

העולם הזה

האם? איפה? מתי?

מגילת „רות“

הסרט „מגילת רות“, או פשוט „רות“, הוא האחרון בסרילוגיה „אריאנה — נורית — רות“. ואכן השפעתם של ה-3 שנים ניכרת לכל אורכו. עלילתו של הסרט פשוטה ומותחת גם יחד. לפנינו משפחה זעיר בורגנית רגילה, נעמי ואלי — מלך אפרתי, אנשי עמל שלווים ולהם שני בנים — מחלון (כ"י מחלון קראתיך יח") וכחלון (בשבו ה' את שיבת ציון היינו כחולנים). המשבר הצפוי חל ב-דקה ה-8 — אלימלך פורץ מימין, מיס-תבך במעילה ונאלץ לעזוב את הארץ (מחלון וכחלון משמיעים את הפזמון „עוד נשוב ונבנך בתולת בתי-ציון“ עם כל הלחקה).

המשפחה מגיעה לחו"ל. כאן פוגשים הבנים בשתי נערות גויות, עורפה ורות, ונישאים להם. ממש לפני ההפסקה נחר-גים הצמד מחלון וכחלון בתאונת דר-כים. אלימלך חזקן לוקה בהתקפת לב לשמע הידיעה ותוך השמעת הפזמון „אני מתפקע, אני מתפקע“ הוא מתפקע. (צחק באולם). הפסקה.

הסרט מתחדש שוב והפעם עם צוות מצומצם יותר. נירקמים יחסים חדשים ומוזרים בין נעמי לבין רות ועורפה. נוצר המשולש הקלאסי הידוע — אישה ושתי נשים. שתי הכלות נאבקות על חסדי ה-חוננות ובסופו של דבר מנצחת רות. עור-פה המובסת ניפרדת נירגשת מנעמי עד להצגה שנייה, ועתה נותרות שתי האר-הבות לבדן (חשיר „באשר תלכי אלך ובאשר תלוי אלון עימך, כי רק המוות יפריד ביני ובינך“).

נעמי ורות שבות ארצה וזוכות במע-מד של תושב-חור, לא לפני שמתוארת סצינת ההתעללות הנועזת במטוס (דואט „אני חשה עצמי בעננים ואני צונחת לאין סוף“) בהשתתפות הדיילת.

השתיים נוחות בלוד ומבקשות להקים בית בישראל, אלא שהדבר ניב-צר מהן עקב המחסור במלט. נעמי שר-לחת את רות אל קרובה בוע, בעל חווה בדרום, ומצווה עליה ללקוט חיטים („כי גם גריגר אחד קטן, יכול הוא להביא חתן“). רות, בשימלת המיני הקצרה, מת-כופפת ומלקטת חיטים לפני בוע, המתפעל משקדנותה (זום מאחור אל שקדנותה המעוגלת), מציע לה את ער-רתו והם מלקטים גרגירים בשפיפה.

עם ערב שבה רות אל נעמי ומספרת לה את הקורות אותה. נעמי מייצעת לאהובתה לצאת עם ליל לנורן פלוש קמעה.

רות מצטיידת בחמאה ויוצאת לדרך (חשיר „אצא לי אל הגורן בזמר ורון — ואולי יהיה זה חטנונו האחרון“). בוע ורות נפגשים במיקרה על הגורן (תמונה מרהיבה של הזרעים הנישפכים מן ה-שקים) ולקראת הבוקר מתעברת רות. (שימוש נאה באפקט של לוח שנה בעל שני חודשי אדר).

כאן בא האפיאנד — רות החרשת נישאת לעורפה שהגיעה לארץ כצליינית וכל הארבעה מולידים את עובד המוליד את ישו, המוליד את דוד. סוף.

ששי קשת בדמות מחלון וכחלון עיצב דמות סכיופוגנית משכנעת. אריה אליאס חזר על מישחקו ב„נורית“. טובה היתה יונה אליאן בתפקיד הגיזמת הצולעת, וכן אישתו של הבמאי ואימו ששיחקו את רות ונעמי לחילופין.

לסיכום — אין זה סרט גדול, אבל בהחלט סרט ארוך.

טעות מרה

המערכת מתנצלת בפני הקוראה הנאמנה שושנה בן-חיים משיכון בבלי על השיבוש שנפל בשמה במדור „שפיץ לשונך“ (זוארץ 1865). מי יתן ותמשיכי להיות כשושנה בין כתבי-המערכת ה-חוזיים שלנו.

נ.ב. המגיה נמצא כרגע בדרכו לשרם אישיך, שם יעסוק זמנית עד שישתפר.

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יב"א: ב. מיכאל, חנוך מרמרי,
קובי ניב, אפרים סידון
כתובת המערכת: רחוב זוארץ 1

הערב בירושלים

נפתחת ועידת הדלפונים ה-3

ועידת הדלפונים ה-3 עומדת להיפתח בשעות אלה בטכס חגיגי ובמעמד ראש-הממשלה. האולם הקטן של עמק-הבכא, בו עתידה הוועידה להיערך, מוכן זה מכבר לקליטת הדלגאטים הדלפונים מכל קצווי הארץ, וקורשם לכבוד המאורע בשלל מקרי-סעד קטנים ודקורטיביים. דיוני הוועידה, שייערכו בהסות מפעל המגבית היהודית המאוחדת, יועברו בשיר-דור ישיר לכל רחבי העולם. דגש מיוחד יושם על הולנד, שבה, כפי שפורסם בימים

אלה בעיתונות, הואט מפעל ההתרמה בעקבות התערערות תדמיתה הקבצנית של מדינת-ישראל. בדברי הפתיחה, עתיד שר הסעד לעמוד על חשיבותה של תדמיתנו הדלפונית, ותרומתה העצומה בתהליך התעצמותנו. בואמו המשוכלל, שהופץ בין הדלפונים, נאמר עוד שהשר רואה עצמו מופקד על שמירתה של תדמית זו, ולא יחסוך כל מאמץ לטיפוחה. אורחי הכבוד של הוועידה יהיו חברי

משלה גולה

גם לישראל יש ממשלה גולה. כלומר, יש לנו ממשלה בגולה, זאת אומרת, בעצם, לממשלה הגולה יש אותנו. עם ממשלות גולות זה בדרך כלל הולך ככה — הארץ היא כבושה, או נשלטת ע"י מישטר טוטאליטארי, ואז אלו שמת-נגדים לכיבוש או למישטר מקימים בגלות מין ממשלה סימלית כזאת, ולממשלת הכ-אילו הזאת קוראים „ממשלה גולה“. אצלנו, עם ממשלת הגולה שלנו, זה אחרת. אצלנו יש בארץ ממשלה שכאילו היא הממשלה האמיתית, אבל היא רק כאילו, ואילו הממשלה האמיתית שלנו

היא בגולה, והיא כאילו ממשלה כאילו, אבל בכל זאת היא הממשלה האמיתית. וחזן מזה — אם חושבים על זה, אז ישראל בעצם כבושה ע"י ממשלת הגולה והממשלה האמיתית כאילו, זאת שבראשה עומדת גולדה, היא בעצם ממשלת כובות של ממשלת הגולה, שהיא כאמור הממ-שלה האמיתית. וזה אולי מסביר מדוע היחסים בין שתי הממשלות האלו הם נפלאים כל כך. זה מסובך? אהם לא מבינים? אז מה זה, לדעתכם, מה שקוראים אצלנו „הוועי-דה הכלכלית“???

את המגלצ'ה הזאת מצאנו אי-שם ותיכף ומייד ראינו שזה משהו שקשור למין, מיניסטרס, אנגליה, ואצלנו — בחיים לא!
אבל לא מצאנו כותרת. יש למישהו רעיון?
התגלצ'ות תוגרל בין הפותרים נכונה.

משלחת הדלפונים מארצות-הרווחה, והם אשר יענדו לנציגים המקומיים את הטלאי החגיגי עם סמל הוועידה (ראה תמונה). בתכנית האמנותית תופיע רה"מ הגב' גולדה מאיר בכביית-מרורים אופוס 25 — (עפ"י רשימת קישוב)

איחוד מאוחד

ערב רד, הפציעו הצפריים, צפיר-עי היקינטון נפחו ניחותם, וירושלים- (איחוד) עטתה חג.

המוני החוגגים נאספו לעצרות צור-הלות לרגלי החומות שהפרידו, אך לפני שש שנים, בין ירושלים- (איחוד) לבין ירושלים- (מאוחד). החומות שנפ-לו באש הקרב, אך בליבנו, בליבנו יחיו לעד, פחות או יותר.

ליד קיר הפחים (לשעבר) שבסוף רח' ממילא, אף נמצאו שלושה נחשר-נים, מטובי בנינו, שחצו בנפש רר-טטת את הקר, וחדרו עמוק לשטחה של ירושלים- (מאוחד), שלא על מנת לקנות כלום, הרגשה של אחדות שררה בכל.

ונאומים היו. על עיר שחבורה לה יחדיו, ועל מחיצות שהוסרו, ועל חיים בצוותא, ועל שאסור לקנות ירקות מירושלים- (מאוחד) כי יש בהם כור-לרה.

גם בני ירושלים- (מאוחד) הער-באיים התבשמו מעט באווירה של חג. מאות תיירים נשחטו, עורם של אלפי עולי-רגל נפשט מהם ברוך. ממש ירושלים של זהב. 18 קאראט.

ירושלים- (איחוד) וירושלים- (מאו-חד). ערים שקשרי מיסחר ענפים קושר-רים אותן כעבותות של פרנסה. ערים שחבורו להן יחדיו. אפילו יש להן אי-שור רישמי.

רק קצת חבל שהתושבים לא מדב-רים אלה עם אלה.

גולדה

עוד שנותיים

נסיונות הניחוש לגבי כוונותיה של גולדה מאיר בדבר המשך כהונתה כראש-הממשלה, הגיעו לשיא חדש, עם התקרב המועד בו צריכה גולדה, לפי הודעתה, למסור את החלטתה לחבריה. ככל הנראה תמסור גולדה את החלטתה לא יאוחר מעוד שבועיים, מייד אחרי תום ביקורו של קאנצלר מערב-גרמניה, וילי ברנדט.

בצמרת המערך רווחת עתה הדעה כי תשובתה של גולדה תהיה לא בלתי-סופי. לפי הניחושים צפוי התשריט הבא: גולדה תמסור לחבריה על החלטתה לא להמשיך בכהונתה. מרכז מיפלגת העבודה יתכנס לדון בהחלטתה ויקרא לה לשנותה. גולדה תהיה מכונה להיענות לתביעת חבריה בתנאי שהכל יסודי כפי שהיה עד כה ובעיקר שהצוות עימו היא עובדת — ספיר, יעקב שמשון שפירא, חיים גבתי וזאב שרף — ימשיכו בתפקידיהם הנוכחיים. ספיר יהיה הנראה סגן ראש-הממשלה. בתום שנותיים ממועד הבחירות לכנסת השמינית תתפטר גולדה ופנחס ספיר יירש את מקומה כראש-הממשלה.

כשלוש ראשון

של דיני

שגריר ישראל בארצות-הברית, שמחה דיניץ, עמד השבוע בביקורת חריפה ביותר מצד כמה מראשי

המדינה. מבקריו של דיניץ רואים ככישלון אישי חרוץ שלו את העובדה שעסקות הנשק של ארצות-הברית עם סעודיה וכווית באו לישראל בהפתעה גמורה. ולמעשה כאשר נודעו פרטיהם לישראל, היא הועמדה בפני עובדה מוגמרת.

מבקריו של דיניץ טוענים כי בתקופת כהונתו של יצחק רבין כשגריר לא היתה יכולה תקלה מעין זו להתרחש. ראשי המימין של האמריקאי פשוט לא היו מרשים לעצמם להשאיר את רבין מחוץ לתמונה. דיניץ, לעומת זאת, כך נראה, טרם הצליח ליצור את האמון הדרוש ואת הקשרים האישיים שיכלו למנוע הפתעה כזו. נקימה זו מממשלת ישראל.

שיחרור השבויים

ניצחון אישי

של אבן

חילופי השבויים עם סוריה הם ניצחון אישי של שר-החוץ אבא אבן. בנסיעתו האחרונה לחו"ל, סיכם אבן עם נציגי הצלב האדום את הסכם החלפת השבויים עם סוריה. כולל הענקת חנינה למנהיג הדרוזי זים כמאל קאנז.

אולם, כאשר חזר אבן לארץ, עמד ההסכם להתפוצץ. שר-הביטחון משה דיין לא הסכים לשחרר את קאנז תמורת שלושת הטייסים הישראליים. רק כאשר איים אבן בפני גולדה, כי יביא את העניין להכרעה כל הממשלה, נסוג דיין והסכים לוותר.

מסיבה זו נעדר דיין השבוע משיבת הממשלה. בה נמסר דו"ח על חילופי השבויים. ויצא לקבל את פניו הם כדי לגנוב את ההצגה מאבן.

שינויים בנציגות

המפד"ל בת"א

ממלא מקום ראש עיריית תל-אביב מטעם המפד"ל, אברהם כוואר, לא ירוץ כנראה בבחירות הקרובות כראש רשימת מיפלגתו לעיריית תל-אביב, ואת מקומו יירש פינחס שיינמן.

גם סגן ראש העיר מטעם המפד"ל, חיים מנחם בסוק, לא ירוץ כנראה למשרת עירונית.

בסוק יתמודד על המקום השלישי המגיע לסיעת יצחק רסאל במפד"ל. בי רשימה לכנסת.

צופים כי גם בבחירות הקרובות תהיה סיעת ה"מפד"ל בעיריית תל-אביב לשון המאזניים שתכריע מי יבחר כראש-העיר. הסיכוי לתקונו של כוואר, שיניש כנראה לגמרי את ה"חיים הפוליטיים, היא לרע"תו של יתוש רבינוביץ, שבויאר הוא מתומכיו ה"מושבעים ביותר.

אמני

ישראל

למען

אייבי נתן

במחצית השנייה של חודש יוני עומד להיערך בי"ח הילד החרבות בתל-אביב מופע חצות מיוחד במינו, שיוקדש כולו לתחנת קול השלום של אייבי נתן. המופע, שכל הכנסותיו יוקדשו לספינת השלום, יהיה מורכב מראיונות עם חבריו של אייבי, מקריאת קטעים אודותיו בידי מחב"ריהם וממופע מיוחד של אמני הצמרת הישראלים שהתנדבו להופיע חינם עבור אייבי.

עד כה כבר הודיעו על השתתפותם אמנים כיהורם גאון, יפה ירקוני, אילן ואלניט באמצעות משרד סוכנות-אמנים אודות, עדנה לב, להקת מחול ערבית ואומנים המיוצגים על-ידי משרד בידור לעם. כן הודיעו על נכונותם להופיע: שייקה אופיר, גילה אלמגור, אריק לביא, אריק איינשטיין, ליאור ייני, שלום חנוך ודורי כרמל.

אהרון ידלין

יא"ם בהתפטרות

מזכ"ל מיפלגת העבודה, אהרון ידלין, עשוי לאיים בהתפטרות מתפקידו, אם יימשכו ההתנצחויות בין הסיעות השונות במיפלגה.

ידלין שנאלץ השבוע לזנוח בעורכי שבועון המיפ"לגה אות על שפגעו במשה דיין ובצמרת רפ"י, מתקשה יותר ויותר לשמור על שלום בית פנימי במיפלגה.

לאחרונה רמז ידלין, כי אם תחרית המח"לוקת, לא מן הנמנע שהוא ישקול התפטרות מתפקידו.

גוונים את

הישגי המדינה

שידורי-ישראל

"פצעו" את ברודי

במערכת החדשות של "שידורי-ישראל" בתל-אביב נפתחה הקירה כדי לברר כיצד שודרה ביום הישישי האחרון, במהדורת החדשות של השעה 11 בלילה, היריעה הכזו זכתה כאילו כוכב הכדורסל מזכר די שבר את רגלו ולא ישתתף לכן במישחק הגמר על גביע המדינה בכדורסל שיתקיים בין קבוצות "מכבי" תל-אביב ו"מכבי" ר"ג. היריעה הגיעה למערכת החדשות בירושלים בטקס ממערכת החדשות בתל-אביב. רק אחרי ש"שודרה התקשרו כתבי הספורט של העיתון ומסרו כי היא מצוצה מי האצבע. טרם נודע מי גרם לשידור היריעה המוטעית.

גל של גניבות פקד את תערוכת המשק הישראלי הנערכת בירד המרח בתל-אביב במיסגרת הגיגות הכ"ה של המדינה. מאז נפתחה התערוכה נעלמו מעל דוכניה מאות מוצגים.

בעלי התצוגות הפרטיות מתלוננים כי השמירה הקפדנית במקום אינה יעילה, כאשר זורמים אלפי מבקרים לביתנים.

בינתיים הורה כבר מנכ"ל היריד להקים ועדת חקירה שתבדוק מי אחראי למחדלים שאיפשרו את הגניבות.

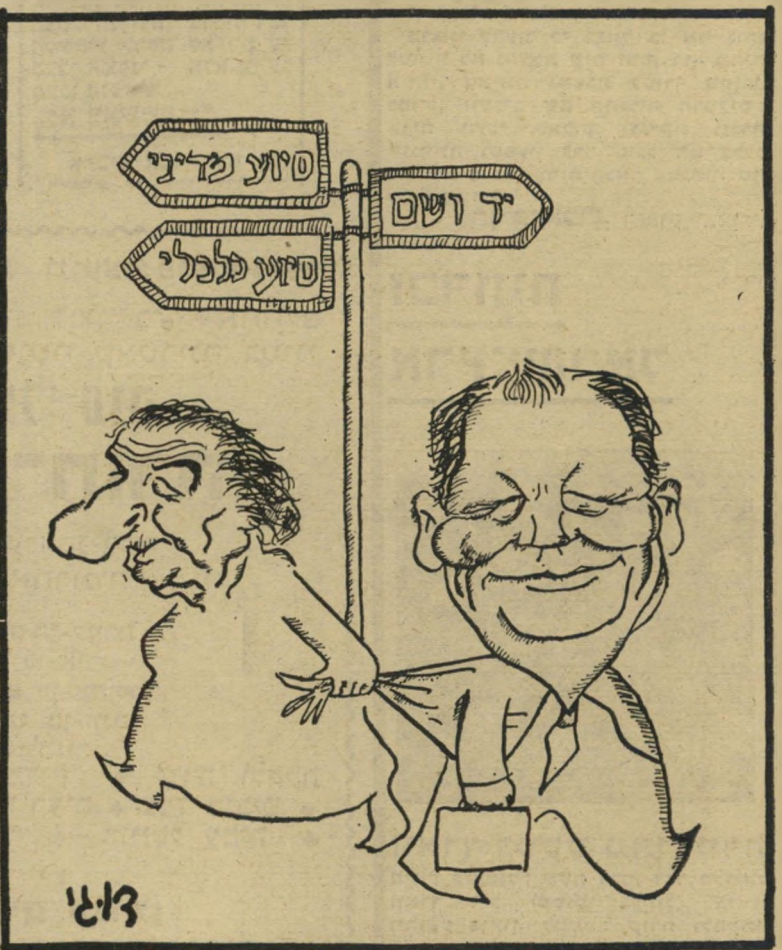
בניגוד לתחזיות המוקדמות, התמעט מיספר המבקרים בתצוגה אחרי ערבי הפתיחה הראשונים. מנהלי התערוכה סבורים כי הסיבה לכך נעוצה בתדמית שקיבלה התערוכה כאילו מוצגים בו רק מוצרי תעשייה כבדים. עתה מתכננים מסע פירסום נוסף שנועד למשוך את הציבור הרחב לתערוכה תוך הטברים מהבאת מוצג בה.

יוקמו רכבלים

באיזורים שונים

הודעתו של שר-התחבורה משה קול על החלטת הממשלה להעניק תמריצים וסיוע גם לפרוייקטים תיירותיים שאינם מוגדרים כבתי-מלון, עשויה לממש בעתיד הקרוב ביותר שורה של תוכניות להקמת רכבות-כבלים באזורים שונים בארץ.

תוכנית ישנה של הקמת רכבל בין נצרת לחר תבור, שהתעכבה עד כה, עשויה לצאת אל הפועל. כן מתכננים גם הקמת רכבות כבלים מחוף הכרמל אל הר הכרמל, ככמה אתרי תיירות במידבר יהודה, וזאת בנוסף לרכבל תת-מימי, אותו מקימים כחוף מיסרץ אידת, ליד נביעות.

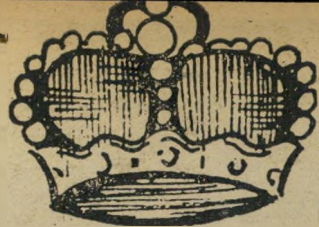

דיפלומט - הסכין החדיו

(החד והעדיו)

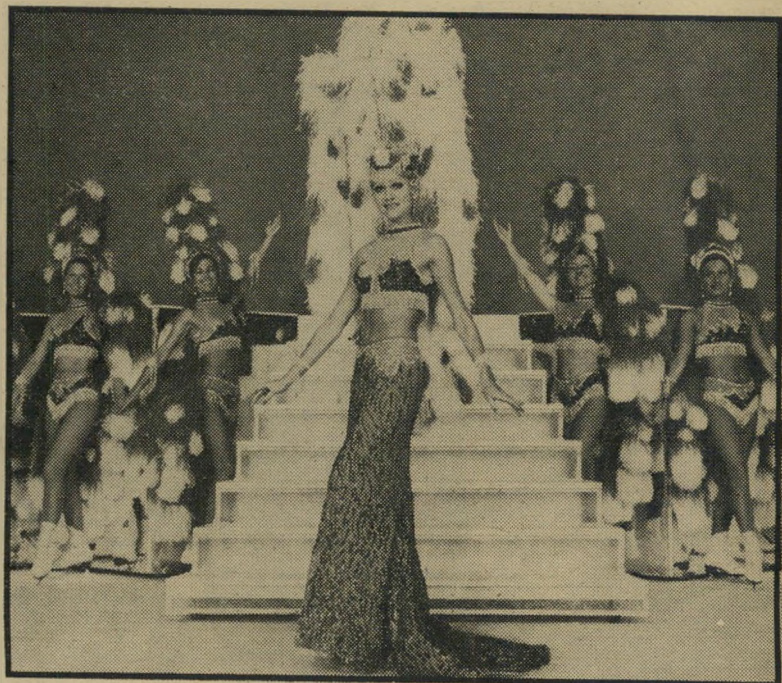

דיפלומט פלטינום פלוס

שני מופעים בכרטיס אחד

האחד - תוכניתה החדשה של להקת
"חופשה על הקרח"
המרהיבה והמפתיעה אף יותר
מתוכניתה בשנה שעברה

השני - טכס בחירת נסיכת הים
התיכון 73. להקת "חופשה על הקרח"
תופיע בערב מרגש זה בתוכניתה
המלאה - ללא כל קיצוץ וקיצור

ערב זה יהווה את תחילת אירועי בחירת

מלכת המים 1973. בחירתה של נסיכת הים התיכון
תהיה השלב הראשון בשרשרת אירועים אלה.
השלב הבאים יהיו: טכס בחירת נסיכת הכנרת,
טכס בחירת נסיכת ים-סוף, ולבסוף האירוע
המרכזי - טכס בחירת מלכת המים 1973

מנחה: דודו דותן הדרכת בנות: לאה פלשער

מועמדות המעוניינות להשתתף בתחרויות, מתבקשות

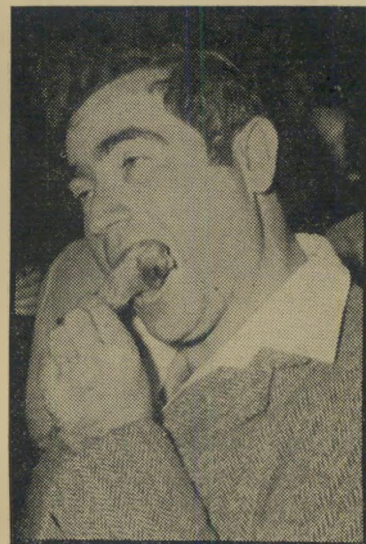
להתקשר לקביעת ראיון למספר 260134/5 ת"א,

בין 10-12 לפני הצהריים.

"אינני יורד לסוף דעתכם - מה אתם מנסים להוכיח?"
במילים אלה מסתיים מכתבו של הקורא יצחק פרץ מחולון,
שהגיע השבוע לדואר המערכת. שתי כתבות שהתפרסמו
בשבועות האחרונים מעל עמודי העולם הזה, העלו
את חמתו של הקורא פרץ. "בכל מקום אתם מחפשים רק את הליכלון", הוא כותב
בפתח דבריו, "בכל מעשה את הפסול והשלילי. ואם אינכם מצליחים למצוא את הרע,
את מעוותים את המציאות. איזה רושם יכולים קוראים לקבל מהדיווח שלכם על
מיצעד צה"ל ביום העצמאות? שהוא הסתכם כולו בהתפרצותו של כלב למסלול. אבל
לשיא של עיוות הגעתם בדיווח שלכם על בחירת הנשיא החדש, אפריים קציר. מכל
המעמד הממלכתי המרומם הזה מצאתם לנכון, משום מה, לפרסם רק תמונות מגוהכות
של נציגי העם כשהם טועמים מהכיבוד שהוגש להם במסיבה שנערכה במזנון הכנסת.
האם זה מה שמשקף את המעמד ההיסטורי הזה?"

לא, בהחלט לא. הקורא פרץ. אבל גם איננו סבורים שתפקידו של העולם הזה
הוא להנציח מאורעות היסטוריים, או לדווח בצורה עובדתית יבשה על מעמדים רשמיים
וטכסים ממלכתיים. אין לנו כל יומרה לכתוב את דברי הימים האלה. יש מספיק עיתונים
העושים זאת במדורי הכרוניקה שלהם. והטלוויזיה והרדיו עושים זאת בלא פחות
כשרון מהם.

ח"כ המר - 1972
הרמטכ"ל קרץ

ח"כ המר - 1973
פזזה מיוחדת

קיף על המאורעות מנקודת מבט אנושית בלתי רשמית. מה שמתקבל אינו מייצג
אינו משקף ואינו מנסה להוכיח דבר. אבל, כך נראה לנו, הוא ודאי יותר מעניין.

אם כבר מתייחסים לכתבה האחרונה על חניגת הזלילה במסיבת הכתרת הנשיא
(העולם הזה 1865), שגררה כמה תגובות נזעמות מלבד זו של הקורא פרץ, כדאי אולי
לספר איך התייחסו אליה גיבורי הכתבה, הח"כים והשרים, שעה שצלם המערכת כיוון
אליהם את עדשות מצלמותיו באותה מסיבה.

מספר צלם המערכת, אלכס ברנובסקי:
"בכמה מקרים הייתי צריך להתקרב קרוב מאוד אל האובייקט ולהמתין עד שיפער
את פיו לבלעיה, לצורך הצילום. כדי שלא יבחינו בי, הסתתרתי מאחורי המצלמה שהגיש
את הכיבוד. כשפיו פער ושוק העוף כבר בדרך אל הפה, אין המצולם קולט כי המצלמה
מכוונת כלפיו. רק כשמבזיק בוק הפלש, הוא מבין שבעצם צילמו אותו. זהו רגע
האמת. תגובתו של האיש ברגע זה מעידה איך מוצא חן בעיניו הרעיון שתמונתו בפוזה
זו תזכה לפירסום.

"מרבית המצולמים מעדיפים להתעלם מהצלם וממשיכים לאכול כאילו דבר לא
קרה. אחרים מגיבים בעליצות. כך למשל, קרץ לעברי הרמטכ"ל דוד אלעזר, כשהבחין
שאני מצלם אותו. ח"כ המפד"ל, זבולון המר, היה עוד יותר משועשע. בשביל מה אתה
מצלם אותי? קרא לעברי, יש לכם הלא תמונה שלי כזאת בדיוק מהשנה שעברה?
כדי לא לחזור על עצמו, הניף המר את שוק העוף שבידו בפזזה מיוחדת לכבוד קוראי
העולם הזה.

"היחיד שהתרגז באמת היה שר-התיירות משה קול. כשהתכופף מעל מגש הפופיקל
והבחין במצלמה המכוונת לעברו, כמעט שהאוכל נתקע
בגרונו. אחר-כך הרים את ראשו, נעץ בי מבט תוכחה,
וכשכולו מסמיק כמעט וחמה חיפש בסביבה סדרן
שיסלק אותו. כשלא מצא, מיהר לפינה אחרת, לאכול
שם באין מפריע."

יגאל

ראשית הממשלה גולדה מאיר כעסה מאוד, אחרי ש- חזתה במבט לחדשות בטלוויזיה זיה שסיקר בזמנו את נאור מה בכנסת על הקשיים הנגרמים בפני יהודי בריית המועצה צות הרוצים לעלות לארץ. כאשר נאמה, היתה מליאת ה- כנסת, שלא כרגיל, כמעט מל- אה, ואילו במבט לחדשות הראו את אולם הכנסת כשהוא כמעט ריק. לפני הראיון איתה כיום העצמאות, התלוננה גולדה בפני אנשי הטלוויזיה: "אתם הולכים נגדנו! הנה, כשנאמתי והאולם היה מלא, הראתם אולם ריק." אנשי הטלוויזיה התנצלו בפניה והסבירו לה, כי באולם הכנסת מוצבת רק מצלמה אחת ובזמן שיש נאום חשוב, מופר- נית המצלמה רק אל הנואם. אחרי שהוא סיים את דבריו, מצלמים את האולם, ובעריכה משלבים את המראה הכללי ב- דברי הנואם. גם בנאומה של גולדה נהגו כך, אך כרגע ש- היא סיימה, מיהרו רוב הח"כים לעזוב את האולם.

אורן שמר
בנם בן השלושה חודשים של השחקנית אתי גרוס ומנהל הבמה דן שמר, החל את הקריירה הקולנועית שלו עוד בבטן אמו ששיחקה בתקופת הריינה בסרט סלמוניקו. עתה ממשיך אורן לשחק בסרט קובלן, בתפקיד של חינוך שטושים לו בריית מילה. כיאה לשחקן אמיתי, שומר התינוק על יחסים טובים עם במאי הסרט מנחם גולן, שהוא אב לשלוש בנות.

אותך! אני יודע עליך יותר ממה שאתה חושב! פרר לא ניבהל, ניגש לספיר, לחץ את ידו, ואמר: "נעים מאוד, אני פרנסואה פרר, נשוי ואב לשני ילדים." הנוכחים באולם פרצו בצחוק וספיר נראה נבוך ביותר.

הגיבורה האמיתית של הוועידה הכלכלית שנערכה ה- שבוע, היתה השחקנית לארי- בשיבה של מליאת רשות השידור עם סר יו גרין, שהיה מנהל הברביס. ובא לארץ על-פי הזמנתו של שר החינוך יגאל אלון כדי ליעץ בשיפור התוכניות. נש- אל גרין על-ידי המשתתפים, האם הוא יכול לומר משהו מהתרשמותו מהטלוויזיה ומ- הרדיו. השיב גרין: "השר הזמין אותי, אני חייב לו תשובה ואני אענה לו. מלבד זאת, על הרדיו לא ביקשו ממני חוות-דעת, לכן אני יוצא מנקר- דת הנחה שהרדיו בסדר."

עובדי חברת הבגיה פאלון, עבדו בשבוע שעבר כמו מטורפים. הסיבה: בעל ה- חברה, המיליונר היהודי-בריטי ויליאם שטרן, הגיע לארץ בתחילת השבוע שעבר, אך ב- מקום לגשת למישרדי החברה, בה השקיע כ-60 מיליון ל"י, העדיף לשבת בדיוני הוועידה הכלכלית. כאשר נשאל על-ידי מנהלי החברה, מתי יבוא לבקר, השיב: "כשיהיה לי זמן." ה- מנהלים, שלא ידעו מתי ית- חשק לבוס לבוא להציץ, עשו ימים כלילות ועבדו בקצב לא- רגיל.

כמה רגעי מתח עברו השבוע על עובדי מישרדו של מי שהיה מפקד חיל הים, אלוף (מיל) יוחאי בן-נרן, המנהל

תיקי דיין
חגגה בשבוע שעבר מלואת שנה לנישואיה לאיש הטלוויזיה יאיר אחי-אילן. השניים הת- ארחו במלון הסלע האדום באילת, ותיקי קיבלה מבעלה מתנה: הב- חתה חתומה לעוד 25 ימי-שנה לפחות שייערכו באילת. הבעל חתם על החזרה והנהלת המלון הוסיפה מצידה שהיא מתחייבת לתת לשניים באותם ימי-שנה טיפול מיוחד של ירח-ידוש בבית-מלון.

עתה חברה לחקר ימים ואג- מים. למישרד הגיעה חבילה ארוזה המופנית ליוחאי בן- נרן, מבלי ששם השולח יהיה רשום עליה. העובדת שקיבלה את החבילה נבהלה. הזמינה חבלון מישרדה שפירק בוהרי- רות את המעטפה וגילתה בתוכה מכתביה שנשלחו כפירוטומת על-ידי אחד הבנקים.

מועמד גח"ל לראשות עיריית תל-אביב, אלוף (מיל) 'שלמה' ("צ'יק") לחג, מנ- הל את מלחמת הבחירות שלו בשיטה אמריקאית. צ'יק החל עובר מבית לבית בתל-אביב, מצלצל בדלתות, מציג עצמו בפני האזרחים, לוחץ את יד- הם ובמידה ויש להם בעיות, מאזין להן ורשם אותן.

לפני שלושה שבועות צילצל הטלפון בביתו של ה-

צחוק. צחוק. אבל...

- גולדה מתלבטת: "לשבת או לחסד".
- תגובת האופוזיציה ליורש: פנחס וחלילה!
- איפה משיגים מנכ"ל למישרד הקליטה? מפ"ם ומשמ.
- ווטרגייט: מי השערורייה.
- בליגה לכדורגל שולט הכוח. מה נעשה עם הליגה הערבית?
- אנו חודרים כבר לשוק האירופי. מתי נחדור לשוק הכרמל?
- איך שהזמן משתנה! פעם משל באשדוד סרן, כיום גם רמטכ"ל לא מסתדר שם.
- לא תמיד יש זרם בחברת החשמל. אבל המתח!
- יש לנו תורה בגורן — לא תמיד קמה!
- במערך: הרוצה בשלום, ייכון למיל.
- במצריים: האח הגדול עינו פקוחה. לאחרים יש גרענות.
- מיום עלייתו לשלטון נמצא סאדאת בין המצרים.
- עוד על יצחק נבון: נהגו בו מידה של אפרים ואפרים.
- מדוע בן-אהרון יצחק? הוא שמע שאלון יגאל.
- רופא-שיניים: מי שדורש עבור הוצאת שורש שחר בריבוע.
- קבלן: מיליונר בעל שיעור קומה.
- שערוריית נערות-הטלפון בארץ: הנערות פנויות, ה- קווים תפוסים.
- אני ואפסי עוד, אמר הרצל לביאליק.

תעשיין מרקן בן-רנן מבעלי בית-החרושת דובק: "שלום. מדברים מג'י-צ'ל". שמענו שיש לך בית יפה וגדול ואנחי- נו מבקשים שתורשה לנו להשיב- תמש בו בשביל מסיבת הפתחה להלנה הנרל". המטלפנת היתה בתיה 'שושני', שיחד עם אבינועם (אבי) קורן, עורכת את תוכנית הרדיו מסי- בת יום-הולדת. בתיה ואבי החליטו לחרוג ממנהגם ובמ- קום לקיים את המסיבה במוע- דון-לילה — לקיים אותה ב- בית פרטי. למרות שבו-רנן לא הכיר את המשתתפים, ולמרות ששאתו ערניה בחודש התשי-

והדתיים הם המושכים בחוטים נסתרים להשלתם של חוקי קידמה הנהוגים בכל ארץ מתקדמת. יש להפסיק מייד את הזרמת הכספים לאותן מטרות של ראוותנות, והגיע הזמן שמינהל הכספים ידע סוף-סוף להשתמש נכונה בכספי משלם המיסים. האם באותה מידה של קלות מאשרים גם העלוות שכר לעובד?

כדי שאוכל להתחתן באחד הימים, בלי שהרבה יפריעו לי, אינני חותם את שמי. קורא, תל-אביב

זה צדק,

זה?

"העולם הזה" 1864, "מותר לב" עול קטינה אם היא משקרת", על זיכוי של אדי אקירוב, ש- קיים יחסי-מין עם סגנית מלכת יופי קטינה.

בתדהמה קראתי על זיכוי של אדי אקירוב מהאשמה של בעילת קטינה. הרי ברנש זה הור לך שולל צעירה תמימה. שיחק תפ- קיד של מאהב וג- רם לכך שניכנסה להריון! ומה זה משנה אם גילה 15 או 50?

שור

האם העולם הזה גמר את תפקידו בפירסום הכתבה המצולמת מבלי לנקוט עמדה? האם תפ- קידו של העולם הזה אינו לחתור לעשות צדק כאשר זה אינו נעשה? האם המערכת אינה חושבת שגבר ה- מתחמק מלשאת באחריות לתוצאות הת- נתגותו (גרימת הריון). הינו נבל חסר- מצפון?

שכום שיר, רמת-גן

שיחת חולין

באטובוס

לא גיל, לא סעיפי בריאות, לא בטיח. לא רוצה שיחזור. רוצה לשרת עד הסוף. המשכורת משולמת, ימי המילואים הם חופשה בתשלום.

חצי + חצי = שלם

מצורפת מודעה שהופיעה היום בעיתונות וזיעזעה אותי:

דרושים:

* חצאי מלצרים — "דמי שפס" * מלצרית

אם צריכים חצי מלצר, מילא, עוד ניתן להבין. לוקחים מלצר אחד שלם וחותרים אותו לשניים. (רצוי לאורך!) אבל אם דרושים שני חצאים, נניח, מדוע שלא ישאירו אותו בחיים?

מ. ב., ראשון-לציון

איש מבוגר וצעיר שרים שיר תהילה בשני קולות להווי הצבאי. מה שהאחד מחסיר, מהה השני להשלים. הצבא הת- ביית בחיינו.

נחמיה פדה, עכו

"פרשת אלישבע"

ו"פרשת פרוסיומו"

"העולם הזה" 1865, "לדין זה לא היה קורה", על שערוריית המין בבריטניה. אתם לא מתביישים? כשפוצתם את פרשת אלישבע, כיניתם אותה "פרשת פרוסיומו הישראלית". עכשיו, כשהתפזר צצה שערוריית המין של הלורד למבטוק (המשך בעמוד 10)

נגד תשלום האגרה

לרשות השירות

לדעתי יש מקום להעמיק את גביית האמת של מס ההכנסה מעצמאיים רבים כדאי שתקציב המדינה יוכל בנקל להקציב לרשות השירות כספים רבים יותר. האזרה משלם מיסים דין ואיני יודע מדוע עליו לשלם עבור אגרת רדיו, וסכום די גבוה. באיזה ארץ נוספת קיים דבר כזה? לדעתי זו עזות-מצח שאין כמוה שווע- דת כספים של מיפלגה אחת. שבשום אופן אין לה רוב מוחלט, תחליט, באופן שרי- רותי, על העלוות האגרות. תעביר החלטה זו בוועדה המתאימה בכנסת ואיש מהמיי- פ- לגות האחרות לא יפצה פה בהתנגדות או לפחות בהסתייגות. מדינת-ישראל, כולל רשות השירות, עדיין אינם בפיס אותה מיפלגה.

איני יודע מה המצב ברדיו, אך בטל- וויזיה יש, לפי העיתונות, ביזבוז עצום! אין אני, ושאר רבבות מסרבי תשלום האגרה חייבים לממן ביזבוז זה: משכרות עתק ללא כל יחס לעבודה המושקעת מצד מקבלי המשכורות וכן את ההרגל המכוער של נסיעות אך ורק במוניות שפשיל!

עובד נשן, חיפה

פרשת

וטררגייה

לפני חודשים מספר נתפרסמו דברי מעל דפי עיתונכם על ניכסון האיש. כתבתי בין היתר, "שעל-מנת להגיע לשל- טון ולהיכנס להיסטוריה כאיש גדול ודגול הוא הוליד שולל את העם האמריקני ואת העולם הנאור, בהבטיחו שהנה עומדת להסתיים מלחמת וייאט-נאם, אולם לאחר היבחרו הוסיף לשלול את מפעליו ב- אוכלוסיה אורחית שלווה ובבתי-חולים". ולכן על ממשלת-ישראל להיזהר מפניו כי אין הוא "אמין ביותר".

והנה הופיעה פרשת וטררגייה והוכיחה שאכן יש דברים בגו. הריגול הפוליטי, שאולי עוד לא היה כדוגמתו בהיסטוריה, מוסיף להכות גלים ולהסיל אישים דגולים מדי יום ביומו.

קוראים אנו שצירים רבים של הקונ- גרס פונים לספריות בבקשת חומר על- מנת לאפשר להם להעמיד את הנשיא

הפרס כפליים

2000

מינימום פרס ראשון

150,000

ומצטבר עד

500,000*

* הזכייה בפרס הראשון לכל טופס אינה יכולה לעלות על מכסות של 250,000.

פרטים בדוכני המכירה

משמרת-מחאה של המרותקים

מול הכנסת

ביום ב', 11.6.1973 - השעות 3-6 אחה"צ

אנו — קרוב למאה אזרחים ישראליים ערביים, חמרותקים, במשך 6 שנים רצופות, למקום מגורינו והמוגבלים בחופש תנועתנו במדינת-ישראל — נקיים ביום ב', 11.6.1973, משמרת- מחאה מול בניין הכנסת בירושלים בין השעות 3-6 אחה"צ.

אנו נבטא את מחאתנו נגד מדיניות הטלת צווי הריתוק ו/או ההגבלה המבוססים על תקנות ההגנה לשעת חרום — 1945.

משלחת נציגים מטעם חמרותקים תיפגש עם יו"ר הכנסת ועם נציגי הפועות כנסת, על-מנת להציג בפניהם את הבקשה שלנו, כדי שיפעלו להסרת העוולה ולביטול צווי הריתוק ו/או ההגבלה.

אנו קוראים לאזרחי ישראל, המבקשים לקיים, הלכה למעשה, את מגילת העצמאות של מדינת-ישראל המבטיחה "שוויון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה, בלי הבדל דת, גזע ומין", והמבקשים ליצור יחסי אחווה ורעות בין היהודים והערבים בישראל — לבוא ולבטא יחד עימנו את הקריאה:

יבוטלו צווי הריתוק!

יבוטלו צווי ההגבלה!

כתובת להתקשרות:

סליבה כמיס, חיפה, שד' המגינים 113,

טל' 532559-04

הנה באות חיות הבר

אנציקלופדיה

המחיר 3.50 ל"י

חיות הבר

WILDLIFE חיות העולם בסביבתן הטבעית

לחוברת זמאורפת חובבת
חינם! 2 מס.

יקלופדיה

המחיר 3.50 ל"י

חיות הבר

WILDLIFE חיות העולם בסביבתן הטבעית

חיות הבר — אנציקלופדיה חדשה על כל חיות הבר שבעולם, המופיעה בכל יום רביעי בחוברות צבעוניות ומהודרות.

עם חיות הבר תכירו את סודות התנהגותן ואורחות חייהן של החיות

שימו לב! עם רכישת חוברת מס' 1 תקבלו חינם את חוברת מס' 2, ובה פרטים מלאים על מבצע הפרסים המיוחד לקוראי חיות הבר. הפרס הראשון! טיסה זוגית לקניה, ועוד 200 פרסים יקרי-ערך.

חיות הבר — אנציקלופדיה חדשה על כל חיות הבר שבעולם, המופיעה בכל יום רביעי בחוברות צבעוניות ומהודרות.

עם חיות הבר תכירו את סודות התנהגותן ואורחות חייהן של החיות.

שימו לב! עם רכישת חוברת מס' 1 תקבלו חינם את חוברת מס' 2, ובה פרטים מלאים על מבצע הפרסים המיוחד לקוראי חיות הבר. הפרס הראשון! טיסה זוגית לקניה, ועוד 200 פרסים יקרי-ערך.

הצעה מיוחדת — חוברת חינם: שתי החוברות הראשונות, מוצעות לך במחיר של חוברת אחת.

3.50 ל"י בלבד.

תוכל לרכוש את כל החוברות ב-10 כרכי מהודרים! את הכריכה הראשונה תוכל לרכוש בהנחה של 50% ובמחיר המיוחד של 7.25 ל"י — במקום 14.50 ל"י.

ד"ר מנחם דור, עורך הלסקיון הזואולוגי והמומחה מס' 1 בישראל בנושא הזואולוגיה פקח אישית על תרגום והכנת המהדורה הישראלית של חיות הבר — האנציקלופדיה אשר 200 זואולוגים בעלי מוניטין בינלאומי השתתפו ביצירתה.

בכל יום רביעי תמצא חוברת חדשה של חיות הבר אצל מוכרי העיתונים והספרים. בכל שבוע תגלה כיצד הטבע מקיים את האיזון העדין שלו ואת חוקי ממלכת החיות. בכל שבוע — חוברת מקסימה נוספת, גדושה עובדות והפתעות. ספארי מרתק סביב העולם הזדמנות שאסור להחמיצה!

זכה בטיסה זוגית לקניה

ובעוד 200 פרסים יקרי ערך.

פרטים מלאים בחוברת השניה.

קרא בכל שבוע את חיות הבר ותגלה את סודות ממלכת החיות — כיצד הן אוהבות, חיות ולוחמות; תטייל ברחבי יבשות ואזורים זואולוגיים של כדור הארץ; תעקוב אחר חיות הבר בג'ונגלים סובכים, בכיפות ובאוקיינוסים...

חיות הבר היא יצירה חדשה ומקסימה המופיעה בחוברות שבועיות. זוהי עבודת מחקר רחבת מימדים, אנציקלופדיה המודפסת בחלקים נפרדים, כך שכל אחד יכול לקנותה ולקרוא בה שבוע אחר שבוע. זהו מסמך תיעודי צבעוני, מקיף ומעמיק, על כל החיות שבעולם, אשר צולמו בסביבת מגוריהן הטבעית...

בחסות החברה להגנת הטבע. חתימה באמצעות החברה תורמת לשמירת הטבע בארץ.

חיות הבר

WILDLIFE חיות העולם בסביבתן הטבעית

שובר הזמנה-אל תשלח כסף עכשיו!

לכבוד אנציקלופדיה — חיות הבר

מייקלס (ישראל) בע"מ, רח' המלאכה 3, חולון 58-551
אבקש לרשום אותי כמנוי על האנציקלופדיה "חיות הבר", ולשלוח לי את 2 החוברות הראשונות ואני אשלם עבורן (לאחר קבלת החשבון) רק 3.50 ל"י בלבד שהוא מחיר של חוברת אחת. לאחר מכן תשלחו לי פעם בחודש 4 חוברות יחד תמורת 3.50 ל"י בלבד לכל חוברת.
אוכל לבטל את המינוי שלי בכל עת בעקבות הודעה בכתב שאשלח אליכם.
סמן ב"א אם ברצונך להזמין גם כריכה מהודרת.
[] כמו כן, שלחו לי בחצי המחיר את הכריכה המהודרת הראשונה שבה אוכל לרכוש 15 חוברות. וחייבו אותי רק ב-7.25 ל"י (במקום 14.50 ל"י) בתוספת תשלום של 1.50 ל"י עבור הוצאות אריזה ומשלוח.

שם משפחה ושם פרטי	28	10
רחוב ומס' בית	46	
שכונה	47	
עיר	56, 57	
תעודת זהות	70, 77	
גיל	78, 79	
לשימוש המשרד בלבד	69, 65	
מיקוד	65	

חתימה הכרחית

מכתבים

(המשך מעמוד 8)

אתם מכנים אותה „פרשת אלישבע האנכי לית“.

חנה נבעיה, גבעתיים

איזה

הבדל!

איך בכלל אפשר להשוות בין פרשת האהבים של שר הביטחון משה דיין ו"אלישבע צ'יזס לבין הפרשה של הלורד הבריטי והגברת לוי?

איזה הבדל בין שתי האובייקטים הנשיים! הגברת לוי נראית ממש כאצילה בריטית לעומת הגברת אלישבע.

רות שימרון, ירושלים

גם אבנרי

באוכלים!

„העולם הזה“ 1865, „יש נשיא — בתיאבון!“, על שימחת הזלי-לה שנערכה בכנסת לכבודו של הנשיא החדש.

לפי הדיווח האחרון שלכם על הקורה בכנסת, נראה כאילו אורי אבנרי בכלל

ח"כ אבנרי במסיבת הכנסת

גם הוא באוכלים

לא חברי-כנסת. הצנתם תמונות של חברי-כנסת ושרים כשהם זוללים את הפולקס שחילקו שם, אבל את אבנרי לא הראיתם. האם הח"כ הנכבד לא אוכל לעולם?

יוסי שרים, חיפה

● כמו שאר הח"כים, גם אבנרי אכל פולקס במסיבה, ולראייה — ראה תמונה.

פירסומת

מינית

צר לי להיווכח כי דמת הפירסומת בעיר תונו, כולל עיתונכם, הולכת ומתדרדרת. קשה להיתקל בפירסומת שאינה שטופה בזימה ופריצות.

במקום לשבח את המוצר גופו מנסים לעודד את הלקוחות באמצעות סמלים מיניים, כמו למשל, פירסומת של בירה, בה כתוב: „אני הדבר השני החשוב לגבר“ ובתור „הראשון“ מצולמת דמות, המתיימרת להיות חתיכה, או פירסומת אחרת, שכוללת בה דמות נקבית ומעליה הסיסמא „פתח אותי“.

לדעתי, בפירסומות מסוג זה יש הן למאות מסחרית, המסיחה את הלקוח מאי-כוח המוצר המפורסם; והן שטיפת מוח רגשית, הגורמת ליצירת סולם ערכים שבראשו עומד המין הקר ונטול הרגש, המביא להתייחסות אל יחסים בין גבר ואשה כמסחר, ואל השותף להם כסחורה. דבר המוריד, ללא ספק, את איכות האהבה והאהובה, אשר עשויים לשמש כאחת החוויות הרגשיות הנעלות והמטהרות ביותר, ולהעלות את איכות החיים בכלל.

יובי אביצור, צה"ל

הפסד של

עם פגולה

במיגרש הכדורגל בקוריאא בלטה תורפה מעניינת: לא היו שם שלטי פירסומת מסחריים.

מוזר איך בכלל אפשר להתקיים ללא

(המשך בעמוד 12)

דגם: בוטיק כיבה

מיסוף דיר ינקובסון

טרוירה כלילת יופי קלילת יופי

סריגי טרוירה
קלילים ואווריריים
מגעים נעים
שומרים על צורתם
קלים בכביסה
מתייבשים מהר
אין צורך בגיהוץ

טרוירה
TREVIRA
2000

החוטאים מיוצרים
ע"י גרוסלם ג'רסי בע"מ

עתונאים אמריקאים יהודים מאשימה את 'יושבי ראש הנהלת הסוכנות בביזבז משווע של כספי המגביות והתרומות

המאשימה

ד"ר טרודה וייס-רוזנברג, עורכת כתב העת היהודי בארצות-הברית, ג'ואיש ספקטייטור, שגרמה בעבר לפיצוץ שעורריית רסקו, ועתה מנהלת מערכה ציבורית בקרב יהדות ארצות-הברית כדי שיושבי-ראש הסוכנות היהודית יגלה ברבים את חשבון הוצאותיו המלא.

סכום של 470 מיליון דולר של ארצות-הברית, שהם כשני מיליארד לירות ישראליות, יורדים השנה העם היהודי לקופת הסוכנות היהודית לארץ-ישראל. סכום ענק זה מיועד להעלאתם ולקליטתם בישראל של 53 אלף עולים חדשים, הצריכים להגיע לארץ, לפי התחזית, מארצות-המזרח.

זהו לפחות היעד הרישמי של המיליארדים הנגיבים מכיס בני העם היהודי ברחבי העולם.

איוזה חלק מסכום זה מגיע בסופו של דבר אל העולים, ואיוזה חלק הולך לאיבוד בדרך או מוצא למטרות שאין להם כל קשר עם העלייה וקליטתה, זו כבר שלה אחרת. רק לאחרונה הסתבר שגוסס לשתי תות ולביזבז שהם חלק ממנה, והנחשפים מדי שנה מבלי לעורר רעש על-ידי מבקר הסוכנות, משמשת הסוכנות היהודית גם כסות לכל מיני פעולות סודיות ומפוקפקות הנושאות את השם קרן ספיר, ושיעליהם לא דווח מעולם, לא בתקציבה של הסוכנות ולא בדו"חות שמפרסם המבקר שלה.

כמה עולה אדיה פינקוס לעם היהודי?

של הסוכנות היהודית, ידעו כמה בדיוק עולה הוא עצמו לעם היהודי.

חושפת השערוריות

בתקציב הסוכנות היהודית, מר פיע הסכום של 484,285 דולר (כשני מיליון ל"י) בתקציב לישיבת יו"ר הנהלת הסוכנות לשנת התקציב 1973/74. סכום זה, הגדול השנה ב-100 אלף דולר מתקציב הלישכה בשנה שעברה, מתחלק ל-3 סכומים שונים, שאינם נוגעים ישירות לפעולות הלישכה, אך נמצאים בשליטתו של היו"ר, כמו המכון להכשרת פעילי מגביות (160 אלף דולר) או המדור לשיירות חברתיים (33 אלף דולר). לתפועל

את תקציב ההוצאות של לישיבת היו"ר, פרשת מחירו של היו"ר פינקוס לא זכתה כלל להדים בישראל. אבל מזה חודשים מספר שהיא מעוררת התרגשות, לפחות בתחום המצומצם של העסקונה הציבורית בארצות-הברית ובבריטניה.

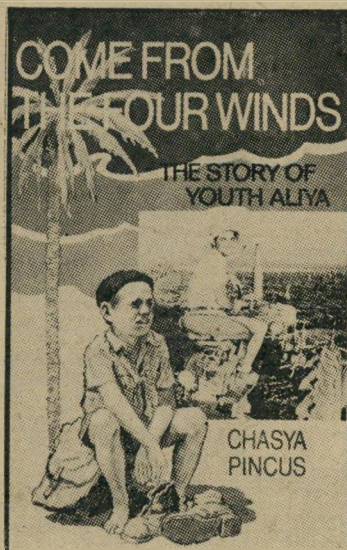
הפרשה כולה התחילה בכתיבת הסקן המופיע בארצות-הברית, הג'ואיש ספקטייטור. כתביעת זה, הוא ירחון המר פיע עשר פעמים בשנה, והנפוץ בעיקר במרכזים הקהילתיים של יהודי ארצות-הברית. הוא ערוך ומוצא לאור בידי דמות מיוחדת במינה בנוף היהודי של ארצות-הברית — הד"ר טרודה וייס-רוזנברג, הגבירה רוזנברג, ייקית לילדת פרנקפורט, מומחית לשפות ולעמים השמיים והוגנת דיעות בתחומי הדת והפילוסופיה, חיברה בעבר ספרים בנושאים כמו "היהדות

היושבי ראש ואשתו

יו"ר הנהלת הסוכנות היהודית אריה פינקוס, ואשתו חסיה, סוציולוגית במקצועה, פינקוס, שמצב בריאותו רופף, ידוע כמי שאינו חס על עצמו ועובד מעל לכוחותיו. יחד עם זאת, טוענים מבקרי, הו צאות לישיבתו הם מעבר לכל פרופורציה.

פינקוס, היא לוחמת עיקשת גם בעניינים מטריאליים מאוד. מבחינה זאת מזכיר כתביעת שלה מאוד את העולם הזה. היתה זו היא שפוצצה לפני כארבע שנים את שעורריית רסקו, אחרי שחשפה את העיסקה של הנרי טורצ'ינר, לשעבר נשיא הסתדרות ציוני אמריקה, בשטות שאירגון זה קיבל מחברת רסקו, שטורצ'ינר היה מנהלה באר"ב. היא שגרמה (המשך בעמוד 26)

רבע-מליון עותקים

בערך, בחמש שפות, הוא מיספר העותקים בו הודפס הספר מארבע רוחות, סיפרה של חסיה פינקוס, רעיית היושבי ראש, על ההיסטוריה של עליית הנוער. כל הספרים הודפסו על-ידי הוצאות הקשורות בסוכנות היהודית, אבל לחסיה פינקוס עצמה היו רק הכנסות מעטות, מההוצאה האמריקאית בלבד, את שכו הסופרים משאר ההוצאות נידבה לעליית הנוער.

הסוכנות היהודית לארץ ישראל									
אפריל 1973									
חשבונית מס' תלש									
110060000275115	252706565	008514950	350000000	000000000	000000000	000000000	000000000	000000000	000000000
203100000000	425 2 1 1000	0 000 0	003 990000	000000000	000000000	000000000	000000000	000000000	000000000
החשבונית נכנסה לתוקף ב-15.04.73									
252651	207980	1000	161 4840	000000000	000000000	000000000	000000000	000000000	000000000
1438/17	113834	13683	6495	14256	99	4800	737100	000000000	000000000
החשבונית נכנסה לתוקף ב-15.04.73									
05100472	24700372	24910571	000000000	000000000	000000000	000000000	000000000	000000000	000000000

הלוקש של פינקוס
של יו"ר הנהלת הסוכנות היהודית אריה פינקוס, אותו ממציאים לכל דורש. ועתה זאת, אין הסוכנות מפרסמת את חשבון הרוי

משום כך היה זה רק טבעי כי אחד מראשי המגוננים על קרן ספיר, ואחד הראשונים שיצא בשצף קצף לסנגר על ספיר ופעולותיו החשאיות בחצר האחורית של הסוכנות היהודית, לא היה אלא הירבוס הכל יכול של הסוכנות היהודית, היר שבראש לואיס אריה פינקוס, 61. לא לחינם נחלץ אריה פינקוס, המשמש זה שבע שנים כיושבי ראש הנהלת הסוכנות היהודית, לעזרתו של פנחס ספיר, כי לי פינקוס, כך מסתבר, יש הרבה מה להסיר בעצמו. כך, למשל, אין פינקוס מעוניין כל-כך שהציבור הרחב בישראל, או המוני התורמים היהודים ברחבי העור, למממנים בתרומותיהם את תקציבה

לישיבת היו"ר עצמה, בה מועסקים בתל-אביב ובירושלים 19 עובדים, מופיע בתקציב הסוכנות הסכום של 166,429 דולר. לא שסכום זה אינו מגלה למעשה דבר ואינו עונה על השאלה: כמה עולה אדיה פינקוס לעם היהודי? שכן, השביר נות הוצאותיו המרובות של היו"ר אינם מכוסים מתקציב לישיבת היו"ר בלבד. מאלף ואחד סעיפים בתקציב ניתן להזרים כס פים אל קופת היושבי ראש, וכמו שסעי פים שונים בתקציב הסוכנות מיועדים באור פן רישמי לפעולות סוציאליות, אך משמ שים למעשה למימון עקיף של המיפלגות בישראל, כך גם סעיפים סתמיים בנוש אים שונים ורחוקים זה מזה, יכולים להזין

גם מבחינת השקפותיה הפוליטיות קרובה טרודה רוזנברג לדיעות העור לם הזה. כך, למשל, היא דוגלת בהכרה ביישורי הפלסטינית ובפיתרון בעיית ארץ ישראל באמצעות פדרציה בין שתי מדי נות, הפלסטינית והעברית, שתחינה זו בצד זו על אדמת ארץ-ישראל.

מכתבים

(המשך מעמוד 10)

הפירסומת המסריחה בכל חור. כנראה שהקוריאנים הם עם מפגר בהשוואה אלינו הישראלים הסופגים את אור הגויים... עוד דבר הרגיו נורא: הקוריאנים אינם עם סגולה כמונו, ואינם עושים ברית מילה (המועילה, כביכול, לבריאות) או איך, לעזאזל, הם ניצחו אותנו בני העם הנבחר?! האם יש להסיק מכאן שהאלים שלהם מכריעים את האל היחיד שלנו? בכל אופן, כריתת הערלה לא הוכיחה את עצמה במבחני הספורט הבינלאומיים. **ירחמיאל בוטסדס, מטולה**

יש חדש

תחת השמש

"העולם הזה" 1717, "סטריפופ", על הילדה בת ה-13 שהופיעה עירומה עליגבי עטיפת תקליט של להקה אמריקאית; ו"העולם הזה" 1862, "דוגמנית עירום בת 13", על הילדה מרי כריסטין, כוכבת סירטי המין הגרמניה בת השלוש-עשרה.

מתברר שיש חדש תחת השמש. לפני שלוש שנים פירסמתם תמונה של ילדה עירומה בת 13, ששימשה אז כאיור לתק-

עטיפת התקליט, 1970
התקדמות העולם —

מרי כריסטין, 1973
— ליחס ליברלי

ליט — דבר שהרגיו את הצנזור האמריקאי ואילץ את הלהקה שהוציאה את התקליט לשנות את העטיפה. והנה, נמצאה בגרמניה ילדה יפהפיה בת 13, המופיעה בסרטים ועל-גבי שערי עיתונים. עירומה כביום היוולדה — בלי לעורר כל תגובת זעם. לדעתי זה מראה על התקדמותו של העולם, שיחסו לעירום הופך יותר ויותר ליברלי.

רבקה קורין, בת-ים

קוראים חשוחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצרפים תמורת נות למכתבים.

have a good TIME

פריסום ריר יעקבסון

TIME - תוצרת דובק, הסיגריה המובחרת הצועדת בראש, הרוק לכני כל סיגריה אחרת

לנדי יוש שנתו

בראש?

חב. כי לפני כמה שבועות העניק בורג'בה ראיון ארוך לעיתונאית איטלקיה-ישראלית, ובה דיבר על הצורך בשיום ובחברת הערכים בקיום מדינת-ישראל.

העיתונאית היתה טוליה זבי, הידועה בארץ בשם "עדה לוציאנו", כתבת מע" ריב. טוליה, הנשואה לאדריכל איטלקי רס" דרג, היא אשת החברה האיטלקית וכתבת של עיתונים איטלקיים חשובים. כאשר העי ניק לה בורג'בה את הראיון, הופיעה אצ" לו רשמית כעיתונאית איטלקיה — אולם הוא ידע, כמובן, שהיא כתבת העיתון הני

פשוט מאוד: אכן רצה להכניס כבר להודעתו הראשונה את הני מה השליטת. הוא לא יכול היה להגיב בשלילה על עצם רעיון הפגישה. על כן המציא את עניין התיווך, כדי לשלול אותו. בכך ניתנה לכל התגובה אופי שלילי, וכך רצה אכן.

אין להסביר את הדבר במומנט האפ" תעה, כאילו אכן לא היה מוכן וסחם הפליט כמה מלים. הצהרת בורג'בה לא יכולה לכוא כהפתעה למי שמצוי בענייני המר"

יתר על כן: היית נזהר מכל דבר שיש בו כדי להקשות על בורג'בה. היית משאיר לו את הברירה אם להיפגש עם ראש הממשלה, שריהחוק, או אישיות בכירה פחות רשמית (למשל: יצחק רבין, שאין לו כרגע תפקיד רשמי, או דויד בן-גוריון, שאינו עוד אישיות ממשלתית, אך יש לו מעמד לאומי בכיר).

ובעיקר: היית רואה שתשובתך תהיה כפיגנון חיובי, ללא שח" צנות, תוך הענקת מירב הכבוד לנשיא התנועה, כדי לדחות אותו בעדינות קדימה, בדרך ישחוא עצי מו עזה עליה.

כן, אבל לא

א כל אתה אינך שריהחוק. שריהחוק הוא מר אבא אבן, וראש-ממשלתו היא גולדה מאיר.

איך הגיבו שניים אלה באותו מצב? כאשר התפרסמה הידיעה לראשונה, גא שה מר אבן בארץ. הוא היה באחד מ" טיוליו התכופים בחו"ל.

מר אבן חזר באותו יום בערב. תגובתו פורסמה בעיתונייהבוקר של יום ה', 24.5.73, יחד עם הידיעה על הצעת בורג'בה עצמה. הכותרת בדבר היא: "בורג'בה מציע להי פגש עם נציג ישראלי" — אבן: תמיד הצ" הרנו נכונותנו לדון עם מנהיג ערבי על שלום — אבל בורג'בה אינו יכול להיח" שב מתווך.

בגוף הידיעה נאמר שאכן הכריז עם שובו כי "לא קרא את הראיון הזה (של בורג'בה בעיתון האיטלקי), אך יחד עם זאת ציין כי עמדתה של ישראל ידועה ותמיד הצהרנו על נכונותנו ליפגש עם כל מדינאי ערבי או לא-ערבי ולשוחח על שלום, יחד עם זאת טבור אבן, כי הני שיא בורג'בה אינו יכול להיות מזוהה עם מתווך עומד באמצע, ואני בטוח שאי ננו מכריז על עצמו שאין לו מידה של הזדהות עם העניין הערבי".

זהו מוצר אופייני של אבא אבן — מלאכת-מחשבת של חבלה מתוחכמת. כי בסיוגנו המצוחצח, אמר אבן ל- מעשה שבורג'בה אינו רציני, ושהדבר כו" לו אינו ראוי לתשומת-לב יתרה.

קודם כל — הוא לא קרא. איזו זה היה חשוב, בוודאי היה קורא את הדברים לפני מסירת תגובה. המנגנון העצום של מישרדיהחוק כוודאי היה מסוגל להמציא למר אבן מיסמך חשוב כזה אף בחו"ל, או במטוס מעת המיפה.

זה פשוט נגמרי:

● מנהיג ערבי המוכן לדבר עם ישראל הוא משוגע.

● אין כל טעם לדבר עם משוגע.

● ממילא אין טעם לדבר עם מנהיג ערבי המוכן לדבר עם ישראל.

ולעומת זאת:

● מנהיג ערבי נורמלי אינו מוכן לדבר עם ישראל.

● משום כך כדאי לדבר עם מנהיג ערבי שאינו מוכן לדבר עם ישראל.

● אך אם אותו מנהיג ערבי משנה את דעתו ומוכן לדבר עם ישראל, סימן הוא שהשתגע.

● ועם משוגע אין, כאמור, טעם לדבר. מעגל מושלם. פאראדוקס קלאסי. מיל- כוד 1 של ממשלת גולדה מאיר.

הוא בא לידי גילוי מושלם בקטע שהי פיע בראש העמוד הראשון של ידיעות אחרונות מיום 31.5.73 — שבוע ימים אחרי שנתפרסם הראיון ההיסטורי של בורג'בה בעיתון האיטלקי. הידיעה, מפי כתב העי" תון אדווין איתן — אחד ממקורבי המימסד הישראלי, אומרת:

חוגים מדיניים בפאריז אינם מייחסים, עם זאת, חשיבות רבה להצהרתו של בורג'בה. הם אומרים, כי בורג'בה הקשיש סובל ב- אחרונה ממחלה הגורמת ל- הצטברות שתן בדמו, דבר המשפיע לרעה לא רק על מצבו הגופני — אלא גם על מצבו הנפשי.

לא ראשונה

וכך נפתרה התעלומה, בעזרת החוגים האלמוניים בשגרירות הישראלית בפאריס. בורג'בה מוכן לדבר עם נציג ישראלי מפי נ" שהשתן נכנס לדמו, והגיע לראשו. הוא משוגע.

כן, מיד!

מה היית אתה עושה אילו היית שריהחוק, וקראת בעיתון אירופי מכוון ביותר, מפי כתב אחראי וידוע, שהנשיא אל-חביב בורג'בה, הציע להיפגש עם נציג ישראלי בכל מקום שהוא, כדי

מאת

אורי אבנרי

שנית — מובן ש"אנחנו מוכנים להי פגש עם כל מנהיג" יש הבדל של יום ולילה בין "אני מוכן להיפגש מחר עם בורג'בה", ובין "אנחנו מוכנים ל- היפגש תמיד עם כל מדינאי ערבי או לא-ערבי".

התשובה הראשונה היא לעניין מסויים. התשובה השנייה היא הכי רזה סתמית. התשובה הראשונה מבטאת יחס של כבוד. השנייה יחס של זילזול וביטול.

שלישית — "בורג'בה אינו יכול להיות מתווך". זוהי תחבולה אופיינית של אבא אבן, שיטה אותה פיתח עד כדי תיחכום קיצוני.

בורג'בה לא הציע את עצמו כמתווך. הוא אמר בפירוש שאינו מתווך, שהוא רוצה לשאת ולתת בשם הערכים, אחרי שעמד על גי" שתו של הנשיא אליסאדאת.

אם כן, לשם מה הכניס אבן את עניין התיווך?

להחליף דברים על השלום, ולהביא בקלות לידי הסכם?

אתה שריהחוק. אתה מייצג ממשלה הרוצה בכנות בשלום של פשרה. אתה הצהרת השכם והערב שאתה מוכן להי פגש עם כל מנהיג ערבי, בלא תנאים מוקדמים, כדי לדבר על השלום.

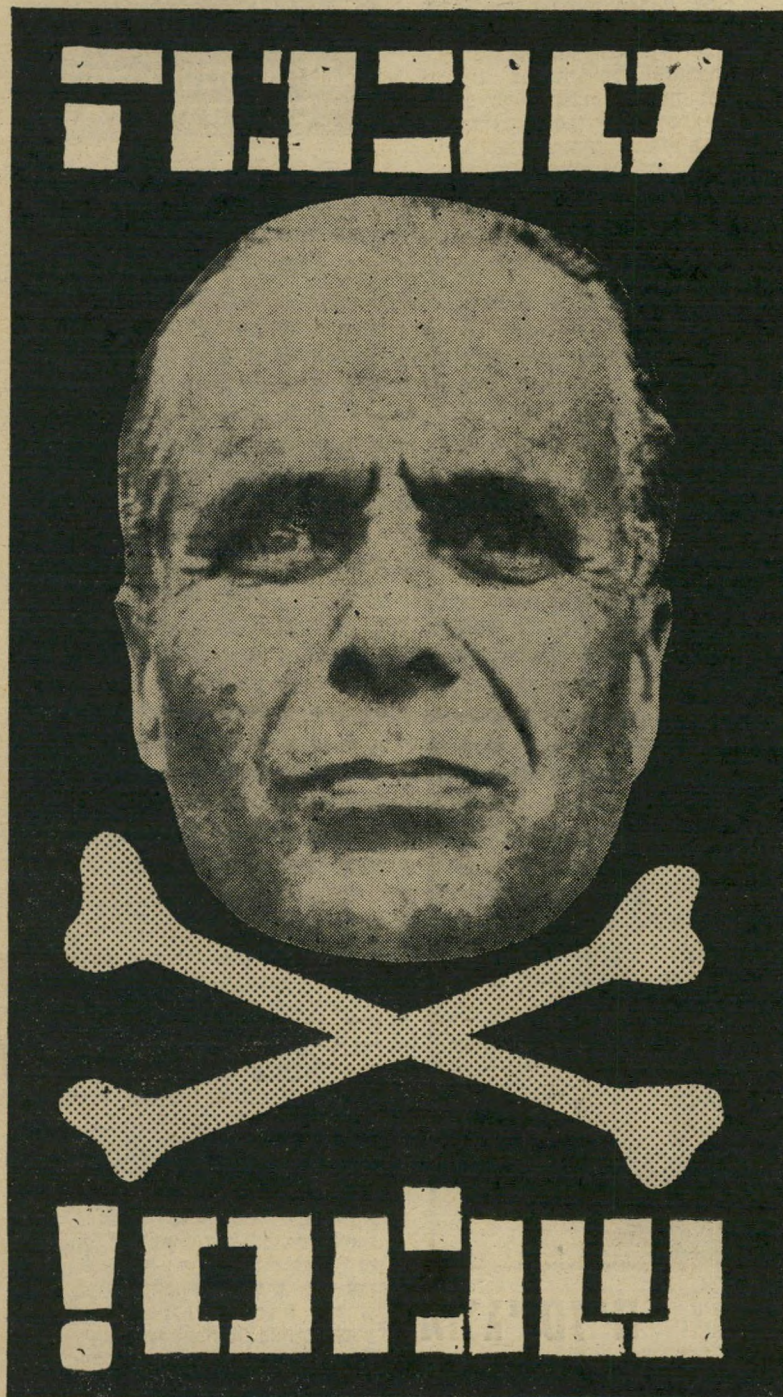
אל-חביב בורג'בה לא נולד אתמול. הוא השליט העליון של אחת המדינות הי ערביות החשובות. ידיעותיו ידועות מזה זמן רב. אם כן, מה היית עושה נוכח ידיעה זו?

התשובה הסבירה היא: היית מוזרז ומפרסם עוד בו כי יום, ללא כירורים נוספים, תשובה חיובית.

אין לך מה לחשוב. אין לך מה להסס. עמדתך היא שאתה מוכן להיפגש תמיד.

מנהיג ערבי מציע. לא חשוב כלל מה הם מניעיו, מהו רקע הצעתו.

תשובתך היא: כן גרוי ופומבי, דאלתר, וללא "אבל".

(המשך מעמוד 13)

פוז ביותר בישראל, וקשורה בקשרים הדוקים ביותר לצמרת המיסוד הישראלי. (היתה זאת טוליה זבי שסללה את הדרך לפגישות של ראשי השילטון הישראלי עם האפיוור).

לא רציני

מדי יום ביומו מתפרסמים בכל העיתונים היוםיים בישראל ידיעות תחת הכותרת "מאת כתבתנו המדינית", או בשם "חוגים מדיניים בירושלים".

כל הידיעות האלה הן דבריו של דובר משרד החוץ ועמותותיו.

כמה שעות אחרי פירסום הראיון המפכני של בורגיבה בעיתוני ישראל, ור תגובת אבן עליה, פירסמו גם "החוגים המדיניים" את תגובתם.

היא זכתה בעיתוני ישראל ל"כותרת": "עמדת ירושלים: הצעת בורגיבה — לא רצינית".

מהי שיטה זו?
דומני שיש לי סמכות כלשהי להסביר אותה — כי עמדותי מקרוב על התפתחותה במרוצת הזמן.

במשך השנים קיימתי מגעים רבים עם אישים תוניסיים בכירים. הם התחילו לפי נ"י 14 שנה, כאשר הוזמנתי עלידי ראש ממשלת תוניסיה באר"ם, מונגי סלים, לקבלת פנים כל-ערבית לכבוד המישלחת האלג'ירית. זה היה בשיא המאבק האלג'ירי, ואני ייצגתי בקבלת הפנים את הוועד הישראלי למען אלג'יריה החופשית. סלים מילא לאחר מכן תפקיד מרכזי ביחסי בורגיבה-נאצר, בימי יוזמת בורגיבה של 1965. אחרי זאת, יוזמה והחלפה את העולם והסעירה את ארצות ערב, ביקרתי בשגרירות תוניסיה בפריז, שכראשה עמד אז מוחמד מסמורי, לאחר מכן ראשי-הממשלה, וכו' וכו' שרי-החזון של בורגיבה. כה, היו אלה שיחות גלויים, בהם עמדתי על מהות גישת הנשיא.

ראשונה, של מיפגש ספונטאני. הי עניין עליה עד הפסים של טכססים ריפודמטיים — כמו כל דבר שאבא אבן נוגע בו.

בתום הוויכוח בכנסת אירע עוד משהו המטיל אור על כל הגישה לעניין. הצעתי הצעת-סיכום בלתי-פרובוקטיבית, קצרה צרה: "הכנסת מקבלת בברכה את יוזמת הנשיא בורגיבה, וקוראת לפגישה בהקדם של נשיא תוניסיה עם אישיות ישראלית בכירה, לשם כינון ראשית הידברות יש-ראלית-ערבית".

בעת ההצבעה, הרים אבא אבן ראשון את ידו נגד ההצעה, והיא נדחתה ברוב של 11 נגד 1. רק אני עצמי הצבעתי בעדה.

ביקור בשגרירות

בינתיים הוסיפה מכוניתה-עמולה הגר דולה, המודרכת והספונטנית, לשפוך בוז על בורגיבה. ידיעות אחרונות פירסם

עמדת ירושלים: הצעת בורגיבה — לא רצינית, אך עקרונית מוכנים לפגישה בבירה, ממתינים לנוסח המלא של דברי נשיא תוניסיה, אשר אמר אתמול כי הוא "מוכן להיפגש עם נציג

הכותרת הראשית בעמוד הראשון של "ידיעות אחרונות", 24.5.73.

בעיקבות שיחה זו פירסמתי מעל עמודי לה-מונדר מיכתב גלוי לבורגיבה. לפני הפירסום הראיתי אותו לאישיות תוניסית בכירה, שאישרה לי שהפירוש שלי לגבי שת בורגיבה תואם את המציאות.

אני זוכר את הפגישה בשגרירות כח' ווייה בלתי-רגילה. בשבילי, כישראלי, היתה זאת הרגשה מוזרה מאד — להיכנס לבניין שכולו מקושט בטעם ערבי טוב, שעל שולחנותיו מונחים עיתונים ערביים, ושעל קירותיו תמונות של אישים ערביים. **אולם הלבביות שבה התנהלה השיחה — לכביות שחזרה כעבור שבוע שנים כבולוניה — היתה השוכה עוד יותר.**

רצח האגדות

יסוד גישתו של בורגיבה הוא שלא ידקדקו-עניות של נוסחאות מפרידים

בהבלטה את הידיעה על השתן בדם — והדבר יבוא בוודאי לידיעת בורגיבה. כמו כל קורא אחרי, יסיק כי "החוגים המדיניים בפאריס" המצוטטים בקשר זה אינם אלא שגרירות ישראל שם.

שאר העיתונים התנפלו בחדווה על דברים שאמר בורגיבה, לדברי כתבים אי-טלקיים, בפגישה. עימם (לקראת ביקורו הקרוב של בורגיבה באיטליה) ובהם דיבר על הצורך בהסדר, על חובת ישראל ל"החזיר את השטחים המוחזקים, על זכות הפלסטינים למדינה משלהם, ועל תוכנית החלוקה של 1947.

מכל זה הבליטו עיתוני ישראל, בהש-ראת מישוה, דווקא את עניין תוכנית 1947 — ופירשו זאת כתמיכת הנשיא בורגיבה בהחזרת גבולות-החלוקה של 1947.

המסקנה המתבקשת: אין דובר עם איש שיש לו שחן בדם ו/או הרוצה שישאל תחזור לא רק ל"גבולות ה-4 ביוני 1967, אלא ל"גבולות החלוקה של 1947.

למה מתכוון בורגיבה? לאיזה פיתרון הוא מתכוון?

כמו ביותמת-השלום ההיסטורית שלו במאס 1965, מדבר בורגיבה בלשון דרמטית. דרמטיות זו אינה מקרית. זהו חלק משיטתו.

בין הערבים והישראלים, אלא המיתוסים ששני הצדדים דבקים בהם, היחס הרגשי של כל צד לצד השני, עולם הרוחות והשדים שכל צד יוצר לעצמו לגבי השני, מכאן המידה הצרפתית, שבוך-גיבה וחסינו חזורים עיניה תדיר: "דה-מיסטיפיקאסיון" — חוצאת המיסטיקה מן הסיכסוך, ביטול המיתוסים, חיפוש האווירה הרגשית, המעבר על גישה רציונלית. מכאן גם חלוקת-העבודה העומדת לעיני בורגיבה: על שוחררי-השלום הערביים לפעול לשינוי האווירה בעולם הערבי, ועל שוחררי-השלום הישראליים לפעול לשינוי האווירה בארצם. שוחררי-השלום יכור לים לעזור זה לזה — אך המאבק העיקרי הוא בכל ארץ פנימה.

בורגיבה פונה, קודם כל, אל העולם הערבי. הוא רוצה להביא לשינוי יחסו היסודי כלפי ישראל: לשכנע את כל הערבים שיש להכיר בקיום ישראל ולהסייג את עימה, ולשכנע במיוחד את הפלסטינים שיש להשלים עם חלוקת הארץ ולדקדק עם מדינה פלסטינית בחלק מן הארץ עם מדינת-ישראל.

לצורך זה משתמש בורגיבה לא פעם בניסוחים שאיננו יכולים לקבל אותם. זורק רעיונות שהוא יודע היטב שאינם ריאליים, אך שיש בהם כדי להמתיק את הגלולה המרה ברגע הראשון. בעיניו, כל הניסוחים האלה אינם חשובים, והוא עצמו מחליף אותם בלי הרף.

כי זו חשוכה רק הכשורה של-היא חוזר עליה בלי הרף, וזאת סטייה כלשהי: הערבים מפסידים מפני שהם מעדיפים רגשות ודמי נוגיה על המציאות, יש להכיר כי עיבת קיומה של ישראל וזכרות עימה שלום רישמו, על הפלסטינים לפתור בעצמם את בעיותם, תוך הידברות ישירה עם ישראל.

הדיוורים על "וריקת היהודים לים" גרמו שואה לעולם הערבי, ישראל אינה האשמה היחידה באי-הצדק שנגרם לעם הפלסטיני, אין להתעלם מן העובדה שיש ראל מילאה תפקיד הומאני חשוב בקליטת פליטי-החרב של היתלר.

ובעיקר: אי-אפשר לפתור את כל הבעי-יות בבתיאחת, יש להשיג בכל מצב את הניתן להשגה מבחינה מציאותית, ההיס-טוריה מתקדמת ב"שלבם". לרעיון זה הוא קורא "בורגיביזם".

(גם רעיון זה של בורגיבה מנוסח בכוונה בצורה דרמטית, להמתקת הגי-לולה הכוונה האמיתית היא שאם ילמדו ישראל והפלסטינים לחיות בשתי מדינות צמודות, ייווצרו ביניהן יחסים דרר-טיביים, והגבולות בין המדינות יאבדו את חשיבותם).

דרמטיות זו, שבורגיבה רואה בה מכשיר לריכוך התסביכים ולסילוק המיש-קעים הנפשיים, מקילה, כמובן, על שוני-איו בעולם הערבי ובישראל לחיתפס לדבריו. הלאומנים הערביים טוענים שהוא

אבן: אינני מאמין שהצעת בורגיבה רצינית

עמדתו אינה מאוזנת; הוא נציג הערבים

כותרת פנימית ב"ידיעות אחרונות"

אבן אמר את דבריו ב-23.5 בערב, "החוגים המדיניים" דיברו למחרת היום. כעבור חמישה ימים, ב-28.5, מסר אבן הודעה מדינית בכנסת, במיסגרת הסקירה השנתית על פעולות משרד-החוץ. הוא דיבר בה על כל הבעיות העומדות על הפרק, החל ביהודי ברית-המועצות וכלה במועצת-הביטחון.

ככל הנאום הארוך לא הזכיר אף במילה אחת את פרשת בורגיבה.

בוויכוח על נאום זה עוררתי בכל תחרי-פוט את פרשת בורגיבה, וטענתי שמשרד-החוץ מחבל ביוזמתו (ראה עמ' 25-24).

זה היה אתגר, שאבן לא יכול היה להתעלם ממנו. וכך, כעבור יומיים נוס-

פים — תשעה ימים אחרי פירסום דברי בורגיבה, באה התגובה השקולה הראשונה של ממשלת ישראל, בצורת תשרי-בה של אבן לדברים שאמרת בכנסת.

בדברים אלה שינה אבן במיקצת את ההיסטוריה, בכך שניסח (בדיעבד) מחדש את תגובתו הראשונה, אך זה אינו חשוב. חשוב ניסוח הסעיף המיבצעי של תשרי-בת: הוא אמר: "מובן מאליי שממשלת ישראל מסכימה לקיים פגישה עם נשיא תוניסיה, ואנחנו נתעניין ללמוד את מח-שבותיו של הנשיא בורגיבה לגבי העי-תוי והמועד".

זהו, כמובן, מוקש מתוחכם. בורגיבה דיבר על "נציג ישראלי". כלר-מר: פגישה עם איש. אבן השיב ש"ממ-שלת ישראל" רוצה להיפגש. כלומר: שבורגיבה צריך לפנות אל הממשלה. **לפאורה, החבר קמן. אבן הוא מהותי. כי מה שאבן דורש, תמו-רת הסכמת ישראל לפגישה, הוא לא פחות מאשר להכרה רש-מית של בורגיבה כממשלת ישי-ראל, מראש, ותמורת שום דבר.**

ספק גדול הוא אם נשיא תוניסיה יכול ומוכן לשלם מחיר כזה מראש. אם לא — נפטרה ממשלת ישראל מכל העניין. אם כן — השיגה לפחות הישג מהותי מראש. אבל בורגיבה הוא פוליטיקאי ותק-מאוד. ברגע שהבחין בטכסס של אבן, השיב בטכסס משלו: הוא דרש שישאל תצהיר מראש על הכרתה באומה הפלס-טינית, ועל אומנותה להחלטת-החלוקה של האו"ם משנת 1947. **כך כבר הוחמצה ההזדמנות הי**

מוחמד מסעוד
אחד ממעצבי המדיניות של בורגיבה, כיום שר-החוץ שלו, שוחח על יוזמת בורגיבה עם אורי אבנרי בשגרירות התוניסית בפריז, לפני שבוע שנים. כשבועות האחרונים ביקר בקאהיר, הכין שם את הקרקע ליוזמה החדשה של בורגיבה.

מונגי סלים
איש-אמונו של בורגיבה, שתיווך ב-1965 בין הנשיא התוניסי ובין גמאל עבד-אל-נאצר, נראה כאן (שני מימין) בשיחה עם אורי אבנרי בקבלת הפנים של המישלחות הערביות באר"ם לכבוד המישלחת האלג'ירית. לידו שגרירי אלג'יריה ומארוקו.

העם

זמירות חדשות

צילום מסוג חדש

מרחפים מעל

המרחב

לכאורה לא השתנה דבר. אף אחד מהצדדים המוסכסים במרחב אינו זו מעמדותיו העיקשות. הקיצוניים בשני המחנות נותנים את הטון וקובעים את הקו. עדיין עוסקים במרחב במרוץ חי מוש המכלה את כוחות שני העמים ומש-מיעים איומים זה כלפי זה.

ובכל זאת. כאילו השתנה משהו בשבועות האחרונים. יותר ויותר קולות מכיר וונים שונים משמיעים לפתע מנגינות אחרות. צלילים חדשים מתחילים לרחף בר-מרחב, צלילים של שלום.

צעד ראשון במסע. לכאורה לא היה קשר בין הצלילים השונים. לא היה כל תיאום בין הקולות שבקעו מוועידת בולוניה, לבין קולו של חביב בורגיני, בה, או בין קולות הפופ המשודרים של ספינת השלום אל קולו של סגן ראש הממשלה יגאל אלון שהשמיע השבוע את השקפתו על "האסטרטגיה של שלום". ולא

מציע, למעשה, כניעה ללא-תנאי לישראל. מנחם בגין, גולדה מאיר והמקהלה הכור תבת של משרד-החוץ טוענים שהוא מתכוון לחסול ישראל ב"שליבים". כך זה היה ב-1965, וכך זה חזר השבוע.

השיטה בשיגעון

יש מכה משותפת בין ההתנפלות הפרועה של משרד-החוץ וכתב-לבו על ועידת-בולוניה, ובין התבלה ביוזמת בורגיניה.

כ"ש דמיון מפתיע בין "הרוח של בורגיניה" ובין "הרוח של בורגיניה". זוהי רוח אחת.

החשיבות ההיסטורית של בולוניה היתה ברורה — בעצם הישיבה ביחד של ישראליים וערבים במעמד רשמי, תוך ידידות ושיתוף-פעולה. כל המשתתפים הבינו ש-כאן נוצרת עובדה פסיכולוגית חדשה. שיהיו לה השלכות פוליטיות מרחיקות לכת.

בלבד ירושלים, לעומת זאת, נתפסו לניסוחים ולנוסחאות. התעלמו מן התוך החי של הפרי, ודשו בקליפת המילים הכתובות, כמו תלמידי תלמוד-תורה ב"גמרא".

אותו הדבר בדיוק קורה ליוזמת בורגיניה. גם כאן הרוח היא הישעית — עצם הקריאה של מנחם ערבי בבית דפנישה פנים-אדפני, נכונותו ליצור עובדה פסיכולוגית ותקדים פוליטי. תחת לקפוץ על מציאה זו, נתפסו הדבריים בורגיניים שדים לניסוח זה או אחר של דבי רים שאמר, שהוא עצמו מתייחס אליהן כאל קריפת השום.

אילו היה זה תרגיל תמים, אפשר היה לומר שמשרד-החוץ פשוט אינו מסוגל למלא את תפקידו לחולל המהפכה ביחסי ישראל-ערב, מכיוון שלבדליו אינם מבינים את בעיית ישראל-ערב. הם צריכים להתווכח עם רבן גמליאל ורבי עקיבא. אבל התרגיל אינו תמים. מה ש-קרה השבוע הוא מעשה-יחידה מחושב.

יש לכך הוכחה פשוטה ביותר: כל מה שקרה השבוע כבר קרה פעם, לפני שמונה שנים. עיינתי השבוע במיסמכי 1965, בנאומו בורגיניה אז. בתגובות שרת החוץ גולדה מאיר וסגן-ראש-הממשלה אבא אבן, ובדברי העולם הזה על הפרשה. הרבה רבבות מילים — וכולן חזרו ושיבו, כמעט במדויק.

פעם אחת אפשר לטעות. זאת אפשר להבין, אם כי לא לסלוח. אבל כאשר חזר הכל בפעם השנייה, ברור שאין זאת עוד טעות.

יש שיטה בשיגעון הזה — שיהיה שמקורה ברצון לטרפד כל יוזמת-שלום בעזרה באימה, מפני שאין רצון לשלום את המחיר ש-יידרש עבור השלום.

הסכמת סאדאט

יש הבדל מהותי אחד בין 1973 לבין 1965.

לפני שמונה שנים פעל בורגיניה, כנר אה, תוך תיאום עם שליטי ירדן ולבנון. ואולי אחרי הידברות כלשהי עם גמאל עבד-אל-נאצר. אך כמהלך יוזמתו רב עם השליט המצרי, בגלל אי-יכולתו של תור-ניסיה לקבל תכתיב מצרי במדיניות-החוץ שלה. כך נכנס בורגיניה למלחמה עם קאהיר, ששלטה אז בעולם הערבי.

כיום ברור שבורגיניה פועל תוך תיאום עם הנשיא אנוואר אל-סאדאט, דאחרי שיוזמת ממשלת ישראל מוחמת מן-מסמדי בקאהיר.

יוזמתו משתלבת במאמצים המצריים הנואשים להגיע לידי פיתרון-שלום. מאמצים שאיפשרו גם את ועידת-בולוניה. יתר על כן: יחסי-הכוחות בעולם הערבי נשי-תנו באופן דראסטי.

לכן יש ליוזמת בורגיניה החדשה מש-מעות פוליטית הרבה יותר מעשית מאשר יוזמתו בשנת 1965. היא יכולה לשמש מנוף ממשי להשגת השלום. מי שמחבל בה מקבל על עצמו אחריות נוראה.

כיום ברור לנו שאין הצלחה בורגיניה ב-1965, לא היתה פורצת מלחמת ששת-הימים. האם ייאמר בעוד שמונה שנים, שאילו הצליח היה יוזמת בורגיניה ב-1973, לא היתה פורצת מלחמת ישראל-ערב הרביעית?

רק כשממשלת ישראל היתה מוכנה לגלות גמישות ולחזור בה מעמדתה הרא-שונה, ולהסכים להחליף את השבויים הסור-רים והלבנונים שבדיי ישראל בשלושת הטייסים הישראליים, ניתן היה להביא לחילופי שבויים.

עבור משפחותיהם של שלושת הטייסים היתה שיבתם מאורע אישי בעל חשיבות עליונה. אבל, ההתרגשות לא היתה רק שלהם. כל אזרחי ישראל שמחו על עצם עימם. השימחה לא היתה רק על עצם איחוד המשפחות. היתה מהולה בה גם השימחה על שמשוה בקיפאון האיום ש-ביחסים בין שני העמים מתחיל להפשיר.

יחסי חוץ

מה שעשה

השכל (הגרמני) והזמן

האיש שכרע בדרך בפני

קורבנות גיטו ורשה

הוא ראש-הממשלה הרם

ביותר שביקר אייפיק בישראל

בתנועה פשוטה נגע וילי בראנד ללבו של העולם. הוא עמד מול מציבת קורבנות

משוחרר איתן ואכיו

עקשנות סורית

גיטו ורשה, בבירת פולין. לפתע כרע ברכ, בתפילה חרישית.

רבים בגרמניה סברו שזאת היתה מיחווה מוגזמת. הניאור-נאצים תקפוהו בשצף-קצף. לא שכחו להזכיר שוויילי בראנד עצמו לחם, בשורות המחתרת הנורבגית, נגד מולדתו הגרמנית.

השבוע יעמוד וילי בראנד במרתף יד ושם בירושלים. יהיה זה סימונו של פרק. כל פעם פחות. לפני 21 שנה עמד משה שרת על במת הכנסת, הכריז חגיגות: אמנם אנז-מקבלים חזרה מידי המרצחים חלק מן הגזילה שגזלו מאיתנו, אבל לעולם לא נקיים יחסים נורמליים עם גרמניה!

למרות הצהרה זו, עלו המונים על הכנסת, וזרקו אבנים לתוך אולם המליאה, ונהדפו רק על-ידי הגאונים המדמיעים של ממשלת ישראל. עצם חתימת הסכם חד-שילומים נראה לרבים כבגידה בזכר קורי-בנות השואה.

שנות השילומים עשו את שלהם. תחילה בא הכסף, לאחר מכן הסחורה הוצתה גרמניה, לאחר מכן המומחים הגרמניים. השלב הבא היה בואו של השגריר הי-גרמני הראשון — קצין הוורמאכט רולף פאולס. הוא נתקבל בהפגנה סוערת — אך היא היתה הרבה יותר קטנה מזו שקיבלה את פני הסכם השילומים.

לאחר מכן בא קונראד אדנואר, ראש-הממשלה-בדימוס. שוב נערכה הפגנה — אך הרבה יותר קטנה. שימחה הולצברג,

היה, לכאורה, כל קשר, בין קולות אלה לבין הצעד הדרמטי של חילופי השבויים עם סוריה ולבנון.

אבל למעשה היה מכה משותפת שהיווה בסיס לכל אלה: ההרגשה שהמצב הנור-כחי, המוביל לקראת סיבוב מלחמה נוסף, אינו יכול להימשך. ההרגשה שהעמים בר-מרחב, אינם מוכנים עוד להשלים עם המצב אליו דוחפים אותם מנהיגיהם. יותר מכל מאורע אחר סימלו חילופי השבויים עם סוריה את תחילתה של תפנית זעירה זו, שעדיין אין לתלות בה תיקנות אך העשויה לשמש צעד ראשון במסע הארוך אל השלום.

תחילת ההפשרה. העיכוב בחילופי השבויים עם הסורים לא היה רק פרי התעקשות סורית. במידה לא פחותה הוא נבע גם מהקשיחות של העמדה הישראלית. מאז לכדה ישראל לפני למעלה משנה חמישה קצינים בכירים של חיל-האוויר הסורי בעת שערכו סיור על גבול לבנון-ישראל, היו סימנים שונים כי ה-סורים מוכנים להחליף את הקצינים בר-שלושת הטייסים הישראליים המוחזקים ביום מאז תום מלחמת ההתשה ב-1970. אבל ישראל ניסתה להשתמש בקציני חיל-האוויר הסוריים כקלף מיקות גם לגבי עשרת השבויים הישראליים המוחזקים עדיין במצריים, ושהמצרים אינם מגלים שום רצון לשחררם. כתוצאה מכך נגמז גם שיחרורם של הטייסים גדעון מגן, פני-חס נחמני ובוועד איתן.

משוחרר נחמני ואשתו קשיחות ישראלית

משוחרר מגן ואשתו הקיפאון מתחיל להפשיר

„אבי הפצועים“, שומר זכר מרד הגיטאות. מצא את עצמו בכלא יחד עם כמה בתי-זרים וסתם אזרחים נרגשים.

(המשך בעמוד 18)

(המשך מעמוד 11)

לכך שתיפתח חקירה פלילית מקיפה בארץ צוהרית על עיסקותיה המסוקסות של רסקו, בה היו מעורבים ראשי הסוכנות. במשך שנים היא נלחמת נגד שחיתויות וביזבוז בסוכנות היהודית, בהסתדרות ה' ציונית ובמיסד היהודי ברחבי העולם. לאחרונה, למשל, נטלה על עצמה את ה' משימה של הקמת הליגה לשיחור האשה היהודיה, יצאה בביקורת חריפה נגד גולדה מאיר, על דעותיה בנושא זה.

בעיקבות פירסום מימצאי הביקורת על הנעשה בכספי הסוכנות וההסתדרות ה' ציונית לפני כשלוש שנים, פתחה טרודה וייסרומרין מעל דפי ירחונה במערכה נגד הביזבוז שפשט, לדעתה, בכל מערכות הסוכנות. בהריפות בלתי מקובלות בביטאונים של המימסד היהודי בארצות הברית, יצאה טרודה בהתקפות מילוליות חריפות ביותר נגד הביזבוז, המנגנון ה' מנוסח, נסיעות החינם של העסקנים וטיו' ליהם ברחבי העולם על חשבון הכספים המיועדים לקליטת עולים. בין השאר עורר את תשומת ליבה גם תקציב לישכתו של יושב ראש הסוכנות, אריה פינקוס.

„שיבדקו קודם

את השרים!

מאחר ומירום תקציב לישכתו של היושבראש בתקציב בסוכנות נראה לה סחמי ומופשט, ביקשה עורכת הג'ואיש ספקטיטור, לקבל מידע נוסף ומפורט, כדי שתוכל לפרסם בדיוק כמה מקבל פינ' קוס כמשכורת, כמה כחשבון הוצאות, כמה עולות הוצאות אחזקת מזכירותיו ה' רבות, כמה עולות טיסותיו בחו"ל, מה הם דמי האש"ל שהוא מקבל בחו"ל, ועוד ועוד. בתגובה על תביעותיה אלה הבטיחה לה מקס פישר, מראשי ציוני ארצות הברית ואו נשיא המגבית היהודית המאוחדת, כי כל המידע שהיא מבקשת יועמד לרשותה. אולם, כאשר פנתה לסוכנות היהודית ב' ירושלים וביקשה את פירוט התקציב, סרבו לתת לה אותו.

היא סתם טרדנית, המבלבלת את המוח כל שני וחמישי בתביעות נוספות, ה' בירו בסוכנות היהודית בירושלים. כל מה שהסוכנות היהודית היתה מוכנה לפרסם הינה המשכורת הרישמית שמקבל אריה פינקוס, השו' וצמודה למשכורת שר ב' ממשלת ישראל.

ייתכן ומילחמתה הדו-קיושית של טרודה רומרין באריה פינקוס היתה גש' ארת ללא הדים, לולא התלבש גם השבו' עון היהודי החשוב, הג'ואיש כרוניקל ה' לונדוני, על הפרשה. בניגוד לג'ואיש ספק' טייטור, שהוא כתביעת ציוני בעל תפוצה קטנה, נחשב הג'ואיש כרוניקל לעיתון היהודי הנפוץ, החשוב והמכובד ביותר בעולם היהודי.

סופר השבועון היהודי בירושלים, ג'פרי פול, ביקש תגובה מדובר הסוכנות היהודית על הפירסום. הדובר הביע „הלחלה" על פירסום האשמותיה של טרודה וייס' רומרין בג'ואיש כרוניקל, שהוא עיתון עצמאי ובלתי תלוי. אולם כאשר ביקש ממנו כתב הג'ואיש כרוניקל עצמו פרטים על המחיר שעולה אריה פינקוס לעם היהודי, הגיב הדובר: „הסוכנות היהודית תשמח לספק פירוט של משכורתו של פינקוס אם הג'ואיש כרוניקל יערוך גם חקירה כללית במשכורותיהם של שרי ה' ממשלה, המנכ"לים והפקידים הבכירים ב' ממשלת ישראל."

יותר סודי

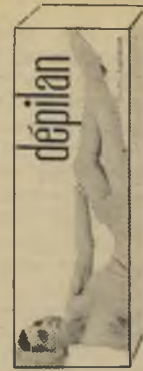
ממלכת בריטניה

תשובה זו של דובר הסוכנות היהודית רק הגבירה את חמתה של ער' רכת הג'ואיש ספקטיטור. כתבה טרודה רומרין באחד ממאמרי המערכת שלה: „מאז כתבתי על הביזבוז בסוכנות היהודית ובקרנות, הצטברו כמה מכתבים ה' מאשימים אותי בפחדנות ובכך שנרכשתי על ידי המימסד. שתי האשמות אלה מוט' עות... במקום לכתוב לי מכתבים, יעשו כותביהם שירות טוב יותר לציבור אם יבקשו את הפרטים הבאים:

1. „מה היתה משכורתו של אריה פינ' קוס בשנים 1970 ו-1971 ומדוע היא סר' דית אם משכורתו והשכונ' ההוצאות של נשיא ארצות הברית הם פתוחים וגלויים לעיני הציבור?

2. „מה הוא התקציב של הוצאת הר' צל בניירורק, מדוע הוא סודי כשכל שאר התקציבים של הסוכנות היהודית גלויים?

depilan הקרם השויצרי מרחיק שיער מיותר לאורך זמן

depilan משאיר עורך חלק לזמן יותר ארוך. הקרם השויצרי הנועד להרחקת שיער מיותר depilan פועל על שורשי השיער, מחליש צמיחתם ולכן פעולתו לזמן ארוך יותר מכל משחה. depilan בעל הריח העדין, להסרת שיער בדרך הנשית ללא פציעות, ללא כאב, בצורה היגיינית ונעימה. depilan יעניק לך עור חלק רך כקטיפה. נסי והוכחי גם את.

vitamol

מכין בישראל "אלפי חברה" לקוסמטיקה בע"מ

ZURICH SUISSE

קוסמטיקה לנעלים?

* אפשרי בהחלט!

עם התכשירים המקוריים תוצרת אנגליה לצביעה, צחצוח, חדוש ונקוי נעלי עור זמש, זאבזרי שמירה לנעל

שיווק והפצה: טל. 624865 ת"א

חרנז עדשות חגע

3. מה הוא חשבון ההוצאות של חברי ההנהלה האמריקאית של הסוכנות היהודית?

מר פינקוס הצהיר כי הסוכנות היהודית מוציאה 35 אלף דולר ליישוב מיש" פחת עולים מברית-המועצות בישראל. בקשו רשימה של המשפחות שסכום כזה באמת הוצא למענם!

על עצם הצהרת דובר הסוכנות הגיי" בה הד"ר רוזמרין במכתב למערכת הגיי" איש כרוניקל: "משכורתה של המלכה (הבריטית) והכנסותיהם של בני משפחת המלוכה הם נושא הגלוי לציבור. מדוע מביעה הסוכנות היהודית לחלחל באשר לחקירות הגוגעות למשכורתו ולחשבון ההוצאות של אריה פינקוס?... האשמות כי הסוכנות היהודית מבזבזת קרנות ציבוריות אינה מבוססת על שמועות, אלא על העובדה כי הסוכנות מוציאה מדי שנה הרבה מיליונים על מטרות שאין להם כל קשר לקליטת עליה..."

כמה באמת עולה פינקוס לעם היהודי? הסוכנות היהודית מוכנה להציג לעיני כל את לוקש המשכורת של היושבראש שלה. משכורתו של פינקוס, לפי הלוקש, זהה לחלוטין עם משכורתו של ממשלת ישראל (2576.51 ל"י לחודש). את חשבון ההוצאות של פינקוס ולישכתו, אין הסוכנות מפרסמת ברבים, לטענת אנשיה, משום שגם ממשלת ישראל אינה מפרסמת לפי"ר סום את חשבונות ההוצאות של שריה. אולם אפילו אין אריה פינקוס מקבל מתחת לשולחן, כמו כל פקיד בכיר, תש" לומים נוספים על משכורתו, שאינם מר פיעים בלוקש המשכורת שלו, הרי ניתן ללמוד על ההוצאות שהוא גורם לתקציב הסוכנות, על-פי פרשת הספר מארבע רוחות.

הגברת פינקוס

מתחרה בתנ"ך

אילו היה מיש"ה עורך מחקר הש" וואתי מדויק, ייתכן שהיה מגלה כי הספר הנפוצ ביותר בעם היהודי, אחרי התנ"ך (לפחות לפי מיסטר העותקים ש" הודפסו ממנו) אינו אלא סיפורה של חסיה פינקוס. מארבע רוחות.

מארבע רוחות הוא ספר חשוב, לכל הדיעות. הוא מספר את סיפור עליית ה' נוער מראשית ועד לשנים האחרונות. אלא שמסיפורה של חסיה פינקוס הוד" פסו יותר עותקים מאשר מיסטר הילדים אשר העלתה עליית הנוער בכל שנות קיומה. בארצות-הברית הוציאה הוצאת הרצל, הוצאת ספרים של הסוכנות היהודית, הוצאת אילור בממוצע ספר אחד בשנתיים. לא פחות מאשר שלוש מהדורות בשפה האנגלית מסיפורה של הגברת פינקוס. בסדרה הכל הודפסו, לפי הודעת חסיה פינקוס עצמה, 11 אלף טפסים ב" ארצות-הברית.

אולם השפה האנגלית היתה רק שפת המקור של הספר. הספר הודפס גם בבר" מנית, צרפתית, עברית ושבדית. קשה להע" ריך את המיספר המדויק של הספרים שהודפסו בכל השפות, אבל אפשר לאמוד את המיספר לפי העובדה שבשבדיה בל" בד הודפסו כ-30 אלף עותקים של ה' ספר, על חשבון הסוכנות היהודית, כמובן, לפי אחת ההערות הודפסו בסדרה הכל במרוצת השנים האחרונות יותר ממאתיים אלף עותקים של הספר החשוב הזה.

אילו היתה הגברת חסיה פינקוס, רעייתו של יושבראש הסוכנות, מקבלת שכר סופרים מכל עותק מסיפורה, היא היתה מתעשרת והיו ודאי כאלה שהיו מאשימים את יושבראש הסוכנות בשחיתות. אלא שאין זה כך. חסיה פינקוס, סוציולוגית במקצועה, ערכה בסוף שנות החמישים מחקר על עליית הנוער במסגרת יו"נסקו. לדבריה, היתה זו הוצאת הרצל שפנתה אליה וביקשה ממנה רשות לפרסם את המחקר כספר. לפי ההסכם תקבל הגברת פינקוס רק 10% ממחירו של כל ספר שיימכר — 6.5 דולר בארצות-הברית. כיוון שהסוכנות היהודית היתה הרוכשת של הספר, אולם כל שלוש מהדורותיו. הכ" נוסתיה של הגברת פינקוס מספר זה הסתכמו בכמה אלפי דולרים. לעומת זאת היא ויתרה על תמלוגיה ואינה מקבלת אגורה אחת מכל רבבות העותקים שהוד" פסו מסיפורה בשפות אחרות.

זהו, לכל הדיעות מעשה ראוי להערכה. אלא ששאלה אחת עדיין נשארת ללא מע" נה: האם היתה הסוכנות היהודית מר ציאה מאות אלפי דולרים על הדפסת ספר חשוב זה, אילו היא היתה המחברת רעייתו של יושבראש הסוכנות?

מדוע התאבד

הקבלן הירושלמי

דויד טריפוס?

דויד טריפוס, הקבלן הירושלמי שהת" אבד בירייה בשבוע שעבר, בגיל 50, עשה זאת בגלל כישלון בעסקים.

טריפוס החל את הקאריירה שלו במיש" טרת ישראל, הגיע לדרגת קצונה בכירה בחיפה. הוא עבר ממקום למקום, בסוף פרש מהמישטרה, והתמנה מנכ"ל סניף רסקו בירושלים.

הוא שימש בתפקידו זה עד שרסקו הס" תבכה בהפסדים. וישראל קרוא ו"ל מונה כמנכ"ל החברה. קרוא הנהיג ברסקו שי" נויים דרסטיים. וטריפוס נאלץ לפרוש. הוא החל אז לעסוק בעסקי בנייה קב" לן עצמאי, בעזרת ההון של משפחתו, אחת הידועות בירושלים.

אולם הגאות בבנייה פסחה עליו. מסי" בות שונות, והוא הסתבך בקשיים וחובות כבדים. בצר לו, פנה שוב לעזרת משפחתו. אולם גם מש" לא נשע, הפעם, וכאדם בעל עקרונות וכבוד, בחר לשלם בחייו את מחיר כישלונותיו.

עמית יקצץ ראשים בגלל המלם

מנכ"ר עמית
טראטא גדוד

מנכ"ל כור מאיר עמית עומד לבצע קיצוץ ראשים סיסטוני בענפי המלט וה" צמיגים של אירגונו.

חקירות מיוחדות שהומינה כור אצל חברת החקירות הפרטית מוקד, בשע" רוריית המחסור במלט, העלתה כי חגור רם העיקרי הוא חוסר תכנון של מיפ" על המלט נשר, שהוא בבעלותם של כור והחברה המרכזית.

מסתבר כי ראשי נשר הוזהרו בעוד מור עד — אולם למרות זאת לא דאגו לאספ" קה נאותה של מלט.

נציג כור בהנהלת נשר הוא זאב אר" דינסט, עימו מסוכסך עמית מוגמ, עתה, נראה, תוטל האחריות לבזיון על אר" דינסט, והוא ישלם על-כך בכיסאו.

מחדלי נשר בנושא המלט הביאו את הממשלה לחלטה למסור את הקמת המפעל החדש למלט בדרום הארץ ל" חברה אחרת. הוצאת המנופול מידי נשר תפגע ברווחיותה בצורה חמורה.

גם במפעל הצמיגים אליאנס צפויים סדרים חדשים. כיום משמש שם יוסף טייכר כנשיא. טייכר ציך לפרוש בקרוב

שוב מחסור בסוללות 9 וולט

שוב אירעה תקלה בקוהייוצור של ס" ללות 9 וולט במפעל תדיראן, ורבות בעלי טרנויטטורים וציוד חשמלי אחר גילו בזעם כי אינם יכולים להפעיל את מכשיריהם.

תדיראן החלה בייצור סוללות אלו לפני כשנה — ומאז שורר מחסור מת" מיד בהן. החברה אינה מסוגלת לספק את צרכי השוק, ומנהל מחלקת המכ"י רות שלה, בנימין גאון, ניצב חסר-א"ו נים נוכח זעמם של הקונים והמשווקים. השערורייה האמיתית בפרשה זו היא שתדיראן מונעת יבוא של סוללות ב" מחירים סבירים. החברה הפעילה לחצים על משרד המסחר והתעשייה — וזה קבע מחירי מינימום לסוללות היפאניות המיובאות. כך למשל, סוללה יפנית ש" מחירה הוא 13 אגורות לכל היותר — נמכרת בישראל ב-70 אגורות ומעלה, רק כדי לחגן על קוהייוצור-שאינו מייצר של תדיראן.

איש "תדיראן" גאון
חוסר-אונים

סולל-בונה

מוכרת נכסים

חברת סולל-בונה החלה מוכרת נכסים לאחרונה בקצב מסחרר. בימים אלה היא מנהלת משאומתן מתקדם על מכירת מגרש שלה, בן 4.5 דונם, בפנית הרח" בות ארלוזורוב-אדם-הכהן בתל-אביב. על המגרש נמצא כיום סניף של הנוער העובד, והשטח מוערך במחיר תשעה מיל" לפני שבוע מכרה סולל בונה ביחד עם שותפיה אריה פילץ, חברת סהר, וקבר" צת פראדיס, את פרויקט בית-סיהר ב" רחוב בן-יהודה בתל-אביב, לקבוצת מש" קיעים פרטית.

המחיר המשוער של המכירה היה 12.5 מיליון לירות, וכלל תוכנית מאושרת לבית-מלון. אולם קרוב לוודאי שהמש" קיעים החדשים יבקשו לבנות שם מיש" רדים, במקום זה.

התכטר

מנכ"ל "דבר"

מנכ"ל עיתון דבר, גדעון נאמן, הגיש מיכתב התפטרות למנכ"ל ההסתדרות יצ" חק בן-אהרן ולמזכיר חברת הטובדים אשר ידלין.

הסיבה למיכתב זה — שקדמו לו איומי התפטרות רבים: ההפסדים המצטברים של דבר, המגיעים ל-23 מיליון לירות. נראה כי נאמן הגיע למסקנה שאין כל סיכוי לחיסול החוב אי-פעם, הסיק את המסקנות.

לפנסיה, וממלא-מקומו טבעי הוא סגנו, יוסף רענן.

אולם עמית רוצה להגביר את פיקוחו על אליאנס. לפני כשנה נודע לעמית — מפי עיתונאי — על המשבר החמור ב" אליאנס. למרות שכור החזיקה בשליש ממניות אליאנס, לא היה לה מושג מה קורה שם. חוסר-פיקוח דומה בשתי חב" רות אחרות, תדיראן ואוטוסקוס, גרמו לעמית להציג דרישה אולטימטיבית לקבל את תפקיד יו"ר מועצת המנהלים. הדרישה מולאה — וכך זכה עמית ל" שליטה במתרחש בחברות.

עתה רוצה עמית לקבל תפקיד דומה גם באליאנס, אולם לשם כך יש לשנות את מיבנה החברה.

לאחרונה, קנתה כור חבילות גדולות של מניות אליאנס בארה"ב, כדי להגיע להשפעה מכרעת בחברה. הפיתרון שיו" צע לאסיפה הכללית חקרונה שתתקיים בספטמבר: מינוי יוסף רענן למנכ"ל, מי" נוי עמית ליו"ר מועצת המנהלים.

• עורך מדור זה.

שוב בשר אירי

חובבי הבשר האירי המעולה יוכלו בקרוב לבוא שוב על סיפוסם, כאשר יחלו להגיע מאירלנד משלוחי-בשר בקצב של 600 טון לחודש.

מישרד המיסחר והתעשייה חתם על חוזה עם ספקים איריים, שנאותו למכור את חזרתם לישראל, בגלל צירוף מיק" רים מיוחד שחשאר אותם עם עודפים רבים של חלקי הפרה חקדמיים. יש" ראל, בגלל בעיות כשרות, מייבאת רק חלקים קדמיים של הפרה.

הבשר האירי נחשב כאחד הטובים ב" עולם, למרות שהוא מכיל אחוזי שומן גבוהים יחסית. אולם הספקים האיריים מסרבים לשווקו לישראל בתנאים שמציגה להם הכפיה הדתית בישראל.

..כור" תכצה את

..מקורות" ב" 4 מיליון

הבוררות בין קונצרן כור לחברת מקו" רות, בשאלה מי אשם באחזורים בהת" קנת צינור נפט הענק מאילת לאשקלון, הסתיימה.

הבורר המקורי היה ד"ר יעקב ארנון, מנכ"ל האוצר. אולם נראה שהשאלה היתה עדינה מדי, ושר-האוצר בעצמו הח" ליה את ארנון.

פסק-דינו של ספיר: על כור לשלם ל" מקורות כ-4 מיליון לירות. היקף העבודה שכור ביצעה היה כ-50 מיליון לירות, והתביעה של מקורות מכור היתה על סך שבעה מיליון.

במדינה

(המשך מעמוד 15)

השבוע, כשיבוא וילי בראנד, לא תהיה שום הפגנה רצינית. גם שונאי-גרמניה המושבעים מאתמול השלימו, בסתר ליבם, עם המילה שנראתה להם פעם נוראה מכל: "נורמליזציה".

לקח לגוררה. מה שלא עושה השכל, עושה הזמן. אבל הפעם פעלו השכל (הגרמני) והזמן גם יחד.

ההשלמה הגרמנית-הישראלית היתה מלאכת-מחשבת של תכנון מדיני מפורט, שתלמידי המדיניות עוד ילמדו אותה במשך שנים רבות. מן הרגע שבו החליט אדנאור לפתוח במיבצע מדיני-פסיכולוגי כלכלי לשם חיסול האיבה הישראלית לגרמניה, ועד לביקורו של וילי בראנד בישראל, היו כל השלבים מחושבים, מתוכננים ומבוקרים.

לקח זה נותן מקום לאופטימיות רב. אם הצליחו הגרמנים לחסל את האיבה הנוראה ביותר בעולם, שמקורה במעשה הוועה הגדול ביותר בתולדות העת החדשה, בוודאי ניתן לחסל במיבצעים יזום מים גם את האיבה הערבית לישראל, שמקורותיה עמוקים ומושגים פחות.

לוחם המחתרת. אולם לא על כך ידברו גולדה מאיר ואבא אבן עם הקאנצלר הגרמני. הם ידברו על כסף ותמיכה. יעמוד מולם אדם שהוא אחת הדמויות הסימפטיות והמעמיקות ביותר בזירה המדינית העולמית. לא לחינם זכה להצטיינות בלתי-רגילה לגבי מדינאי: הענקת פרס-נובל לשלום.

וילי בראנד עבר דרך ארוכה עד שגיע לכך. הוא נולד בגרמניה כילד בלתי-חוקי, בתקופה שבה היה מעמד זה כרוך בסבל ובילדות מורעלת. בצעירותו היגר לנורבגיה, הפך שם לאנטינאצי קיצוני, הצטרף למחתרת ולחם נגד מולדתו בנשק, דבר שהיה גורר עליו אוטומטית דין-מוות אילו נתפס.

אחרי המלחמה חזר לגרמניה, הצטרף למפלגה הסוציאלי-דמוקרטית, השתקע ב-

MOUSON cosmetic

24 שעות של רענונות בנחוח פרחים מעניק לגופך הראדורנט ספריי של מוסון

דאדורנט לגברים בנחוח ספורט וטבק

תמרוקי "מוסון" - המפגש בין טיב ליופי

מלוס מציג עוד מוצר איכות: ראשים מנגטיים

תל אביב, רחוב דיונון 260, טלפון 237851
ירושלים - רחוב יוא"ב 6, טלפון 224389
קטלוג "מלוס" יישלח בדואר לכל דורש

קאנצלר בראנד

בלי דמעות, בלי גאז מדמיע

ברלין השסועה, והפך לראש-העירייה שלה. באותה תקופה עבר משבר אלקוהולי, ורבים סברו שהוא גמור. אולם במאמץ עליון של התגברות חזר לדרך המלך, מונה על-ידי מיפלגתו הוותיקה והמזדקנת ל-מועמדה לראשות-הממשלה - אחרי שני דורות של שילטון הימין.

עוד לקח לגוררה. בראנד נתן לי-מיפלגתו חדשה, רעננה ובלתי-דוקטרינרית. הוא זרק את הסיסמאות ה-

* קאנצלר - תוארו של ראש-הממשלה הגרמני, הוא מושג גרמני עתיק, תירגומו המילולי: ראש הלישכה.

בעיות ולבטים בחיי המין

מאת
ה"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים

להשיג בחנויות הספרים הגדולות

אולפן גרג (בריקמא)
פותח ב-30.4.73 קורס ל-

קצרנות

עברית ו/או אנגלית.
הצלחה מובטחת! פרטים:
ת"א: גורדון 5, טל. 236209
חיפה: "במעלה", טל. 664922

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי
המערכת והמינהלת: תל אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134
תאריך: 136 • מען מברקי: עולמפרס • הודפסו החדש בע"מ
ת"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גז בע"מ • גלושוח: צינקורפרטה
כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המריל: העולם הזה בע"מ

גולדה נתנה את ההוראה - והקליינט של עורך-דינה זכה במיפעל בתנאי חיים

לזוב טוהר הודות לתמריצים המופרזים שמעניק לו ספיר. כאשר נכנסה מינמטל לתמונה וגילתה עניין ברכישת מפעל קדמאני הבינו המהירים כי המערכה אבודה. כור ומספנות ישראל ידעו כי לעולם לא יקבלו את התנאים שיקבלו לקוחותיו של פירון. הן ויתרו על העסק — ואמנם נראה כי צדקו: בשבוע שעבר נחתם סופית הי הסכם על העברת המפעל הדרוזי למינמטל. ההסכם מנסה להסוות את העובדה כי

הכספים נבלעו במעמקי המפעל הדרוזי ולא נודע כי באו אל קירבו. ושוב עמד המפעל בפני סכנת התמוטטות — והפעם איימה התמוטטות גם על 2.5 מיליון לירות מכספי משלם המסים. עכשיו, עמדה הבעיה בפני המימשל כיצד למנוע את פירסום השערוריה של ההפסד הנוסף. זה עתה התפרצו פרשיות ורד, אוטוקרט, רסקו, והבירות עמדו בשער. מה עושים? בדיסקרטיות, הוצע המפעל למכירה ל-

אמור לי מי עורך-דין שלך — ואגיד לך איזה עסקים אתה עושה. כשהביעו חז"ל אימרת-שפר זו, לא הכירו מן הסתם את עורך-דין מיכאל פירון. אבל הם התכוונו בדיוק אליו. למיכאל פירון יש קליינטית אחת בשם גולדה מאיר, כיום ראש ממשלת ישראל, וקליינטית שנייה, בשם מפלגת העבודה, כיום המפלגה השלטת בישראל. ועוד כמה קליינטיות וקליינטים כאלה. משום כך, מאמינים הקליינטים האחרים שלו, שקירבתם של גדולי האומה לפירון עשויה לעזור להם, כאשר הצינורות הי מקבילים נסתמים. וכשאלו אמנים — זוכים. כפי שזכו למשל הקליינטים של פירון בפרשת מינמטל.

תסיסה חמורה

תחילתה של הפרשה לפני שנה וחצי, כאשר החליטו ארבעת האחים למשפחת קדמאני הדרוזית, מהכפר ירקא ליד כרמיאל, להקים מפעל. כושר-הביצוע שלהם היה טוב, השכר ששילמו לעובדיהם הדרוזים היה נמוך, והי הזמנות זרמו למפעלם. חיש מהר הגיעו האחים לשלב בו היה עליהם לרכוש ציוד נוסף, כדי להתפתח. כאורחים מנוסים בשבילי התעשייה הדרוזית בישראל לקחו להם גוי של שבת — יהודי מקורב לעניינים, שיעסוק עבורם בגובייאנג — שתדלנות בלע"ז: היינו ייצא יובא בשמם בסבכי הביורוקרטיה הישראלית, יסדיר למענם כל מה שבר מדינה מחוקנת מקבלים תעשיינים בהתאם לקריטריונים קבועים וידועים בציבור. האחים קדמאני קיבלו הלוואה של כ-600 אלף לירות מתבנק לפיתוח התעשייה. קנו בכסף ציוד חדש ביותר לעבודות מתכת. כמותו אין בנמצא בארץ. כאשר הגיע הציוד, קלט המפעל עובדים נוספים. המציא תעסוקה ל-600 משפחות. הצלחת האחים הדרוזים הפכה ב-ענייני המימשל לסמל. סיפור המעשה הגיע עד שולחנה של ראש-הממשלה, שראתה בפרשת קדמאני הוכחה פוטנטית לכך שהדרוזים משתלבים בפיתוח הארץ. ואז בא השפל. כאשר נפלה כמות הזמ-

גולדה והעורך-דין שלה

רון הוא גם עורך-דין של מפלגת העבודה, יו"ר מועצת המנהלים של התעשייה האווירית, ואחד משחקני הגולף המובהקים במגרש הגולף של המיליונרים בקיסריה.

פירון

עורך-דין מיכאל פירון, בזמנו, שותפו של שר המישפטים הנוכחי, יעקב שמשון שפירא.

היחיד שהפסיד היה משלם המיסים, שגולדה תרמה בשמו 2.5 מיליון ל"י — שירדו לסמיון.

לעורך-דין פירון, שהיה הדמות המרכזית בעסקים בכספי הציבור: בזמנו סערה בארץ, עת נודע כי כאשר הוקמה החברה הממשלתית כימיקלים לישראל — שולם לפירון, תמורת רישום החברה, 50 אלף לירות. זה, מחוץ ל-50 אלף לירות נוספות שקיבל כל שנה כשכר טירחה.

להשוואה: עורך-דין רגיל מקבל, תמורת רישום חברה, 200 לירות.

כאשר התמנה יעקב בן-יהודה למנכ"ל כימיקלים לישראל — היה מעשהו הראשון: החלפתו של פירון בעורך-דין אחר. הוא לקח עורך-דין ממשלתי, מעסיקו יום אחד בשבוע, משלם לו 12 אלף לירות לשנה במקום 50 אלף לירות.

ניהול ממיגרש הגולף

פירון ירש גם על כסא יו"ר מועצת המנהלים של התעשייה האווירית, שלאחרונה הועלו האשמות כבדות נגדו. דרכי ניהולה, ההרפתקה האחרונה שלו, נסיון פיתוחו של מטוסי-הנוסעים ערבה,

גולדה נתנה את ההוראה - והקליינט של עורך-דינה זכה במיפעל בתנאי חיים

עלתה למדינה בהפסד נקי של 75 מיליון לירות. לדברי יודיע-דבר, מגיעים הבזרים בוים וההשקעות הבלתי-מוצדקות למאות מליונים כבדים.

פירון כיושב ראש מועצת המנהלים — אחראי להפסדים אלו, אולם איש לא חושב כמובן להושיב במקומו מישוהו המסוגל להתמסר לעבודה — כמו למשל מפקד חיל-האוויר לשעבר, מוטי הוד, והגיעו הדברים עד כדי כך, שמשא דיון התבטא נגד פירון כי „אי-אפשר לנהל את התעשייה האווירית ממגרש הגולף“.

שכן פירון מקדיש זמן רב לגולף. הוא אמנם אחד מראשי מפלגת העבודה הפסיד ציאליסטית, אולם זה לא מפריע לו לסקור באופן קבוע את מגרשי הגולף בקיסריה, מקום שרק עשירים מופלגים יכולים לבקר שם. כמו שזה לא מפריע לאבא אבן.

אולם ענשו ועוגו בישראל, אינם נובעים מהשקפות עולם. הם נובעים מהאשמים שאתה קושר.

השליטה המלאה הועברה למינמטל: הי הסכם השאיר לקדמאני חלק ברווחים — אולם שלל ממנו כל זכות הצבעה. במקביל, נערך הסכם נפרד בין מינמטל לממשלה לפיו הסכימה מינמטל לרכוש את המפעל — בתנאי שחובותיו והפסדיו לא יעלו על סכום מסוים. סכום זה הוא סך החובות שעליהם יודע כיום — בניכוי חלק הארי מחובו של המפעל לממשלה, על חוב זה הסכימה הממשלה לוותר לחלוטין. אם יתברר בעתיד כי קיימים חובות נוספים — תישא הממשלה באחריות להם בהתאם להסכם זה.

נראה שמינמטל גם התחייבה לספק עבודות מתכת למפעל במיקומו הנוכחי, כדי ש-600 הדרוזים המועסקים על-ידו באופן ישיר ועקיף, לא ייפגעו. היתה זו עסקה שבה כולם רק הרוויחו: מינמטל רכשה מפעל מתכת במחיר אפסי. פירון זכה בשכר שמן מדי מינמטל. והאחים קדמאני יצאו מהבוץ.

שתי חברות נודעות — חטיבת המתכת של כור ומספנות ישראל, הוא הוצע כמובן בתנאים מושכים ביותר, אלא שאו נודע הדבר גם לחברה אחרת בשם מינמטל. חברה זו המתמחה בעבודות מורכבות בתחום המתכת, אולם נוסף לידע הטכני וכושר הניהול שלה, היה לה יתרון נוסף — אשר בישראל הוא חשוב מפני: עורך-הדין של החברה היה מיכאל פירון.

מיכאל פירון היה בזמנו שותפו של שר-המישפטים דהיום, יעקב שמשון שפירא. פירון, כשפירא, היה נאמנם של ראשי מפלגת העבודה, הוא מייצג את המפלגה ופאל גולדה מאיר בתביעות משפטיות — עובדה הנראית חשובה בעיני לקוחותיו. בין שאר לקוחותיו נמנים מאיר הלוי, בעל חברת סומרפין שהתמור טטה, יקותיאל פדרמן, אילי-המלונות ש-הודח על-ידי שותפיו האמריקאים, והוחזר בחסדי ספיר למעמדו. גרשון רוזוב, בעל מפעלי גיבור, המייצר גרבוניים והופכם

נות עבודות המתכת בארץ — סבל גם מפעל קדמאני, כרבים אחרים, הוא החל צובר הפסדים וחובות, הגיע לפני חצי שנה אל סף פשיטת-הרגל.

היה זה בדיוק כאשר החלה בקרב העדה הדרוזית תסיסה חמורה, על רקע קיפוחם במדינה. אילו היה המפעל הדרוזי מתמוטט, בשעה רגילה זו — היה הדבר גורם ל-הגברת הרגשת הקיפוח של הדרוזים ול-חימים התסיסה למדי התלקחות. ראש-הממשלה החליטה אישית כי יש לשמור על קיום המפעל בכל מחיר — והעריה ברוח זו ניתנה לבנק לפיתוח התעשייה.

כאשר גולדה מאיר, נפתחים הברזים. המפעל קיבל 1.8 מיליון לירות — ללא הבטחותו המקובלים, לבנק היה ברור כי שווי המפעל לא יספיק לעולם את ערך ההלוואות אולם עובדה זו לא הטרידה את הבנק, מאחר שראש-הממשלה התחייבה כי ממשלת-ישראל תערוב להלוואה.

כל חבריו. כל מי שחוא מה שהוא תיכ-ן לעלות להרי-הצופים, לחזות במופע המרכזי של אירועי יום ירושלים — מור-פיענק מרהיב, שתיכנונו עלה, לדברי המעניינים לכת, 80 אלף ל"י, ולדברי הפחות מעניינים, רבע מיליון.

וא, ברגע האחרון, בוטל המופע. הסי-בה: לאחר שיש חודשי תיכנון והכנה, והשקעת הון מכספי הציבור, גילו חל-מארגנים — אנשי מרכז החסברה — שעל

(המשך בעמוד 22)

מנגנון

חגיגות יום חלם

רכבות מכספי משלם המיסים

ירדו לסמיון — בגלל

שהפקידים שכחו שיש רוח

רבות מרחבי הארץ התכוננו לערב גדול. אירגון ותיקי ההגנה הזמין את

איבה עם השכנים המיזרחיים, השלים אפילו עם פילוג גרמניה לשתי מדינות לצמיתות. היה זה ניצחון השכל הישר על הרגש, והניצחונות להסתכן בגישה אנטי-לאומנית בלתי-מסופולרית.

גם על כך לא ידבר בוודאי, עם גולדה מאיר ואבא אבן.

הם ידברו על כסף — וייהנו מן היוקרה הרבה הצפונה בביקורו של ראש-הממשלה החשוב ביותר שביקר אי-פעם בישראל בתקופת שילטונו.

מארכיסטיות הישנות, רכש את לב ה-מעמד הבינוני הנמוך, וכך צבר את הקולות שאיפשרו לו להגיע לשלטון — תחילה בשותף בקואליציה עם הימין, לאחר מכן בקואליציה עם המפלגה הליברלית ה-קטנה. בבחירות האחרונות זכה בניצחון אישי מכריע ומפתיע.

כשרהחזץ הכשיר את הקרקע למדיניות שביצע אותה כראש-הממשלה: „המדיניות המיזרחית המהוללת, בה בנה גשר ישר עם בריית-המועצות, היסל את מוקדי ה-

מקורבה הצמוד של ר

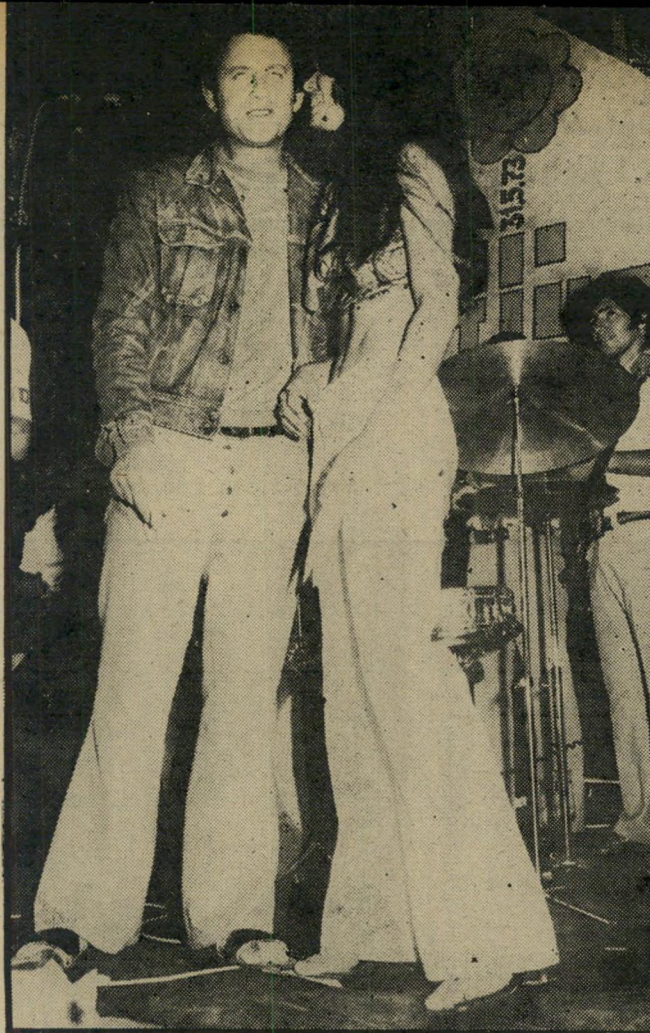
הזר
זאבי
מס פחות, שרים שירי מולדת עד השעות

הדוגמנית פנינה רוזנ
ויפהייה לאימוזה, סות בהערצה על דוד ("דוד") אלעזר ומחליפות חו

אחת ההפר
והנטיס שי
לא רק שלא זייף אף פעם, אלא אפילו עזר

אביב, מימין לשמאל: מיכל שטראוס, בתיה קונצמן וליאורה
נימרק. בתמונה משמאל: מיכל, שזכתה בכתר המלכה ובפרס —
כרטיס-סיסה לחו"ל — קרבה לנשק את אורי זוהר, מנחה התחרות.

שלוש המועמדות הסופיות
בתחרות מלכת-היפי של
יס'הסטודנט, שהתקיימה בליל החמישי שעבר באוניברסיטת תל-

כך משעמם. הם התכוונו לאירועי יום
הסטודנט של אוניברסיטת תל-אביב, שבי-
הם השתתפו, באותו רגע ולילה.
מירון העכברים הוזן ממקומם כמה מחפ-
שים, שהספיקו בינתיים לפרש ולהחליף
כוח. עשר סטודנטיות מדדו מכנסי ג'ינס
בבזאר וארבעה מהמרים חולניים סיכנו
לירה לראש ליד שולחן הרולטה. אחר-
כך המשיכו לחפש מישהו או משהו שיעשה
להם שמח. הם לא למדו עוד איך עושים
את זה לבד.

הסטודנטים חיפשו סירטי פורנו. הסטוד-
נטיות חיפשו סטודנטים, והעם הפשוט חי-
פש סטודנטיות.

וכשהתעייפו כולם מחיפושים ישבו קצת
לנוח על הדשא, הקשיבו להודעות הרמקול
על המופעים העומדים או טרפו להתחיל.
ועיקמו את האף.

"איפה האקשן?" שאלו זה את זה, כשי-
הם מחניקים את סיהוקיהם וממשיכים לא-
כול בעצלתיים, את הסטייק בסיתה. "כל-

העייפיים והמחפשים

תסלחי לי, אמרו לך פעם שאת...

לך כבר שאת דומה ל... בלי להרוג אף
אחד מהפונים אליה. בחורה ששונאת
לרקוד טאנגו.
מעניין על סמך-מה אמר ג'ורג' ברנרד
שאו שמגיל מסויים האדם אחראי על
פרצופו.

הבחורה בתמונה משמאל, עם התכ-
שיטן אלי גרא מימין, היא קאתי קנדה,
בת 24 — הדיילת השמרנית ביותר באל-
על. בחורה שגרה עדיין אצל הוריה, בחור
רה שבמשך תשעת השבועות בהם מוצג
הסרט, ענתה על אלפי: "תסלחי לי, אמרו

הבחורה בתמונה מימין היא מריה שניי-
דר, כוכבת הסרט הנוער והנוראי הטאנגו
האחרון. בחורה שהודיעה, בראיונות לכל
אמצעי התקשורת שבגיל 20 כבר היו לה
חמישים רומנים עם גברים, ולפחות עשרים
רומנים עם בנות-מינה.

הרומטנ"ל כומר
לא רק שלא זייף אף פעם, אלא אפילו עזר

שִׁהממשלה התגלה כקוסם, במסיבת ההפתעה ליהורם גאון

הקוסם סלבטורה שלף כדורי פינג-פונג מהאווניים, צעיפים מהעיניים, ושפנים מה"שרוול. הוא השתחוה, חיכה לתשואות, אך נשמעו רק כמה מחזאות פושרות פה ושם, מצד המיעוט שלא בעניינים. הרוב המכריע הסתכל מיד לכיוון ברנש שחרחר ו"חסון. וביקש "עובדיה, תראה לו!"

איש

זריז

עובדיה קב, וביקש מאחת הנוכחות ממחטה. "תיקח מטפחת יפה" יעץ לו הרוב הסא-

זוג, האלופ רחבעם ה אורחים מפורס" שנות של הלילה. למסיבת ההפתעה של יהורם, שנערכה בבית אחיו בני גאון, הוזמנו רק ידידים, קרובים ובני־משפחה, כולל אימו, אשר נשארה במסיבה עד הסוף, והודיעה לנוכחים שזה היה היום המאושר ביותר בחייה.

שומר הראש הקוסם

בפעולה

עובדיה מדגיש את טריק הממחטה, לצחוקם של המסובים והערצתו של הקוסם המיק" משמאל — יהורם

גאון. בתמונה למעלה: עובדיה בשעות העבודה, בקירבתה של ראש הממשלה גולדה מאיר, חוזר מביקור ממלכתי ברומניה, יורד אחריה על מדרגות המטוס שהביאה לנמל התעופה בלוד.

אחרי־כך הביט סביב, ושאל בתמימות: "יש למישהו שעון?"

עובדיה איננו בכלל שלימול, אלא אחד האנשים הזריזים ביותר במדינה. כאשר איננו עושה בקסמיו — הוא אחד ממקורביה של ראש־הממשלה גולדה מאיר, שאינו מש מסכיבתה הקרובה, ונמצא תמיד לידה בכל מסעותיה.

דיסטי, זה שנמצא בתוך העניינים.

עובדיה רך הלב הסתפק בכל־זאת ב"ממחטה צהבהבת ויומיומית, והושיט את ידו.

מיד הושיטו אליו עשרות קופסאות גפרו"רים, והשתררה דממה.

עובדיה הדליק את הממחטה. הממחטה בערה יופי עד שנשרפה.

עובדיה הציץ אל בעלת המטפחת הש"רופה — והניף את ידו בתוסרי־אונים: "לא הצלית".

מסיבת־הפתעה עליזה ביותר נערכה ל"יהורם גאון בבית אחיו בני. המסיבה היכתה ליהורם בדרכו חזרה מירושלים, שם זכה לתואר יקיר העיר. חוץ מהברכות של הנוכחים, חיכו ליהורם גם ברכות מכלה אישים שלא היו שם — ברכות אשר בחיבורן השתעשעו האורחים עד בואו של חתן השמחה.

הברכה שהחבר'ה חיברו מפי אבא אבן, למשל: "הסרט שלך הוא כמו אבן ירור שלמית העושה דרכה בעלטה כאילו היתה לבנה תל־אכבית". אך מסמר הערב היו מעשי הקסמים:

ת במסיבת ההפתעה היה קול הבאריטון העמוק הרמטכ"ל דוד ("דוד") אלעזר שבא באורחית. "בקה מיכאלי (לצידו) לשיר את קח את לבי.

אלה זוהר

הרצופים נושבת רוח, ואי אפשר לקיימו.

מדינות כתבת העולם הזה אלה זוהר על טקס פתיחת סניף חלם בעיר הי קודש:

יושב לו הבן אדם עם ערב על פיסגת הרצופים, בין 49,999 מרעיו, בני-עמו, כשאחריו לאגוסטה ויקטוריה, פניו אל ירושלים, הנפרשת לרגליו כמו שטיח זהב, ובתווך, לנגד עיניו, נפרשות תולדות העיר מימי דויד המלך ועד ימים טרופים אלה, מפי יוסף ידין, חיים בנאי ורוויטל עמית.

שירים ערבים לאוזן ומחממים את הלב, על אותו נושא כמובן, מפי אילנה רובינא, שולי נתן, רביעיית החייט ואשת הסנדלר, צמד רעים, מוסי פליישר — כשמלווים אותם קולות הסופרנו השמיימיים של 300 מילדי העיר.

ורק פרט קטן אחד מקלל את כל הר אידוליה הנ"ל — היא פשוט לא התקיימה. ולמה לא התקיימה? כי על הרצופים נושבת רוח.

לא, לא, לא. אי אפשר כמובן לדרוש שכל אחד ידע שעל הרצופים נושבת רוח. אנשי מרכז ההסברה, למשל, עסוקים כל כך בהוצאת תקציב המיליונים שלהם על הסברה לאן הולכים יותר מיליונים — שאין להם זמן להתעניין במזג האוויר.

שאלתי את איש מרכז ההסברה, יאיר גלבוש — המפיק האחראי למופע המרביב דלעיל, שמת בטרם נולד — אם לפני שהוחלט על מיקומו של הרצופים פים דווקא נאספו נתונים על מזג-האוויר על ההר. לא, לא נאספו נתונים כאלה. האם ידע שהמחלקה לגיאוגרפיה של האוניברסיטה העברית ערכה מחקר מקיף על ההר, ובידה נתונים מפורטים על תנאי האקלים שלו? לא, לא ידע.

שישי חודשי הכנה. לא שאלתי את יאיר גלבוש, מה עשה על ההר בלילות חורף. אולי חש צורך לנח קימעה אחרי ימי תעמל המפרכים, שחלפו בהכנות קדחתניות לערב הגראנדיוזי — הכנות שהתחילו לפני שישי חודשים.

התיכנון המדוקדק של הערב נמשך חמישה חודשים לערך, עד שסוף-סוף הוצא לו מיכרו לבניית ארבע במות על קצה ההר, שפניהן קרובות לקרקע, ואחרי ריתן נתמכות על ידי עמודים בגובה של כ-4 מטר, חזקים דיים כדי לשאת מישקל של 300 ילדים ירושלמיים ממוצעים מבית טוב — חברי המקהלה המיוחדת שהוקמה במיכרו זכתה — כמו ברוב מיכרוי מרביב ההסברה — חברת אירגונית, השייכת ליהודה שבק, אדם מישורי וזאב הלפרין, שלושה קיבוצניקים לשעבר.

אולם זמן קצר אחרי הזכייה הנ"ל, שונה תה התוכנית. לא ברור בדיוק למה, אולי בגלל השראה פתאומית שנחה על גלבוש באחד מביקוריו הליליים על ההר. בכל אור סן, הבמות גיבנו על מישטח ישר, אולם לאחר השינוי לא הוצא מיכרו חדש, ולא נשלחה הודעה על השינוי לחברות שהתחרו על הישן. לדעת גלבוש, לא היתה לשינוי חשיבות: "זה לא שינוי דראסטי מבחינת הוצאות הקבלן".

ענני אבק. קשה להאמין, אבל קב"נים, מומחי פיגומים, ומנהל חברת הפקה גדולה, טוענים דווקא שהשינוי הוויל את ביצוע הפרויקט בעשרות אחוזים.

אבל נניח לחילוקי-הדעות האלה, ונחזור לעובדות ולרוח הקרות. ערב לפני ליל האפס, חש מרכז ההסברה, משום מה, שהגיע הזמן לערוך חזרה על המופע. וכך, לראשונה בחייהם, נאספו מאות משתתפי התוכנית והועלו, מי באור טובוס ומי במגורות, לפיסגת המיועדת. הם הציצו בסקרנות מבעד לחלונות — ומה רואות עיניהם?

כלום. עבודות הכשרת השטח לא הסתיימו. העפר לא נכבש. ענני אבק וחול השתר ללו על ההר וכיסו הכל. פה ושם רצה דמות חיוורת, רועדת, ובלתי ניתנת לזיהוי בגלל שיכבת החול שעל פניה. **לצעוק.** רבים התעניינו לדעת מה יהיה מחר, אבל בגלל הרוח אי אפשר היה לשמוע דבר, אלא אם כן צעק מישו לתוך אוזניו. הקור היה נורא, ואי אפשר היה לצאת מהאוטובוסים.

אחרי שעה הודיעו המארגנים המוכשרים לצעורים בכלי-הרכב שהם יכולים לחזור הביתה — בלי לערוך את החזרה. (המשך בעמוד 26)

תערוכת התעשייה והמשק - כ"ה למדינת ישראל
ISRAEL 73 - THE 25th ANNIVERSARY EXHIBITION

תצוגת אופנה ענקית בתערוכת התעשייה והמשק

גניית-תערוכה - יריד המזרח

התערוכה פתוחה יום-יום משעה 4 אחה"צ עד

11 בלילה. במוצ"ש מצאת השבת עד חצות.

הקדם ביקורך בתערוכת הכ"ה
הגדולה בתערוכות שנערכו בישראל.

ספוט טוטו

12x21

השבוע זכה

תושב נתניה ב'

200 אלף ל"י

מינימום הכנס הראשון

150 אלף ל"י

מינימום כלל הפרסים

50% מההכנסה הכוללת

עשה לך מנהג קבוע -
מלא טוטו כל שבוע!

ת'יד לי, אני נראה כמו אחד שאונס קטינות? "יששכר כרמל" אכן אינו נראה כמו אחד שאונס קטינות. במידה ולאחד שאונס קטינות יש צורה אחידה. יששכר כרמל נראה יותר כמו איש-עסקים צעיר, אורח מהוגן שעושה ניכר בבוש. במכוניתו, באורחותיו, למרות זאת, נמצא בשבוע שעבר אשם בבעילת בתה בת ה-15 של המאהבת שלו. "עכשיו, שביטחמשפט אמר את דברו, אני רוצה גם כן לומר את דברי", אמר השבוע כרמל. למרות שמחתו

המאהבת סלחה לו

על ששכב עם

בתה הקטינה -

על שיצא בקנס בלבד, ניצל ממאסר — ניכרה המרירות בקולו. "נכון, שכבתי עם הבת של נעמי, החברה שלי. הודיתי בכך מיד גם במשטרה וגם במשפט. "אבל אמרתי עוד כמה דברים. אך דברים אלה — לא מעניינים את החוק. "תמיד מדברים רק על זה שהגבר מפתה קטינה מסכנה ותמימה, שלא יודעת מכלום. אבל מה קורה כש-הקטינה התמימה הזאת מפתה את הגבר?" האיש ששכב גם עם האם וגם עם בתה חש ש-הדברים מצלצלים מזור, אך ממשיך בעקשנות: "כש-אומרים קטינה, חושבים תמיד על ילדה קטנה. אבל נינה היא קטינה גדולה מאוד. קודם כל, אף אחד לא היה מאמין שהיא פחות מ-17. היא בתורה מפותחת במיוחד, מבחינה גופנית. ושנית, אני לא הייתי חסידה-לילה הגבר הראשון שלה. כבר יותר משנתיים שיש לה חברים שהיא שוכבת איתם. "אני מכיר את נינה מאז שהייתה בת עשר. מאז שאני

קניתי לה דירה, ומאז היא המאהבת היחידה שלי. נכון, אני נשוי ויש לי ילד. או מה? זה כזה פשע כשלגבר נשוי יש מאהבת? אני היחיד בארץ? "נעמי היא היום בת 38, ומבוגרת ממני בשלוש שנים. היא גרושה, ונינה, הבת היחידה שלה, גרה עם אביה. "אולם מדי פעם, היתה הבת מגיעה לביקור אצל אמה.

סתירה מוזרה בין סגנונו המיושב והתרבותי לבין הבעתו. "והיו עוד מקרים." ממשיך יששכר בסיפורו. "היא היתה נשכבת על השטיח בסלון לקרוא עיתון, והחלוק היה נפתח לה, חושף את רגליה עד הבטן. פעם, כשנעמי ישנה, היא חזרה על התרגיל הזה — וכמעט נעצרה נשימתי כשהתברר שהיא לא לבשה תחתונים מתחת לחלוק. "אז, מיהרתי להסיט את מבטי, כדי לא להביך אותה. היום אני יודע כמובן שהייתי תמים מחץ." הוא הבין זאת כבר זמן רב לפני המיפגש הגורלי.

אבל החוק קנס

אותו ב-5,000 ל"י

עבור לילה אחד

כשאירע המיפגש הגורלי, כבר ידע ברור שהקטינה המבוגרת מנסה לגרות אותו מבחינה מינית.

האם ניסה להיאבק נגדה? יששכר אינו מנסה לצייר את עצמו כצדיק תמים: "נסחפתי, התפתיתי. כשהתברר לי שהיא מנסה לגרות אותי — ידיעה זו בעצמה גירתה אותי. היה משהו סוחף בעצם הסיטואציה שהתפתחה, שהיתה כל-כך אסורה וסודית."

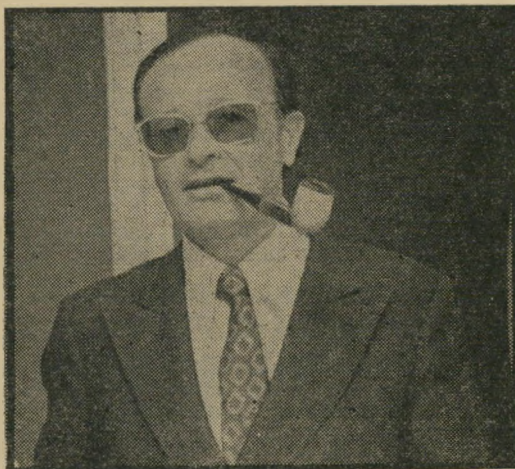
ההתפוצצות אירעה בצהרי היום. היה זה יום חופש מלימודים, ונינה בילתה את כל היום אצל אמה. האם, בתה ומאהבת תוכננו לנסוע לים, כאשר נעמי קיבלה טלפון בהול ממקום עבודתה, נאלצה לצאת לפגישה, לזר תר על הים.

"תלכו אתם שניכם," אמרה לגבר ולקטינה. "הים, השמש, החול החם והמים הקרירים, כאילו התיי חברו נגדי ולצד נינה. הבחורה הזאת הוציאה אותי מדעתי, עם הביקני שלה, שלא היה מספיק למיטפתח."

האם והבת במינות

יהלומן הצמרת

כאשר שבו מהים, היתה הדירה ריקה. פתק מנעמי הודיע שהיא תחזור רק בערב. "נכנסתי ראשון למקלחת," ממשיך יששכר, "כי נינה אמרה שהיא רוצה גם לחשוף את הראש, וזה עסק של שעה שלמה, ומוטב שאני אגמור קודם. "עמדתי במקלחת. המים זרמו לי על הראש, ולא שמעתי כלום. פתאום, היה גדמה לי שמשוה ז. הפנתי את עיני לעבר הדלת. היא עמדה שם, בתוך חדר-האמבטיה, ערומה לגמרי. "אני לא זוכר בדיוק את השניות הבאות. גדמה לי שהסתרנו, ממש הסתרנו. אחד על השני. לחצתי אותה אל גופי הערום המסובן, כאילו רציתי להדביק אותה אלי. (המשך בעמוד 26)

הסניגור

צבי לידסקי, שצייר בפני השופט טים את התמונה האמיתית, לפיה פיתחה הקטינה את הנאשם, הצביע על כך שאם יישלח למאסר בפועל — תתגלה כל הפרשה לאשתו ומשפחתו, גרם לכך שהשופטים נמנעו מלשלוח את הנאשם לכלא.

אמה לא ראתה כל צורך להסתיר ממנה את יחסיה עם יששכר, ונינה למדה לראות במאהב של אמה דמות מוכרת. היתה זו דמות חביבה. יששכר הוא צעיר סימפטי, בן לאחת ממשפחות היהלומנים הוותיקות בארץ. הוא נולד עם כפית כסף בפיו, נכנס באופן טבעי לעסקי-המשפחה, חי בעושר כל ימיו. מעושר זה נהנו לא רק אשתו וילדו, אלא גם אהובתו.

אלא שנינה ראתה במאהב של אמה יותר מסתם מאהב של אמה. לפחות בשנה האחרונה, מספר יששכר, החליטה הבת להתרחק באמה, בסיטואציה שלגבי פסיכולוגים היא קלאסית:

"נינה לא היתה מבקרת הרבה אצל אמה. אולי פעם בחודש. אבל, בשנה האחרונה, התחלתי פתאום לשייטל אליה, גיליתי שהיא לא ילדה. "הסיבה לתשומת-הלב שלי היתה התנהגותה. בהתחלה לא הייתי בטוח, אבל אחרי-כך השתכנעתי, שפעולותיה מכוונות.

"כאילו במקרה היא היתה נתקלת בי, במסדרון בדירה, ונלחצת אלי. פתאום היא התחילה לשאול אותי על מילים בצרפתית שהיא לא הבינה, או משהו אחר בשיעורים שלה. ואז היא היתה מתכופפת למולי עם המחברת או הספר, עד שלא יכולתי שלא לראות את החזה שלה. כבר אז היו לה שדיים יותר גדולים מאמה ולרוב גם משוחררים מחזייה. "ועוד כל מיני מקרים דומים."

עיקבות

הסיוט

ב ג'ורדיב מלא, כאדם שהיה כבר בגיהנום וחזר ממנו, מספר יששכר על המקרים הדומים — ועל שיאם — אותו מגע-מיני מטורף, חסר-מעצורים, עם בת פילגשו. אותו אחרי-צהרים שעלה לו כמעט שנה — כל תקופת המשפט — של יסורים ופחדים בלתי פוסקים, פן ייגזר דינו למאסר בפועל — ואז יתגלה הסוד לאשתו. יששכר, ג'ורדיב בעל עיניים כחולות בהירות, נראה מבוגר מגילו. גבוה וצנום, הוא נראה אלגנטי אפילו בחולצה פשוטה ומכנסיים. בפניו ניכרים עדיין עקבות הסיוט שעבר. איזה מתח נסתר, איזה חוסר-רגיעה, יוצרים

ואמא שלה נהיינו חברים. "בעיתונים הוציאו לי שם של אחד סוטה-מין לפחות. כאילו כל הימים אני רק רץ להשכיב חתיכות. גם בית-המשפט אמר לי מילים קשות על זה. אבל הם לא צדקו. "פגשתי את נעמי לפני חמש שנים והתאהבתי בה.

* השם מוסווה. בית-המשפט אסר לפרסם את שמו וזהותן של הקטינה ואמה שנבעלו, הירשה לפרסם רק את שמו של הגבר שבעל אותן. יחד עם זאת, התחשב בית-המשפט בטענת הסניגור, לא גזר על הנאשם מאסר בפועל, כדי שמעשיו לא יתגלו לאשתו ובנו. העולם היה מסכים עם תפיסה זו, נאות להסתיר את זהותו של האיש, כדי שלא לפגוע במשפחתו. ** שם הבת ואמה — מוסווים.

השופט

המחוזי, התל-אביבי, מקט צ'רנובילסקי, שישב בראש הרכב בית-הדין שמצא את הנאשם אשם בבעילת בתה הקטינה של המאהבת שלו, גזר את דינו ל-5,000 ל"י ושנתיים מאסר-על-תנאי.

30 - 28 במאי 1973

האח הגדול עינו פקוחה!

מאז נפתח מושב הקיץ האחרון של הכנסת, הגשנו לה סידרה ארוכה של הצעות דחופות לסדרה. אחת מהן לא הוכרה כדחופה. הנשיאות פשוט החליטה לטתום לנו את הפה. הנה כמה מן הנשאים שאינם חשובים ואינם דחויים, לדעת הנשיאות:

- הפעלת "קול השלום" שזי אייבי נתן.
 - הסידורים הכלכליים שהיו כרוכים בפרישת הנשיא זלמן שז"ר.
 - הלחץ הממשלתי על ההסתדרות לוותר על תור ספתי הקור.
 - פרשת חלוקת המדליונים לחברי הכנסת.
 - העלאת קנסות החנייה מטעם משרד התחבורה.
 - גירוש אלמנות ויתומים משכס אל מעבר לירדן.
 - יוזמת בורגובה.
 - הידיעות על האונת-סתר בישראל.
- כאשר דחתה הנשיאות גם את הדחיפות של הנושא האחרון, החלטנו לפעול. השתמשנו במכסה העלוכה שלנו, והעלינו את הנושא כחצעה רגילה — ובכך מנענו מן הממשלה את האפשרות להעלימה.

ואלה היו דבריו:
אורי אבנרי: בספרו 1984 מתאר ג'ורג' אורוול עולם של רודנות טוטלית. עולם שבו מסתכל ומקשיב השלטון לנועשה בכל בית ובכל חדר במדינה.

האח הגדול — עינו פקוחה.
השערוייה הנוראה של פרשת ווטרגייט בארצות הברית מוכיחה שהעולם כולו, וגם חלקו הדמוקרטי, חר לך ומתקרב ליעד מיסלצתי זה. תשע שנים לפני התא-כר הנקוב.

בפרשת ווטרגייט נתגלה, עד כה, שיחידת ריגול והרבלה, שהיתה ממוקמת בבית הלבן עצמו, צותתה באופן שיטתי לשיחות במסלוג היריבה, ואף פרצה למישרדיה כדי להטמין ולהפעיל בה מכשירי האזנה. לאחר מכן התגלה שיועץ הנשיא לענייני ביטחון, הנרי קסינג'ר, ביקש לצותת לשיחות הטלפוניות של בכירי עוזריו. כדי לאחר הדלפתו.

נתגלה שממשלת ארצות הברית מקיימת ציתות לשיחות הטלפון של שגרירויות זרות, וביניהן שגרירות ישראל, שהוכרה בפירוש.

נתגלה שהנשיא ניקסון עצמו ניצח על הכנת תוכנית להקמת רשת מסועפת של בילוש וציתות פוליטיים. תכנית שנפסלה רק בגלל התנגדותו ההרפיה של ראש הברלשת הפדרלית, האף-בי-איי, אדגר הובר המנוח.

נתגלה שהמוסד המרכזי לביון של ארצות הברית, סטרייט, שיתף פעולה במישר האופרטיבי עם יחידת הריגול של הבית הלבן, והעמיד לרשותה את ציודו הימחכם.

יש להניח שגיוויים אלה אינם אלא ראש הקרחון. האח הקטן — עינו פקוחה גם היא.

הודאה מחרידה של גולדה

זה קרה, אדוני היושבי-ראש, בארצות הברית, דמוקרטיה ותקיה ומבוססת. מה קורה בישראל? לפני כמה ימים הודתה ראשיה הממשלה שימנעם ביקשה לחקור את שריה באמצעות אחד

משירותי הביטחון. זוהי הודאה מחרידה כלעצי מה, המעידה על פילוסופיה שלמה.

לא ברור איך התכוונה לנהל את החקירה — עלידי חקירות שתי-עורב, עיקוב או ציתות, או בכל דרך אחרת. המניעים היו דומים לאלה של קסינג'ר בפרשת ווטרגייט: לאחר מקורות הדלפה.

כבר לפני כן נפוצו לא פעם ידיעות על ציתות לשיחות אנשי-ציבור ועיתונאים. כך, לא מכבר, נודע כי נערך ציתות לשיחות הטלפון של כתב צבאי, מר זאב שיף, כדי לאחר מקורות מידע.

לפני שנים רבות נתגלה, במיקרה, מכשיר-ציתות בי שולחן העבודה של חבר-הכנסת מאיר יערי. כשנתפסו מפעיליו ונמסרו למיטרה, הם הוברחו לחופשי. זה היה בימים כאשר עצם קיומו של שירות הביטחון הכללי, על מחלקותיו הביטחוניות והמפלגתיות-הפוליטיות, הוכחש בתוקף. ורק מאמצים בלתי-נלאים של העולם הזה, להר שיפת מה שקראנו אז "מנגנון החושך", הכריחו בסופו של דבר את ממשלת בן-גוריון לגלות ברבים את קיומם של המוסדה-מרכזי למודיעין ולביטחון ושיירות-הביטחון הכללי.

זאב הרינג: לא נתגלו...
אורי אבנרי: אם לא נתגלו — אז אין?

יש לך, כנראה, דיעה רעה על יעילותם של ה- שירותים המשתמשים במכשירי האזנה.

זאב הרינג: —
אורי אבנרי: בשגרירות ארצות-הברית בי מוסקבה — בוודאי אחד המקומות השמורים ביותר מבחינה אלקטרונית — נתגלה מכשיר-ציתות בסמל של מדינת ארצות-הברית, שהיה תלוי מעל לראשו של השגריר, זמן רב אחרי שהוטמן שם עלידי שירותי הביטחון הסובייטים.

לגלות מכשיר-ציתות מתוחכם בימינו, זה אחד הדברים הקשים ביותר. לגלות ציתות לטלפונים — זה כימעט דבר בלתי-אפשרי.

התיקוה הנוראה

אדוני היושבי-ראש, אנשים רבים במדינה, ולא דווקא רודפי-נסגציות, השתכנעו ואף אמרו בתקופות שונות שיש ציתות לשיחותיהם.

לי עצמי הוכח הדבר לא פעם.
איך שהוא התרגלנו כולנו לכך, ויש אומרים שאין עלבון יותר חמור לאי-ציבור ישראלי מאשר הטענה

שער "העולם הזה" 20.11.57

שאין מצותתים לשיחותיו. (אולי זוהי עילה לתביעה על לשון הרע — אין מצותתים לך, סימן שאינך חשוב!) אולם כל המערכת הזאת של ציתות-ציתות לשיחות פרטיות, לשיחות טלפוניות ולשיחות פוליטיות, למטרות ביטחוניות אמיתיות ולמטרות מפוקפקות יותר, מעוררת שאלות חמורות ביותר לעצם קיומה של דמוקרטיה בי מדינת חוק.

מי שמצותת — אוסף מידע. לא רק מידע הנוגע ל- ענייני, אלא גם הרבה מידע אחר על חייו וענייניו של המצותת. כל זה נרשם, נשמר, מועבר, מתויק. כל זה יכול לשמש למטרות רבות.

אישם במדינה יש תיקיות, ובהן רכבות רכבות עמודי תעתיק של ציתותים, הכוללים פרטים על עמקיהם, חייהם, אף ענייניהם האיני-מימיים של אזרחים.

זהו פירצה נוראה הקוראת לא רק לגנב, אלא גם

דיפלומט הוא אדם המשקר למען ארצו בחוץ-לארץ - אבל משרד-החוזק קיים כדי לשקר לציבור הישראלי...

את חדיון על פעולות מישרדו פתח אבא אבן ב"הודעה מדינית" חסרת כל תוכן, בה סקר את כל טכניסי מישרד-החוזק בשש השנים האחרונות שבאו לחור, כיה, כביכול, את פעולתו למען השלום. בנאום לא היו כיר אף במילה אחת (!) את יוזמת-השלום של בורגובה, שעמדה בנאום ימים במרכז ההתעניינות הלאומית והבינלאומית.

נשאנו את הנאום האופוזיציוני העיקרי בוויכוח, וכך גם התייחס אליו אבן עצמו בתשובתו. להלן הדברים: **אורי אבנרי:** מזה שנים עורכים אנשי "ארץ-ישראל השלמה" צייד על מר אבא אבן. זוהי התעללות שיטתית, שאין לה שום הצדקה.

כי אין משרת נאמן יותר, יעיל ומוצלח יותר למ- שלת גולדה מאיר ומשה דיין, מאשר שר-החוצה. **שום נץ דורם לא יכיר היה לשרת את מדי- ניותה ביישרון, מאשר מר אבא אבן, המתעקף לו על כנפיינו צחורות אנה ואנה.**

להחניק ולהסחיר

מהי המדיניות שמר אבן ומישרדו משרתים אותה בנאמנות כה רבה?

ממשלת גולדה מאיר אומרת: לעולם לא נח- זור לגבולותינו הקדומים, אף לא תמורת שלום רישמי ומעשי, שיבטיח את ביטחון המדינה.

אנחנו מוכנים לשלום, אם הוא ישאיר בידינו חלקים גדולים של השטחים המוחזקים.

המינימום המוצהר הוא: כל איזור ירושלים, כל רמת- הגולן, כל ביקעת הירדן, תיקוני-גבול ביהודה ובשומרון, כל חוף ים-המלח, חלק מאיזור חברון, כל רצועת-עזה, פיתחת-ירפיה, צפון סיני, חוף ים-סוף, שארם-אל-שייך ומרחב-שלמה.

אם לא נשיג שלום כזה, נחזיק בכל השטחים המוח- זקים לצמיתות.

הממשלה יודעת ששום כזה אינו אפשרי. הממשלה גם יודעת שניתן להשיג כיום שלום אמיתי, שלום מלא וסופי, עם כינון יחסים הוגנים וביטחון איתן, תמורת ויתור על השטחים המוחזקים והכרה בזכות העם הפלסטיני להגדרה עצמית, לצד מדינת-ישראל.

חלקים גדולים בעולם הערבי רוצים בכך. כל מעצ- מותיהעל, ובכלל ארצות-הברית, תומכות בכך. אני מאמין שרוב הציבור הישראלי — אילו הועמדה בפניו הברירה הפשוטה בין שלום ושטחים — היה בוחר בכך.

לכן מוטלים על מישרד-החוזק שני תפקידים מרכזיים בממשלה זו:

● **להחניק באיבה כל יוזמה לשלום, מכך עד שהוא, מכיוון שכל יוזמה כזו תכריח את ממשלת ישראל, בסופו של דבר, לוותר על הי שטחים שהוא רוצה לספחם לישראל;**

● **להסתיר אמת זו מעיני הציבור הישראלי, ולשכנע את הציבור שאין כל אפשרות לשלום, שאין אף ערכי אחד הרוצה באמת כי שלום, שכל הדיבורים הערכיים על שלום אי- נם אלא מזימה להשמדת המדינה.**

בביצוע שני תפקידים אלה, מגלים מר אבן ופקידיו כישרון הגובל בגאונות.

לשקר למען המולדת

לפני 350 שנה אמר דיפלומט בריטי, הנרי ווטון: "שגריר הוא אדם ישר, הנשלח לחוץ-לארץ כדי לשקר למען ארצו."

זהו עדיין נורמה מקובלת. אולם תחת כנפיו של

לחסן הפוליטי, המיפלגתי והפרטי, **שום חוק במדינה אינו פותח כיום פריצה זו, לכל אדם מותר לצותת כאוות נפשו.**

משה דיין יצותח

אדוני היושבי-ראש, לפני אחת-עשרה שנה הגיש שר- המישפטים דאז, מר דב יוסף, לכנסת החמישית את החוק למניעת האזנת סתר, 1962, שבא לאסור האזנת סתר פרטית, ולהטיל מיגבלות על האונת-סתר ממלכתית.

חוק זה לא נדון באותה הכנסת. למחרת הבחירות לכנסת השישית החלי עליו השר דב יוסף את חוק הרצ"י פות, אך עם כניסתו של מר יעקב שמשון שפירא לתפי קיד שר-המישפטים — במיקרה או לא במיקרה — הצעת- החוק שבקה חיים לכל חי. היא נעלמה מסדר-היום של הכנסת השישית, וכלל לא הובאה עוד לכנסת השביעית.

מר אבן יצר משרדהחץ הישראלי נורמה חדשה נוספת. משרדהחץ הוא מנגנון האומר באופן שיי טתי אייאת לציבור הישראלי עצמו. הוא כולו מהווה מעין "מחלקה לדיסאינפורמציה" מני גנון לזיוף עובדות והפצת מידע כוזב ככלי התקשורת, עדיפי שיטות הקיימות במדינות טוטאליטריות מסוימות.

אדוני היושב ראש, בימים האחרונים אירעו שני מאורעות היסטוריים, השופכים אור מבהיל על שיטות אלה. לשניהם לא היה זכר בדברי שרהחץ היום. הדבר כמעט לא ייאמן: מר אבן לא הזכיר אף במידה אחת לא את יוזמת הנשיא בורג'בה ולא את ועידת בולוניה.

החבלה ביוזמת בורג'בה

לפני שמונה שנים נקט נשיא תוניסיה, אלחביב בורג'בה, ביוזמת שלום היסטורית. היא טורפה — תחילה עלידי גולדה מאיר, ואחר כך עלידי גמאל עבדאל נאצר, בשיתוף פעולה מלבב.

בשבוע שעבר חדש בורג'בה יוזמה היסטורית זו. אחרי שנפגש עם הנשיא המצרי אנוואר אלסאדאת, הכריז על נכונותו להיפגש לאלתר, בכל מקום שהוא, עם נציג ישראלי, כדי לדבר עימו על השלום.

אך הגיב משרדהחץ? האם שיגר מר אבן מיד מברק לתונים, כדי להודיע לנשיא על נכונותו לבוא לשם? האם הציע פגישה היסטורית בין בורג'בה וגולי דה מאיר? האם המיד, לפחות, על אישיות בכירה — כמו יצחק רבין או דויד בןגוריון — להיפגש עם בורג'בה?

הוא עשה את ההיפך. מחלקת הדיסאינפורמציה של משרדהחץ, המתבטאת מאחורי שלוש המילים הנאלות "הוגים מדיניים בירושלים", הודיעה מייד שיוזמת בורג'בה "אינה רצינית".

מר אבן עצמו חזר מחוץ לארץ, ועוד לפני שקרא את דברי בורג'בה הצהיר, שנשיא תוניס אינו יכול להיות מתווך, מפני שהוא מייצג את העמדה הערבית.

שרהחץ אכזא אכן: זה מה שאמר בורג'בה בעצמו.

אורי אבנרי: בדיוק כך. בורג'בה כלל לא הציע את עצמו כמתווך, אלא בפירוש כדובר הצד הערבי.

יוזמתו יכלה להיות ראשית החירברות הישראלית-ערבית הישירה, שעזיה מרבר שרי החוץ השכם והערב — וגם היום כאן — כטרי

במעמד רשמי וגלוי, ודנו על הדרכים להשגת השלום בין ישראל וארצות-ערב.

חשוב מזה: ליד הוועידה התקיימו עשרות מגעים פרטיים — פרטיים אבל גלויים — בין אישים ערביים וישראלים, ובהם דובר על כל הבעיות הכרוכות בשלום, בגילוי לב וללא טשטוש.

הייתי מדווח ברצון על מגעים אלה למשרדהחץ —

ארי אנקוריון: קיבלתם שם גם החלטות

יפות.

אורי אבנרי: עוד אדבר על זה, חברי-הכנסת

אנקוריון.

...ברצון הייתי מדווח על מגעים אלה, אך כאשר חזרתי לארץ קיבל את פני מסע של זיוף והשמצה, ובכדלו מיסמכים מזוייפים ומפובי רקים, שכולם באו מתוככי משרדהחץ.

לאחר מכן הצעתי לוועדת החוץ-והביטחון של הכנסת למסור לה דין-וחשבון, אבל הצעה זו נתקלה בסירוב

זאב ב.הארץ

מוחלט. קשה לשער שערוריה פרלמנטרית גדולה — ואופיינית — יותר מזו!

היום, מעל דוכן זה, אוכל למסור רק דין-וחשבון קצר, קצרצר ביותר.

בוועידה השתתפו לא רק אישים בלתי-תלויים, אישי שלום ידועים ודגולים כמו חאלד מוחיאל-דין. השתתפו בה גם נציגים רשמיים של הגנהלות המפלגות השליטות במצרים, עיראק וסוריה. השתתפות המשלחת הפלסטינית,

ממשלת ישראל עצמה, אשר מנעה בכוח כל פעילות פרי ליטית בשטחים המוחזקים, ולא איפשרה הקמת נציגות פלסטינית לאומית בשטחים המוחזקים.

האירגון הוא אירגון-גג, המאגד בתוכו את כל המגזרות. יש בו מגמות קיצוניות פסולות לחלוטין, אך יש בו גם מגמות מתונות. המצע הרשמי של האירגון לא השתנה עדיין, ואין איש ברדעת שיקבל מצע זה, ש- משתמעת ממנו המגמה לחיסול ישראל.

אך סימנים רבים, ובכדל זה החלטתה להשיג תת-בוועידת בולוניה, מוכיחים שחלקים גדולים מן המחנה הפלסטיני בחוץ-לארץ מתקרב ביום לנכונות לשלום, אשר יהיה מבוסס על דו-קיום של מדינה פלסטינית ומדינת-ישראל.

דינמיקה של שלום

הדבר האחד הדרוש כיום הוא פירסום הצהרה רשמית של ממשלת ישראל, שהיא מוכנה לוותר על כל השטחים המוחזקים תמורת כל השלום, החזרה למצאה תמורת שלום מלא.

אם תימסר הצהרה זו יהיה, כך אני מאמין, משא ומתן ישיר בין ישראל, מצריים והפלסטינים, משאומתן שבו יידונו סידרי-הביטחון ופיתרון הבעיות השונות, כגון אחדות העיר ירושלים, שיקום הפליטים, תיקוני גבול בלתי-מהותיים והדדים, כינון יחסים בין המדינות, ועוד ועוד.

איש אינו מציע שישראל תיסוג אף מילימטר אחד לפני השלום, אך על ישראל להצהיר לאלתר על נכונותה לחזור כל הדרך לא חר שיושג השלום.

פירסום הצהרה כזאת יסלול, לפי מיטב ידיעתי, את הדרך להידוש היחסים בין ישראל וברית-המועצות, ואולי גם בין ישראל וסין.

בקיצור: היא תיצור דינמיקה חדשה לקראת השלום, במקום הקיפאון הקיים, שבו טמון נה דינמיקה של מילחמה חדשה.

הזיוף הגדול

אדוני היושב ראש, תוך היענות לקריאת-הביניים של חברי-הכנסת אנקוריון, ברצוני לקרוא עכשיו את הקריאה שנתקבלה בוועידת בולוניה. היא מונחת כאן לפני. אבקש להוסיף לי דקה אחת או שתיים לזמן.

היו"ר ראובן ארזי: אין אפשרות. עברת את זמנך. אבקש לסיים.

שקרים עמם צילינדר

אורי אבנרי: אם אדוני היושב ראש אינו נותן לי אפשרות זאת, אני מפנה את חברי-הכנסת אנקוריון — ואת כל מי שקרא את דברי-השקף שפורסמו בעיתוני-ישראל בהשראת משרדהחץ — לקרוא השבוע, בגליון העולם הזה, את הנוסח המלא והמדויק של המסמך.

הוא יווכח לדעת שהנוסח שפורסם הוא מזוייף — ועליו לשאול מי הווייף.

כעבור יומיים חשיב שרהחץ, ותקדיש את עיקר דברי-הפולמוס שלו לנוסח זה. בהקשר זה אמר בפעם הראשונה ש"ממשלת ישראל" מחכה לפנייה של בורג'בה על פגישה — דבר שלא היה לו רמז בנאומי המקורי. הודעה זו (אותה חיסווה אבן כחזרה על דברים שכאילו אמר קודם לכן) חיתה כולה פרי חאתי גר שלנו, שאבן לא יכול היה להתעלם ממנו. אבן גינה את מיברקי לבורג'בה.

לאחר מכן השמיץ אבן קשות את ועידת-בולוניה ואת השתתפותי בה. אולם תוך כדי כך הכריז שהוא מוכן לקבל ממני דו"ח על הוועידה ("במקובל") ותבע ממני לחזיקה שמישרדהחץ הוא שהפיץ את המידע הכוזב והמזוייף עליה. הודעתי בו במקום, בקריאת-ביניים, שאני מקבל את האתגר.

אורי אבנרי: השאלות האלה, אדוני היו"ר שביראש, הן ההצעה לסדר-היום. אני מציע לי- כנסת לדון בהן, ולהציג אותן לממשלה גם כאשר ייערך דיון במליאת הכנסת, שאותו אני מציע לי באמת לא ברור מדוע מעורר הדבר את כעסו של שרהמישפטם. אלה הן שאלות לגיטימיות. הן מחייבות תשובות.

אני חוזר ושואל: מי מוסמך כיום לצוות מטעם הממשלה? איזה גופים עוסקים בכך?

כבוד השר, אני מניח שמונתת לפניך ברגע זה, כפי שמונתת לפני הצעת-החוק של הממשלה מלפני 11 שנים האומרת: "רשות ביטחון" — כל אחד מאלה: ראש ה' מוסד המרכזי למודיעין ולביטחון; ראש שירות הביטחון הכללי, ראש אגף המודיעין במטה הכללי של צבא-הגנה לישראל". אני שואל: מי מכל אלה מוסמך כיום לצו-תת? ומי עוד, אם יש עוד? (המשך בעמוד 26)

(1) מי מוסמך כיום לצוות מטעם הממ-שה? איזה גופים עוסקים בכך?

שרהמישפטם י.ש. שפירא: אדוני ה' יושב ראש, האם בהצעה לסדר-היום מעמידים שאלות, בפרט כאשר ישנה שאלתה בכיסי שחברי כנסת זה הגיש? הוא יכול לנמק את הצעתו כפי שהוא רוצה, אבל אינו יכול להעמיד לי פה שום שאלה!

אורי אבנרי: רוגזו של שרהמישפטם

אינו מובן לי.

היו"ר צבי צימרמן: חברי-הכנסת אבנרי,

רגע אחד.

שרהמישפטם יכול להשיב או לא להשיב לי שאלות שמציג השואל. יחד עם זאת אני מבקש מחברי-הכנסת אבנרי להישאר במסגרת ההצעה לסדר-היום, ולא להרחיב את הוויכוח יתר על ה' מידה.

מדוע, אדוני היושב ראש? ייתכן רק הסבר אחד: ראשי שירותי הביטחון, או ראשי מוסגות העבודה, אינם מוכנים אפילו לפיקוח הרופס שנקבע באותה הצעת-חוק. הם מעדיפים את המצב הנוכחי של המקרות.

אולם מצב זה מהווה סכנה נוראה לעתיד חיינו ה' דמוקרטיים. מה קורה במדינה היום? מה אדם חסר מעצורים כמו משה דיין, והוא יהיה השר האחראי על שירותי הביטחון ועל מערכת הציתות? אני יכול גם להזכיר שמות אחרים!

מדוע זועם שפירא?

ברצוני לשאול את נציג הממשלה, את שרהמישפטם, מיספר שאלות חד-משמעיות, ואני מזמין אותו להשיב עליהן היום תשובות גלויות, מעל דוכן זה:

(המשך מעמוד 25)

(2) מהו הנהל לאישור ציחות בכל מיקרה, מטעם המוסד המרכזי למודיעין ולביטחון, מטעם שירות הביטחון הכללי, מטעם אגף המודיעין במטה הכללי של צבא הגנה לישראל, המיטרה וכל גוף אחר הקשור בממשלה? מי מוסמך לאשר בכל מיקרה, על סמך מה, לשם איזון מטרות מוגדרות? מהו הפיקוח על כך בדרג ממשלתית, בדרג של שרים?

(3) מה קורה למידע המתקבל באמצעות הציתות? מי רשם אתו? איך הוא נרשם? האם נעו שית איזון הפרדה שהיא בין החי מר הנוגע במישרין למטרות הציתות, ובין החומר הפרטי, האישי, טיפול, האישי, הפוליטי?

(4) למי מועבר כל המידע הזה? על-פי אילו נהלים? איך מתווכח החומר, ולמי יש הגישה אליו אחרי התיקון? (6) אילו ערובות יש לכך כיום שאין עורכים ציחות כדי לבדוק מקורות מידע של עיתונים, ובאיו מידה פוגע ציחות זה בחופש-העיתונות, שבלעדיו לא תיחכן שום דמוקרטיה?

(7) אילו ערובות יש לכך שית ציחות למטרות מיפגותיות ואף פנים-מיפגותיות — האזנה לציחות ולישיבות של מיפגות יריבות, או סיוע ליריבות באותה מיפגה? האם קיים כיום ציחות למיפגה בדשה, או לגוף פוליטי חוקי כלשהו? אם כן, מי אישר ציחות כזה ועל סמך מה?

בשביל מה

קיימת הכנסת?

אדוני היושב-ראש, אני מעלה את השאלות האלה לא בקלות-דעת, ולא לצרכי פולמוס.

כולנו מתחבטים בבנייה העקרונית: בי איזון מידה מוצדק, במיקרים קיצוניים, ציר תות לשם מניעת ריגול או פשעים חמורים אחרים?

אך גם מי שמשוישן שפירא: מומין — בחיוב, מוכרח לעמוד על כך שית ציחות זה ייעשה עיפי חוק, שית טיח עניו מיגבלות חמורות ביותר, ויעמוד תחת פיקוח קפדני של גוף אמיץ.

פרטים מיבצעיים של ציחות ביטחוני צריכים להיות, כמובן, סודיים. אולם עצם הנהלים צריכים להיות גלויים, ועליהם להידון בכנסת.

הצל הכבד של פרשת ווטרגייט מחייב אותנו להטיל אור על הצעשה אצלנו.

זאב הרינג: —

היו"ר צבי צימרמן: חבר הכנסת הרינג, אין לי טענה נגד זה שאתה קורא קריאת-ביניים. טענתי היא שאין שומעים אותה, תלחץ על הכפתור!

זאב הרינג: ...אתה מגיש פה הצעה נגד הממשלה האמריקאית?

אורי אבנרי: אדוני חברי-הכנסת, מי שיכול להתעלם היום ממה שאירע בדמוקרטיה הוותיקה החי כובדת הזאת — טומן את ראשו בחול!

מה שקרה בארצות-הברית מעורר סידרה ארוכה של שאלות לגבי כל מדינה — אם זאת אמריקה, או בריטניה, או צרפת, או ישראל. וכאשר בישראל ידועים מיקרים — וראש הממשלה מודה במיקרה אחד — אנחנו חייבים לשאול את השאלות.

בשביל זה קיימת הכנסת: כדי לבדוק מה קיים, והרי ברור שקיים. לא ייתכן כלל שלא קיים. זה מתגלה במישפטים ביטחוניים ואחרים. איך אפשר להתנגד לביטחון, כאשר הממשלה עצמה הגישה בשעתו הצעת-תיקון וביטלה אותה?

דוד קורן: אפשר להתנגד לנאום של?

אורי אבנרי: בוודאי, תפקידו של קיד הוא להתנגד לנאומים שתי, ותפקידו הוא לנאום את הנאומים שאותו מתנגד להם. לולא היית מתנגד זה היה מדאיג אותי! אדוני היושב-ראש, אני קובע ואומר: הצל הכבד של פרשת ווטרגייט מחייב אור

תנו להטיל אור על הצעשה אצלנו. הכי חזות גלובליות לא יועילו. גם באמריקה הוכחש הכל בדרג עליון. עד שנתברר שהמציאות נוראה אף מן החששות שהשמענו כאשר באה ההכחשה. **אני מאמין, ואסור לי להאמין, שבהיעדר חוק תנהג ממשלת ישראל בייתר אחריות דמוקרטית מי אשר ממשלת ניכסון, שהפרה את כל החוקים המפורשים הקיימים שם.**

אני מציע לכנסת לדון בנושא זה ברוח של אחריות, תוך דאגה לדמוקרטיה, תוך התחשבות בצרכי ביטחון אמיתיים. אך תוך התנגדות נחרצת לכל ניסיון, אם ייעשה, לחפות בנימוקים ביטחוניים על פגעי צות בדמוקרטיה נוסח ווטרגייט.

זאב הרינג: צריך להעביר את ההצעה לקונגרס האמריקאי! **אורי אבנרי:** גם אותה, כי מתנה!

זאב הרינג: אותך צריכים לשים עם הנידונים!

במצב של ריגול בולט עלה יעקוב שימ שון שפירא על הדוכן, והציע להסיר את הצעתנו מסדר-היום.

למה? ככה! הוא לא רוצה לענות על שאלות. על השאלות יענה במיסגרת שאילתה (שכבר הגשתי קודם לכן). על עניין גולדה היתה לו הודעה סתמית מוכנה מראש. לעניין עצמו לא אמר אפילו מילה אחת. **יעקוב שימ שון שפירא:** ...השאלה הראשונה שנשאלה הקדים לה חברי-הכנסת אבנרי דברים אלה: אני תובע תשובה כאן, ומיד.

אורי אבנרי: לא אמרתי "תובע". **יעקוב שימ שון שפירא:** אמרת דור **אורי אבנרי:** אמרתי: אני מזמין את השר להשיב.

יעקוב שימ שון שפירא: מומין — זה נחמד מאד. כאילו זה הקובע. מותר לתבוע ממני בכל לשון של חבינה דבר אשר מגיע ממני. אסור להזמין אותי לענות על דבר ששום אדם אחראי איננו עושה זאת.

אורי אבנרי: אפשר לתבוע משר ש יידע את החומר, כאשר הוא עולה לענות על הצעה לסדר-היום. והחומר הבסיסי הוא — מי מצותה במדינת-ישראל?

יעקוב שימ שון שפירא: הפרוטוקול חי וקיים. ביקשתי שיתנו לי סטנוגרמה של דברי חברי-הכנסת אבנרי, לפני שהוא יתקן אותה. כמו שכולנו מתקנים סטנוגרמות. **אורי אבנרי:** אני יכול להגיש לשר המישפטים ברגע זה את נוסח נאומי המוכן בכתב.

היו"ר צבי צימרמן: היושב-ראש רוצה להעיר משהו. מותר לו? אני רוצה להעיר לדברי שר-המישפטים שהסטנוגרמות של הישיבות אבנרי, לפני שהוא יתקן אות כפי שנאמרו. יש, אולי, תיקוני טעות או סגנון, וזה גם כן נעשה בוהירות ו בקפדנות. הפרוטוקולים של הישיבות מדויקים קים ונאמנים.

יעקוב שימ שון שפירא: אני שמח לשמוע זאת. נסיגותי בכנסת, במשך הרבה שנים, הם קצת שונים.

היו"ר צבי צימרמן: אולי פעם היה כך. נומן האחרון יש הקפדה מדויקת.

יעקוב שימ שון שפירא: על אחת כמה וכמה הדברים ברורים. נתבעתי לתת תשובה על שאלות שאני חייב לבדוק אותן, מפני שאני חייב להגיד מה שהיה.

אורי אבנרי: אתה חייב לבדוק לפני שאתה בא לענות להצעה לסדר-היום. בש"ביל מה אתה עולה בכלל? בשביל מה אתה בא לענות? אתה חייב לעיין בחומר מראש, ולדעת את החומר. אם לא כן, אל תענה בכלל.

היו"ר צבי צימרמן: חברי-הכנסת, אני חייב להגן על שר-המישפטים. הוא הקשיב לדברים, ומוחר לו לענות מה שהוא חושב לגכון לענות.

יעקוב שימ שון שפירא: אבל חברי הכנסת אבנרי לא מרשה לו. **שמואל תמיר:** גח"ל מגינה על הי ממשלה!

היו"ר צבי צימרמן: אני מציע לי חברי האופוזיציה לנהל את הוויכוח בינינו הם במיזון.

אורי אבנרי: זאת אופוזיציה, זאת? ההצעה הורדה ברוב של 10 נגד 2. כך החליטה הכנסת על נושא זה!

(המשך מעמוד 23)

"וככה, כמו שאני עדיין רטוב ומסובן, הרמתי אותה ברועותי, ונשאתי אותה לחדר-המיטות.

שם, על המיטה שבה שכבתי כל-כך הרבה פעמים עם אמה, שכבתי עכשיו עם הבת.

"לא רק שהיא לא היתה בתולה — היא היתה חתולת-מין סוערת ומנוסה. "שלוש שעות לא יצאנו מהמיטה.

אני לא יודע אם נחנו רבע שעה, בשלוש שעות אלה. הבחורה הזאת היתה מיצבור אדיר של אנרגיה. מה שהיא עשה, וכמה שהיא רצתה. אני בשנות ה-30, ומעולם לא חשבתי על עצמי כאילו אני זקן באופן מיוחד. אבל באותו אחרצה ריים הרגשתי את עצמי זקן. הרגשתי ש הדור הצעיר השיג אותי ביותר מדור.

"למה אני מספר את כל זאת? אחרי ש השופטים השמינו את גור-הדין שלי, והי משפט נגמר, הרגשתי כאילו נפלה לי אבן תה. וכמה שהיא רצתה. אני בשנות ה-30, ומעולם לא חשבתי על עצמי כאילו אני זקן באופן מיוחד. אבל באותו אחרצה ריים הרגשתי את עצמי זקן. הרגשתי ש הדור הצעיר השיג אותי ביותר מדור.

"אתה יודע, בשעות חשבוני-הנפש הרבות שהיו לי, דווקא אחרי המשפט, חשבתי הרבה על המילים האלה. ואתה יודע מה? אני חושב שאני מסכים. "אותו אחרצה-הריים עם נינה — היה שווה כל סכום שבעולם. זאת היתה חוויה מוחרה. מקרה עד שיגעון דווקא בגלל שהיתה אסורה."

אונס

נוראי

י' יחד עם זה, היתה זו חוויה חד-פעמית, לדברי יששכר. כאשר חזרה נעמי, היתה המיטה מוצעת ללא רבב, והנפש היחידה בדירה היתה בתה. נינה סיפרה שיששכר לא יכול היה לחכות, ונאלץ לחזור לאשתו ובנו.

"היחסים ביני ובין נעמי נמשכו כסיד-רם, ממשיך יששכר ומספר. "היא לא הרגשה כלום. אני לעומת זאת, נבהלתי קצת. וניסיתי שלא להיכנס למצבים עדינים עם נינה. ניסיתי — והצלחתי."

מי שכן הרגיש שמשוה התרחש בין הקטינה מאהב של אמה — היה דווקא החבר החדש של נינה. הצעירים, מסתבר, מבינים איש את רעהו. הוא לחץ על נינה, וזו, בהזדמנות אינטימית, הודתה שאכן קיימה יחסים עם יששכר.

היה זה רק טבעי שכאשר השניים הסתכסכו, ונינה זרקת אותו למען חבר חדש שגילתה, החליט הבחור להתנקם: הוא הרים טלפון, גילה לנעמי מה שקרה.

"הייתי במשרד כשקיבלתי את הטלפון מנעמי", זכור יששכר. "אתה שכבת עם נינה? היא שאלה. בלי-כך נדהמתי, שלא יכולתי לענות. היא הבינה את האמת מ-תיקתי, וסגרה את השפופרת."

ההמשך היה ספוטאני. נעמי הוריקה את בתה חמוותה. גררה אותה לתחת המטרה הקרובה, הגישה בשמה תלונה על בעילת קטינה נגד יששכר. הממשט אפילו לא החל, כאשר נעמי התחרטה כבר על מעשה החפז. היא התייפסה עם יששכר, והזירה את בתה ש-תחפש את מאהבית מחוץ לתחום. תוך ש-היא מכירה באחריותה לסחורה שהיא גירלה, רק דבר אחד לא יכולה לעשות: לבטל את התלונה במשטרה.

שם, המשיכו להתחסס לתלונה כאל מע-שה אונס נוראי של תינוקת בידי סוטה. יחסם של השופטים היה אף הוא חמור. הם הסתכלו בעין מאוד לא יפה על האורח שהירשה לעצמו, נוסף לאשתו ובנו, גם שתי מאהבות — אם ובתה. וכך, בעוד אמה של הקטינה שנבעלה יושבת לצידו של הגבר הבועל, מעודדת אותו ומתחרטת על שהכניסה אותו לבוק הזה — גילו השופטים יחס חמור יותר, קנסו את יששכר ב-5,000 ל"י, גזרו עליו מאסר על-תנאי לשנתיים, והבהירו כי לולא חסו על משפחתו — היו שולחים אותו למאסר-בפועל.

במדינה

(המשך מעמוד 22)

ההודעה נתקבלה ברגשות מעורבים. מצד אחד, היו רבים שהתכוונו למופע היטב. מוטי פליישר, למשל, בילה שלושה ימים בשיוף, כדי שייצא טוב בצילומי-הצבע של צוות טלוויזיה אמריקאי, שהתכוון לצלם כמה דקות של המופע.

אחרים, מוכנים פחות, נשמו לרווחה. בייחוד אלה שלא הספיקו ללמוד את הטקסט שלהם. וידעו בעל-פה רק את מילות הפיומן החור.

לא טריק, מה קרה באותה שעה של ציפיה? לא יאומן — יאיר גלבוט טילפן סוף-סוף לחזאי כדי לשאול מה יהיה מזג האוויר מחר על ההר.

החזאי אמר לו שעל פיסגת הר-הצופים, נושבת, בדרך-כלל, רוח.

עתה, מבטיח גלבוט שהמופע המרכזי של יום ירושלים יוצג באוגוסט, או ספטמבר, כך — 80° אלה הלירות שהושקעו ב-הכנות לא נזרקו לרוח. אחרים מעריכים את מחיר המופע בסכומים העולים פי שניים ושלושה על זה שציין גלבוט. אבל מי מתייחס ברצינות לקטנות כאלה. שאר ביונס הוא עסק בו האדם לוקח על עצמו סיכונים, ומרכז ההסברה זה לא גודיק. הוא לא בורה. הוא נשאר פה. מה עוד, שהסיכונים הם מכספי משלם המיסים. לא מכיסו של גלבוט. אז ודאי אין מה לברות. **בושה אלוהית.** לא רק אצבע אלוהים מתערבת ועושה בושות למרכז ההסברה, לפעמים האצבע הקובעת שייכת ליצור אנושי, בן-תמותה כמו יהודה אילן, העומד בראש המרכז.

כפלמחניק לשעבר, רק טבעי היה ש-אילן ידאג כי באירועי שנת ה-25 לא יקופח חלקם של הפלמ"ח ומפקדו, יגאל אלון, בהקמת המדינה.

אבל מה? הדאגה הזו כשהיא מופרזת, הופכת לפעמים לעלבנות, וגורמת ל-בעליה אי-נעימות פה ושם — כמו למשל

מפיק גלבוט

80 אלף ענף ברוח

חילופי-דברים חריפים עם פרופסור יגאל ידן, בקשר למופע האור-קולי שנערך על המצדה.

וכל כך למה?

מסתבר, שמצדה נפלה בערב פסח לפני 2000 שנה. מרכז ההסברה חגג את השימח במופע אור-קולי, שעלה לדברי אני שיו, רק 100 אלף לירות.

דן אלמגור כתב מסכת מיוחדת, ופרוי פסור ידן עבר עליה. תיקן ואישר. הקטע האחרון בטקסט המאושר סיפר שבמשך כאלפיים שנה עמד ההר בשימונו. עד שחבורת המשוטטים חזרה וגילתה את מצדה — ושוב נשמעו קולות ושירים עב-ריים על המצדה.

המופע עבר בשלום — עד שהושמע הקטע הזה. כאן קפץ ידן ממקומו בכעס ובתדהמה, נגיש ליהודה אילן וגילה לו את דעתו עליו כהנה וכהנה. בלשון שהי-תה יכולה למוטט את המצדה. בין השאר טען, שכדי להתחנף לאלון מכניסים את הפלמ"ח לכל חור.

החור שאילו התכוון היה שינוי של מילה אחת בסדר-הל: במקום חבורת המשור-טטים נאמר הפלמ"ח.

הייתי אשתו של דויד אבירן פרק ו' ובו יסופר על המלחמה

לחופש הפרט של המשורר שזכה בשבוע בפרס ראש הממשלה

פיגמליון והעוגב-שונוב

תמצית הפרקים הקודמים

דויד אבירן.

שוב אני רואה, קוראי היקרים. כיצד רחמיכם נכמרים עלי וכיצד אתם משתתפים במר גורלי. הנה, אתם אומרים לעצמכם, ראו כיצד הגורל מתאנה לנערה אומללה. שנתיים היתה נשואה למשורר ש־נדרף עליידי הממשל והמימסד ונחשב לטיפוס שולי. והנה, רק התגרשה ממנו, וראשה הממשלה גולדה מאיר בכבודה, מכבדת את המשורר בכבוד שרק מעטים זוכים לו: פרס היצירה של ראשה הממשלה.

אבל אני, קוראי היקרים, לא הצטערתי כל כך שלא ניצבתי לצידו של המשורר כשזרי התחילה של גולדה עיטרו את רא־שו. למה? זאת אולי תדעו בהמשך הדבר. כל מה שהיה בליבי היה תמהון — על איזה משירי חועק לדויד אבירן פרס ראשה ממשלה?

אני בטוחה שלא בעבור חשיר הבא. לא, זה לא יכול להיות. אפילו גולדה לא תעשה את זה. חשיר הבא, כפי שתלמדו לדעת, נכתב בהשראת אחת מאימות ה־כנף שלי, שעוררה את המוזה בנפשו של המשורר והפריחה מתוכו את ציפור השיר: זיין לי את המוזה, וגמר בפנים קודם היו שם רק חול ואבנים קודם היו שם רק תבן וקש אבל היום התחלתי מחדש זה טוב, זה טוב, זה טוב! וההיום אני יפה פלוס חכמה ומתנחמת — אבל יש להודות פחות מיוחמה

לכן אני סובלת מאי סיפוק מיני במחיי הגאונים זה טוב, זה רע, מוקדש השיר ל־שפתכם הנאמנה והוא משקף את יחסו של המשורר כלפי מי שנשא כאשת חיקו הניצחית. טוב, אז זה לא שדויד אבירן קיבל עכשיו 12 אלף לירות כפרס גולדה כדי שיוכל לכתוב בשקט ולחזור אחרי חתיכות מבלי שדאגות פרנסה יטרידו או תו — זה מה שמפריע לי. מה שמפריע לי זה שעד היום איני תופסת בדיוק מה היה חלקי בצד האיש הזה.

שים מתחכמים דויד אבירן — המאה השלושים בע"מ: "פולקס ואגינה מודל ספורט לוקסוס".

ובכן, כל סיפורי הגירושין הטובים מתחילים ברגע בו נזרקת המילה "גירושין" אל חלל חיי הנישואין של הזוג המאושר. ברגע שמוציאים מילה זו מתת־ההכרח אל מעגל גלי הקול. היא הופכת מדבר בלתי אפשרי למעין אפשרות.

אם אני טועה, ואני בטוחה שדויד אבירן דן יתקן אותי בנקודה זו אם אני שוגה. הרי הייתי זו אני שפלטתי מפי הצעה מגונה זו כמוצא מחיי נישואין שלא היו חיים ולא היו נישואין.

אבל מוטב שלפני זה, כדי להכשיר את הקרקע, נערוך סיור קטן בקן המשפחתי החם של משפחת אבירן. בואו אחרי אל מיטבכם, חדר־המיטות שלהם, חדר האירוח והחול הקטן, שם נרקמה מסכת חיי הנישואין שלהם. אני משוכנעת שלפי הערכתי משרד האוצר, היו חיינו נראים וְאִי כחיים נוחים ויפים. היה לנו מכשיר טלוויזיה, פטיפון מוגן, שהחל לפעול אוטור מטית מהרגע בו הגעתי לדירה, הול עם ספריה ושולחן כתיבה. היה לנו סלון צבוע

משורר, חיים מוזרים, שלא הייתי ערה להם כשהייתי אותם. אני מנסה לחבין מה הם תרמו לי ומה הם הרסו בי.

אין לי ספק, כי ברגע בו גיליתי את הבקעים הראשונים בחיי המשותפים עם איש החלל והכוכבים, הרגשתי גם שנוצרה בי תלות חזקה מאוד למשוררי אלופי. אני סבורה שזו היתה תוצאת היחסים שנקלמו בינינו, שדמו מאוד לסיפור פיגמליון. אני הייתי הליזה דוליטל של דויד אבירן ש־שיחק בכישרון רב את פרופסור היגנס.

באחד מחלקי אישיותו סובל דויד אבירן כנראה מתסביך פיגמליון. הוא חש צורך נפשי עמוק להעביר מידע, ידיעות וידע לאנשים נחשלים ורפויים, כמוני למשל, כפי שהייתי כאשר גילה אותי והרים אותי מאשפתות.

אומנם אין לחשוד בדויד אבירן שיש לו תשוקה להוראה או נטיה לחינוך, אבל במקרה שלי, כך אני מאמינה, הוא חרג מתוך עצמו. כשם שאני הועדתי לעצמי גיב של שינוי מיסגרת חיי של המשורר העוגב־שונוב, כך קיבל הוא על עצמו את המשמיה הבלתי אפשרית להפוך אותי, בת הסרבר הרחובותי, ליצור מתוחכם, מין אשה־מוכנה מתוצרת בית־החרושת לא־

האמת היא שאת סידרת הווידויים הזו, שאני סוחטת במאמץ רב מתוך ליבי ה־שבור והפצוע, אינני עושה כל כך למעני כם כמו שאני עושה זאת לצרכי שלי. אני סבורה שאני נותנת לעצמי לשכב על ספת

מאת

לילי אבירן

הפסיכיאטר, כשכולכם הינכם כמרי חווידוי שלי, העוזרים לי להוציא מתוכי את כל מה שהדחקתי במרוצת השנים ולהעלות אותו אל תחום ההכרה והמציאות. ועכשיו אנחנו מגיעים אל הפרק הקשה ביותר בטיפול הפסיכואנליטי הסומבי הזה — פרק הפרידה והגירושין.

אשה־מוכנה:

"פולקס ואגינה"

ע ד חיים אני עושה מאמצים כבירים לנסות ולהבין את חיי לצידו של ה־

בחום קוניאק ושחור שהיה גולת הכותרת של הבית.

חדר העבודה, הלוא הוא חדר המיטות, היה חשוף קירות כשהקישוט היחיד בו הוא ציור מעשה ידיו להתפאר של בעלי דאז: אבר מין גברי במימדים קצת יותר מטבעיים. אינני יודעת בדיוק מה רצה דויד לעורר בי בכך שתלה ציור מעין זה בחדר המיטות שלנו, אבל אני מצאתי בציור כל מיני דמויים משעשעים לתמונת קדור שים מהמסורת הנוצרית, אלא שאני לא התפתיתי ולא סגדתי לתמונה, כפי שרצה אולי דויד שאעשה בשעות שהוא נעדר מהבית.

סטירת-לחי

מרנינה

בדירה זו הייתי נאלצת לבלות יותר ויותר עם עצמי, כי המשורר היה מת נחק ממני לעיתים מזומנות. כל ניתוק כזה היה משאיר אחריו טעם של פרידה. תמיד היה נדמה לי שזו הפרידה האחרונה, או נו שלפני האחרונה. ותודו כי צעירה תוססת אינה יכולה להרגיש מאושרת בצל חמידי של פרידתה.

אני זוכרת את הימים בהם הייתי מסתובבת במסכה היצרנית של איפור ותלבושות קרב סגנוניות וזאת כדי להסתיר מעיני עצמי ומאחרים את העייפות הנפשית שלי ואת המחסור המשווע בחום ואושר.

רציתי לעמוד בתחרות כדי למשוך את תשומת-ליבו של בעלי המנותק והתחלתי לנסות לחפש מיפלט מרגיע בחוץ. כשיצאתי החוצה הבנתי עד כמה אני חסרת מנוחה ולא מאושרת בתוך מבצרי-בית. תאמינו לי שלא חיפשתי פלירטים, לא כתף גברית שאוכל להישען עליה ולא הצעות ניאוף משולי המדרכות. כל מה שרציתי היו חיוכים חמים של בני-אדם ו- מחמאה אחת מעודנת או שתיים מפיו של גבר.

זה היה נורא לחזור לבד אל ארבע הקירות של דירתנו כשההזדמנות היחידה לפגוש את בעלי, מזדמנת לי כשהוא נכנס הביתה בשעה בלתי מוגדרת כרוח סערה, מפליט צרורות מלים, שקשה למצוא קשר

ביניהן, ולפני שאני מספיקה לציין הוא כבר מתחיל לנאום לי נאומים על החופש, הפרטיות, אי ההתערבות, ראשים פרובינציאליים בלתי מפותחים ובכלל מייא-ת בכלל, איורפוסטמה-מרחובות-שבזכותי-זכ-תה-לטעום-טעם-של-להיות-מישהו ועוד כל מיני מילומים שבעקבותיהם באה תמיד טריקת הדלת וריצה במדרגות, או למעלה (לדירתו הפרטית) או למטה — לרחוב. כן, הרחוב קרץ לדויד מאוד. לדעתו נתן לו הרחוב את האפשרות ליצור קשר אמיץ עם הנוער של הארץ הזאת. לא, חס וחלילה, הנוער במונחים שאתם חושבים. נוער זה, לדעתו של אבידן, הוא אספסוף לא מפותח במיוחד, אבל כמה פרגיות מפותחות-חזוה היו בהחלט מסוגלות לגרום לשינוי דעתו של דויד אבידן על הנוער הישראלי.

מה שאני רוצה שתדעו הוא, שאפילו לרגע אחד לא פיקפקתי באהבתו ומסירותו של איש הכוכבים אלי. הייתי רק תוהה על מוזריותה של אהבה זו ומנסה לפרשה. כשהייתי מנסה ליצור דיאלוג עם משוררי ולדבר עימו על נושאי חיינו המשותפים, היתה סטירת לחי מרנינה גומרת לי את כל החשק לדבר. בקיצור, מה שהיה בינינו היה חוסר קומוניקציה חזותית.

לעומת זאת זכיתי בקומוניקציה עם בעלי מהסוג שרק נשים נשואות מעטות יכולות להתפאר בה. במשרדו שבדירה ה-עלית היה לדויד טלפון שהיה מחובר ב-אמצעות זמזום אל מכשיר הטלפון שהיה מותקן בדירתנו. כל אימת שעלה הרצון מלפניו לדבר עם אשתו הקטנה והמתוקה, הוא היה מזמזם בזמזם, מזעיק אותי ל-מכשיר ונוהם כדבורה הומיה בכוררת. אותי, הפרימיטיבית המוגבלת, היה ה-משורר הדגול מואיל לשאול שאלות רציני-יות בנושאי חיינו ויצירתו. הוא היה מקריא לי שירים שכתב וממתין לשמוע את חוות דעתי. למותר לציין שעניין זה החמיא לי מאוד, למרות סטירות-הלחי המצללות ש-קדמו לו.

המשורר

בתפקיד אלוהים

כשדויד אבידן החליט שהוא לא רוצה לדבר איתי, הוא פשוט ניתק

שלוש לך בדירות - לילי אחרי נישואים

לילי (משמאל) מככבת בסרט "הטרמפיסט"

יהיה טוב יותר מכל דבר אחר. אבל עד מהרה הבחנתי כמה אני מגוונת. גם להלם החזק ביותר מתרגלים בפעם השלישית והרביעית.

סרט מתח

מין ואלימות

נסיעתי לאילת במסגרת תפקידי כ-כוכבת עירום בסרט ההיפי הטרמפיסט, היתה גולת הכותרת במסכת הפרידות שלי ושל אבידן. הטיפול בהלם שאני קיבלתי אחר כך היה כה חזק ומכאיב, שלא יכולתי עוד להמשיך את חיי נושאי בטוב ו-ברע.

נסעתי לאילת מבלי שהיתה לי פרוטה לפורטה. אבל מאחר והייתי על רשימת המשכורות של שחקני הסרט קוויית שהכל יסתדר כשורה. כעבור יומיים שלושה, כשי-התחלתי לסבול מחסרון כיס, טילפנתי אל דויד בתור סוכני ולא בתור בעלי, ושאלתי מדוע אינני מקבלת את שכרי מההפקה. הוא הודיע לי שהוא כבר דאג לקבל את התשלום המגיע לי. אז העזתי לבקש ממנו מעט כסף כדי שאוכל לממן את שהייתי באילת.

למחרת קיבלתי מעטפת אקספרס. כשי-כולי מאושרת פתחתי בידיים רועדות כשי-הדמעות ניקוות בעיני את המעטפה ש-שיגר לי בעלי אהובי. ובכן, מצאתי בתוכה צ'ק על סכום של 25 ל"י, שהיה צריך לספק את כל מחסורי באילת למשך שלו-שה שבועות. מצורף לצ'ק היה טופס חש-בון ההוצאות האישיות שלי, שהייתי צרי-כה למלא ולשלוח חזרה לאבידן, וכן קבר-לה, שהייתי צריכה לחתום עליה ולהחזירה לבעלי כאישור שהכסף הגיע אלי.

אני לא צריכה לספר לכם שברוב חמתי קרעתי את הצ'ק לגזרים. ההיסטריה ש-תקפה אותי לא היתה מהמחזות הנעימים לעין. טוב, אל תקחו את זה ללב. אני לא רוצה לסחוט מכם דמעות. סוף סוף הרומן הזעיר הזה שאני מספרת לכם לא נועד להיות סיפור עצוב, כי אם סיפור עליו, כפי שוודאי שמתם-לב.

אבל חישבו בעצמכם: האם אין זה עליו ומשעשע לחיות חיים רבי עניין ומתח, כמו אלה שחייתי במשך שנתים לצידו של דויד אבידן?

היום, במבט לאחור, אני יכולה לסכם ולומר שזה היה כמו סרט מתח, גרוש ב-הרבה אלימות, מעט מין ואהבה, מסוג ה-סרטים שיכולים בהחלט לזכות בחמישה כוכבים.

כמו לכל המלודרמות האלה היה גם ל-סרט זה הפיאנור. אבל על זה בשבוע הבא.

את מכשיר הטלפון במשרדו וכך לא הייתי יכולה להתקשר אל העולם החיצון. הייתי יכולה לעשות זאת רק אם הייתי מזמינה שיחה ממנו, והוא כמצותת של שירותי הביטחון, יכול היה להאזין לכל מילה ה-יוצאת מפיו לאפרכסת.

יום אחד, כשהרמתי במקרה את שפור-פרת הטלפון למטרות זימום לבעלי, נקלע-תי במקרה, שלא מרצוני, לשיחה מאלפת ביני לבין אחת מבעלות החווה המפותח. אגב האזנה נודע לי על פגישה שהועיד לה באותו ערב. כאשר מאוחר יותר הודע-תי לו שאני עומדת לנסוע לחברה, הוא לא הבין מה קרה אך שמח מאוד שאני משחררת אותו בערב זה מהתחייבויות משפחתיות. אז רמזתי לו שאי אלו פרטים בחייו, שהוא מתאמץ להסתיר ממני, הובאו לידיעתי. למחרת הוזעק איש הדואר ש-סידר את קו הטלפון כך שלא אוכל עוד להאזין לשיחותיו של דויד, בעוד הוא יכול היה להאזין לכל שיחותי. כמעט אמרתי פרשת ווטרגייט של אבידן.

מובן גם שכל השיחות שהיו מיועדות לי היו צריכות לעבור דרכו. לא די שהוא היה מגביל אותן בזמן אלא שלפעמים פשוט לא העביר לי אותן. תודו שזו הרג-שה נפלאה לאשה נשואה להרגיש כיצד בעלה משחק את תפקיד האלוהים, יושב קומה אחת מעליה ומנהל לה את החיים עד פרטי הפרטים מהקומה העליונה.

טיפול

בהלם

ההתנגשויות בינינו הפכו לאלימות כשהתחלתי לשאוף יותר ויותר אור-צח מהחץ. התחלתי לחוש במשבי-רוח נעי-מים. קיבלתי תפקיד בסרט, הרווחתי קצת כסף לעצמי והתחלתי לחתור במרץ ל-שיחרור מהדיקטטורה האבידינית. פה נת-קלתי להפתעתי בחומה קשוחה. הסתבר ש-האיש שחופש הפרט הוא הדגל המורם ביותר שלו דוגל בחופש הפרט רק כשי-הפרט זה הוא עצמו.

טוב, ככל שחומת ההסגר הלכה וגסרה עלי — ואני לא רוצה להיכנס לפרטים ה-עלולים להביך את חתן פרס ראש-הממש-לה — וככל שחשתי שאני יכולה להסתדר בעולם החופשי בכוחות עצמי, גמלה ב-ליבי ההחלטה לברוח. בוקר בהיר אחד, כשתרגילי הניתוק של אבידן החלו מחדש, תפסתי אומץ, התחלתי לארוז את מעט מסלטי, והתחלתי במסכת הבריחות אל בית אמי ברחובות והחזרות אל בית אבידן אחרי שהיה מחור ומתחנן לפני לחזור. אינני יודעת מה קיוותי להשיג בביר-חות אלה. אולי חשבתי שטיפול בהלם

המכביה ה-9

טקס הפתיחה

ביום שני 9.7.73

בשעה 18³⁰

במרכז הספורט האולימפי ברמת-גן

ע"ש יהודית ומשולם ריקליס (איצטדיון רמת-גן)

במעמד כב' נשיא המדינה ובחסותו.

✦ מצעד ססגוני של משלחות הספורטאים מ-30 ארצות

✦ מצעד תזמורות ✦ מקהלה ענקית של 1000 תלמידים

✦ טקס אזכרה לקורבנות "מינכן"

✦ טקס הדלקת לפיד ה"מכביה"

✦ הפרחת יונים ✦ התעמלות המונית ✦ זיקוקי די-נור

והמופע המרכזי:

חזיון לילה אור-קולי ענק

על גבורת ישראל שכמוהו טרם היה בישראל!!

פרסום אדמון נעים

כרטיסים בכל משרדי הכרטיסים בארץ.

חושף את

האמת על

פסטיבל קאן

כ אשר הכריז דאן-לוקיגודאר, לפני עשר שנים, כי כל סרט, באשר הוא, הינו הכרזה פוליטית — ואם לא, איננו שווה מאומה — אמרו הכל שהאיש השתגע.

היום בתום פסטיבל הסרטים האחרון בקאן, הסתבר שהאיש לא השתגע, אלא התנבא. רוב הסרטים בעולם כיום עוסקים בפוליטיקה. חלק מהם אפילו מחקה את סיגנון ההגשה והעריכה של גודאר (ההשפעה הגדולה השנייה של הדור היא אלן רנה, במאי הירושמה אהובת). וברור שאם כבר מדברים בפוליטיקה — ההתחלה הטובה ביותר היא הבעייה הישראלית.

מסתבר שאנשים רבים עדיין משוכנעים כי הצרפתים נבהלו כל־כך מאפשרות של מינכן שנייה בקאן, עד שסירבו לקבל לתחרות סרט ישראלי.

הצרה היא שהעובדות סירבו להשלים עם תיאוריה זו. למשל: ישראל היתה הארץ השישית בעולם, מבחינת גודל השתתפותה בריד. 11 סרטים הוצגו שם. דגל ישראל התנוסס בגאון על הטיילת המפורסמת של העיר, מול מלון מארטינו, שם השתכנו רוב הישראלים.

אשר לא־השתתפות בתחרות עצמה — כל מה שאפשר לומר, בצער, הוא שלא היה בתחרות אפילו סרט אחד שלא התנ-

הראשון

כרזת הפירסומה לסרט האיטלקי פאולו זהם של הבמאי מרקו ויקאריו, שזכתה ב־

פרס הכרזה המוצלחת ביותר של הפסטיבל, מטיבה לתאר את סרטי הפסטיבל כולו: האדם נקרא לחשוב בראשו, ולא להתעלם מישבנו.

דגל ישראל התנופף אך סרטי ישראל נכשלו ★ הפלסטינים נעלמו ממינכן ★
הרוסי לא הצביע ★ אדולף היטלר כוכב עליון ★ הפרלמנט הצרפתי זעם

קאן והבעייה היהודית

שא משכמו ומעלה מעל מה שישראל יכלה להציע.

מובן איפוא שנוח יותר לצעוק „אנטי־שמים“, מאשר להודות באמת הלא־נעימה אבל זה מזכיר יותר מדי את שחקני הכדורגל המאשימים את השופט בהפיסדים.

מה

קרה?

ח יצי מזה, קאן היא עיר השומרת היטב על הסדר. אמנם בשעת פסטיבלים גדלה אוכלוסייתה בכ־50 אחוז, לפי הסטטיסטיקה המקומית — אולם אותה סטטיסטיקה מציינת גם שבתקופה כזו מוצבים בקאן, בממוצע, שוטר אחד על כל שמונה מטר. אולי משום כך נשמרים העימותים הסוערים למסיבות העתונאים בלבד.

זה קרה לאחר הקרנת 8 זוויות דא־יה, סירטם התעודי המשותף של שמונה במאי אים גדולים, ביניהם מילוש (התפשטות)

פורמן, ארתור (בוני וקלייד) סן, ג'ון (קאובי של חצות) שלוינגר, קלוד (גבר ואשה) ללוש ואחרים, על אולימפיאדת מינכן.

העתונאים עלו כולם, לאולם־המסיבות, מוכנים לשאול את פורמן כיצד עלה על הרעיון של שילוב קרב עשר בקטעי מוסיקה ההופכים את כל הסצינה לסאטירה משעשעת — או לברר מדוע החליטה מאי צ'טרלינג להראות נתחי־בשר ענקיים התי לזיים על ווים במטבח האולימפיאדה, בי־מקביל למדימייה־משקלות האימתניים.

אלא שעוד טרם הספיק מישוהו לפצות פה בענייני־קולנוע, קם נציג מצרי ושאל את מפיץ הסרט, היהודי, דוד וולפר: „מה קרה לאוסמן סמבנה“?

למי שאינו יודע: סמבנה הוא הבמאי החשוב ביותר של אפריקה השחורה; יליד סנגל שזכה להשתתף במספר סרטים בינלאומיים, ומהווה היום את גאוותו של אירגון הקולנוע הפאן־אפריקאי, שבשמו דיברר העיתונאי המצרי. כדי שלא יהיו שום ספקות בקשר לסיבת השאלה, הסביר

השואל כי לפי מיטב ידיעתו הכין סמבנה כתבה על אסון מינכן, כפי שהוא ניראה בעיני הפלסטינים — אבל הדבר לא נשא־חן בעיני המפיק, והקטע נזרק מן הגירסה הסופית.

עריכה

גסה

ת שובתו של וולפר: „קודם כל, סמבנה צריך היה לצלם את נבחרת הכדורסל הסנגלית, ותו לא. שנית, כל הקטעים הנוגעים לאסון מינכן צולמו אך ורק על־ידי קלוד ללוש, ואם אינם נכללים דווקא בקטע שבזים ללוש הרי זה משום שהוחלט בינינו כי את האסון צריך להזכיר בסיום הסרט, שהוכן על־ידי ג'ון שלוינגר, שלישיית: סמבנה הוא במאי שאני מעריך, אחרת לא הייתי בוחר בו לסרט זה. אולם לצערי הרב, אחרי ששלח אלי את הסרט, בעריכה גסה, נעלם מן האופק ואי־אפשר היה יותר להתקשר עימו. הוא לא הופיע כאשר תואם בינינו מה ייכלל

סופית בקטע של כל במאי. הוא לא הופיע לישיבות עם האיש שהלחין את המוסיקה לסרט הנרמאנציני. הוא פשוט נעלם. לכן נאלצתי להוציא את הקטע שלו מן הסרט.“

מילוש פורמן, שנשאל באותה מסיבת־עיתונאים מדוע סירטו לא משקף את הרוח האולימפית, לא היסס לענות שה־רוח הנו שייכת לאגדה יותר מאשר למציאות. משום כך, בחר בשילוב ההומוריסטי למחצה של סיום הסימפוזיה התשיעית (הימנון לחדווה) של בטובן, עם הפנים המאומצים של משתתפי קרב העשר התששים לקראת סופו.

הדים ממינכן עתיקה הרבה יותר, הביא בחור אנגלי בשם שליפ מורה, בסרט סוואסטיקה. הכרזת־הפתיחה שלו היתה: „היטלר מוצג תמיד כמפלצת, ומי שום שאיננו מכירים את האדם הפשוט שבו, לא נוכל להכיר בהיטלר חדש אם יקום לשליטון.“ הכרזה זו צריכה היתה בסך־הכל, להצדיק סרט תעודי מפוקפק למדי. הבמאי ניצל למטרות מסחריות

לגמרי כמה קטעים של סרט ישן, שצולמו על ידי אווה בראון, אהובתו של היטלר, במקום הגנוש שלהם בהרי היער-השחור. מורה הוסיף אפילו דיאלוג מאולתר לסרט טיה האילמים של אווה בראון, הראה את היטלר מלטף כלבים וילדים.

אירוע אחד שבו השפיעה הפוליטיקה פחות מכל, היה דווקא חלוקת הפרסים הרשמיים של הפסטיבל. כמקובל, יש בקאן מספיק פרסים כדי לספק כמעט את כל המשתתפים בפסטיבל — כמו פרסים מיוחדים של השופטים, או פרסים של כנסיות ואיגודים מקצועיים למיניהם. אולם מה שקובע במיוחד הם דקלי הזהב המחולקים מדי שנה.

חיקוי

חיזור

באחר והשנה היתה אינגריד ברגמן יושבראש ועדת-השופטים, ומאחר וידוע שהיא עדיין מאמינה כי הסרט הטוב ביותר שלה הוא מלודרמה משנות ה-30 בשם אינטרמצו — היה ברור לאיזה כיוון

פרס השחקן והשחקנית

הוענקו לג'יאן קארלו ג'יאניני, המגלם איכר מטומטם, המחליט לרצוח את

מוסוליני, כנקמה על רצח חברו; ולג'ון וודורד, שזכתה להערצה ללא סייג ולפרס דקל השחקנית בסרט השפעת קרני גאמה על צפרני החתול, ברימויו של בעלה, פול ניומן.

אים את שמותיהם האמיתיים בסרט — זוללים בפראות מעדנים שבתחילה מעוררים תיאבון לא רגיל, ובסוף, בגלל הכי מות הענקית, מעוררים בחילה גוראה. הם זוללים, מביאים זונות כדי למלא את החלל בין ארוחה לארוחה, ומורה אחת בריאטיבשר, המצטרפת אליהם, עוזרת להם להתפגר.

פררי אינו מותיר שום פרט לדמיון, פיקולי, הסובל מגאווים, משחרר אותם בקול-קולות. כאשר הוא מת מהתקפת לב, הוא ממלא באותה הזדמנות את מכוניו בתוכן קיבתו הנפוחה.

מאסטרואני, לאחר שתש כוחו מהשכבת יצאניות באורח טבעי, מזמין אחת מהן, ומשתמש, במקום באבריהמין שלו, בציר של מכונית.

טוניאצי נופח את נשמתו על שולחן, כאשר נוארה דוחס לו מצד אחד אוכל לתוך פיו, ואילו המורה השמנה (אנדריאה פראול) מעסה את אבריהמין שלו.

קשה להעלות על הדעת סאטירה חריפה, פראית ואכזרית יותר על הבורגנות של ימינו, החברה השבעה שאינה עוסקת במאומה חוץ מבולילה ובמשגלים.

הבורגנות, לשם שינוי, הכינה ה' פעם שהיא המטרה לסאטירה המצליחה הזאת. היא הקימה צעקה גדולה כל כך, שצריך היה לחלץ את הבמאי והשחקנים בעזרת המשטרה מאולם הפסטיבלים, אחרי הצגת הגאלה. ושרה-תרבות הצרפתי נדרש להסביר בפרלמנט כיצד הירשה להתעבה כזאת לייצג את צרפת בפסטיבל רשמי.

הסערה הפוליטית שקמה עזרה לסרט יותר מכל לקבל את פרס הביקורת. ועדת (המשך בעמוד 34)

תגליתו של ז'אן לוק גודאר — מקבלים הדרכה מפרנסואה טריפו בסרט המתאר איך טריפו מביס את טריפו. שם הסרט, שהיה אחד המקסימים והשובבים בסרטי הפסטיבל: הלילה האמריקני.

דאקלין ביסט, השחקנית היפהפייה והמוכרת השחקן הצרפתי שהיה

הקנדי המשגעת

שרת, ילידת קנדה, וז'אן פייר לואי,

הגדולה, סרט צרפתי נוסף שבויים על-ידי האיטלקי מארקו פרי. הנושא: טייס, מגיש תוכניות רדיו, שר פט ורבי-טבחיים, מחליטים להתאבד בזלילה. וזה בדיוק מה שקורה בסרט של פרי: הארבעה — מישל פיקולי, פיליפ נוארה, אוגו טוניאצי ומרצ'לו מאסטרואני, הנוש

במחצית הפרס זכה האם והזונה, סרט שחור-לבן באורך של שלוש שעות וארבע עים, המתאר את היחסים בין גבר, טפיל אינטלקטואלי החושב את עצמו למשחרר מכל מוסכמות וכבלים — למרות שאין זו אלא אשליה — לבין שתי נשים, האורבות אותו: האחת בעלת בוטיק שבביתה הוא מתגורר, השנייה אחות רחמניה, ש' עימה הוא מרבה לשכב.

הבמאי ז'אן אוסטאש הצליח, בסרט זה, לרכו בצורה מדהימה את כל העיוור תים הנפשיים של הדור שלאחר מלחמת העולם, בצרפת, את הסתירה שבין התיאוריה לחיי המעשה של דור זה. יחד עם זאת, עלה בידו לעצב שלוש דמויות מרשימות, שכל אחת מדברת בשפה תה האישית מאד.

האחת למשל היא נערה פשוטה לגמרי, למרות שהשחקנית המגלמת חפציה זה היא מורה לפילוסופיה; זו אינה משת' משת בסרט ביותר מ-50 מלים, עליקן היא חוזרת בלי הרף. אך השפה היא נועזת כל-כך, שאפילו הטאנגו האחרון היה מחוויר לידה.

כשהוצג הסרט בהצגת הגאלה, התקבל בשריקות-ידו על-ידי הקהל לבוש הסמוך קינג, שהודעו כששר שמע על הבד את הדברים שאומרים רק במטבת המשרתים או בחדר-המיטות. נציגים שמרניים של הקולנוע הצרפתי התלוננו על שדווקא סרט זה נבחר לייצג את צרפת. ראש מכון-הקולנוע הצרפתי היה צריך להתנצל בפומבי, במאמר שבו הסביר כי האכזות הקולנועית היא שקבעה את הבחירה. המבקרים לא נבהלו מכל המהומה, הע' ינקו לסרט את מחצית הפרס.

בחילה

נוראה

המחצית השנייה היתה שערורייתית עוד יותר. הסרט הוא החלילה

תסה היא את חיבתה, כאשר הבמאי הצר' פתי ז'אן דלנוא, מנציגיו המיושנים ביותר של המימסד הקולנועי בצרפת, עזר לידה. ואכן, את דקל הזהב לסרט הטוב ביותר חילקו ביניהם שניים:

האחד, סרט אמריקאי בשם הדחליל (עם ג'ון הקמן ואל פאציניו) שהוא מעין תערובת של קאובוי של חצות, רסיסי חיים ועל עכברים ואנשים, אבל חסרה בו העוצמה או המקוריות של האורייג'י נלים.

השני, סרט בשם השכיר, שהוא חיקוי חיזור להמקשר (מבוסס על סיפור של אותו סופר, הארטלי). על יחסים בין אצולה לפרולטריון — שחסר את הפיוט והחוש האסתטי הגדיר של לוסי.

את דקל השחקנית קיבלה ג'ואן וודוארד על השפעת קרני גאמה — סרט העולה בהרבה על המחזה המוצג בימים אלה בקאמרי.

למען האמת, היה זה הפרס היחיד שאין להטיל בו ספק. את דקל השחקן קיבל ג'ואן קארלו ג'יאניני, על משחקו בסרט האיטלקי סיפור אהבה ואנארכיה, בו הוא מגלם איכר מטומטם למחצה המחליט לרצוח את מוסוליני, אחרי שהפאשיסטים הרגו את חברו הטוב.

בקיצור: פרסים פושרים — שהצטיינו רק מבחינה אחת. הם התעלמו לחלוטין מן הגוש המזרחי.

„האם

והזונה”

הפרסים המרגיזים ביותר חולקו בדווקא ע"י הפדרציה הבינלאומית של מבקרי-הקולנוע.

מרגיזים — משום ששני הסרטים שהוכ' תרו על-ידי המבקרים היוו את השערוריות העיקריות של הפסטיבל, זינעו את אמות-הסיפים את המימסד, והודיגם הגיעו עד לבית-הנבחרים הצרפתי.

אשתגעים אחרי ברגמן

אינגמר ברגמן, שהציג את סרטו לחישות וועקות בקאן מחוץ למיס' גרת התחרות, הוכיח שוב כי גאונותו אינה זקוקה לאישור נוסף. סיפור על שלוש אציות, שהאחת מהן הארייט אנדרסון, גוססת (בתמונה), בעוד העוזרת, קארין סילבן, מטפלת בה. למרות שכל סרטי הפסטיבל טיפלו בדמותה של האשה — סרט זה חודר לתוך נשמתה.

השבוע עליך לשים קץ לבטלות! כמה זמן תוכל עוד לשבת ומבלי לעשות אפילו את אותם דברים המוגשים לך על מגש הזהב? זהו שבוע מצויין לתיכנון לטווח קצר ובינוני. בעוד שבועיים שלושה, תוכל לעבור למעשים, ובקצב נמרץ ובלי-ירגול. הקפד על סילוק מכשולים מן הדרך, ושלם חובות קטנים וטורדניים. אך חזרה, בן גדי: מתחרה מסוכן עלול לצוץ בשטח, אם לא תדע לשמור עליה. לכן הימנע ממשעות.

זה שבוע נהדר לבנות מאזניים הגמישות, המסוגלות להתאים את עצמן למצב חדש יותר מבנות מזלות אחרים. היתר — מוטב להן לא לקפוא על שמריהן, ולהתקדם ב' איטיות בשטח בלתי מוכר. חזרה! הימים ג' וד' — מסוכנים. ה' צרות הצרות שעניין פועט עשוי לעדר ב' אמת לא צריכות לבוא, אם תדע להסתדר איתן.

הוויכוחים והמריבות ש' אתה שותף להם לא יעדיך להפגת המתח, אלא רק יגרמו לך לדפרסיה. במיוחד הימנע מאי-נעימות עד יום ראשון, אז תתחיל להרגיש ב' הפגת המתח. התאזר ב' הרבה סבלנות. לך לר' אות סרט טוב, רציני, לבד, או עם חברה, ותיווכח שצפוייה לך הנאה בלתי רגילה.

אינך טורח לחשוב מספיק על עתידך, ואינך מנתח באופן נכון את האינפורמציה שהגיעה לידך. אל תה' סס מלהתייעץ עם בן זוגך בענייני עבודה. שמור על ההישגים הגדולים אליהם הגעת לאחרונה, ואל תפספס. בת טלה — זכרי שאי אפשר לרמות את כולם כל הזמן. חזרה בדברייך ושקלי היטב את מעשיך, פן תיכנסו לצרה גדולה. כדאי ש' תתחילי לחשוב ברצינות על עתידך.

העננה הגדולה שעלתה עדיין מאפשרת לך ל' זוז במלוא החופשיות הרצויה לבני מזל דלי אופייניים. על כן דע לקחת הכל בשקט, ב' שלווה יחסית, וללא חי' פזון. זהו שבוע של תיכ' נון ושל זכרון, שבוע של עבודת-בית ולא של ביצוע חוץ. ידידים יפקדו את ביתך.

כמו בשבועות האחרונים, חבצות המרי' כזיות שלך הן: חוסר-כסף ושיעמום. במישור המינסקי אין רגיעה. מוטב שתתחיל לחשוב על חריגה קיי- צונית מעיסוקיך — או אי-עיסוקיך — הרגיי- לים. אם לא תשנה את המצב, אתה עשוי להי' תקע לצמיתות. במישור הרומנטי בת דגים, אין עוד טעם לרומנים ח' קצרים וחקלים. שמא תחשבי על משחו קצת יותר רציני? מצד שני, דווקא האדם ה' מדבר הרבה, איננו מתאים לך כלל.

נראה שעזרתך תידרש, יותר מאשר בעבר, כדי לסייע לאחרים. כמה דברים, חסרי' חשיבות, לא יעלו יפה. צפויות דאגות הקשו' רות במקום העבודה. נראה שהשאלה: „האם אני עושה את הדבר ה' נכון?" היא שתטריד אתכם במיוחד. תיאלצו להיעזר בתכונות האופייניות לבני מזל קשת: סבלנות עם יושר. בת קשת: הרבי לצאת ולהראות בחברה.

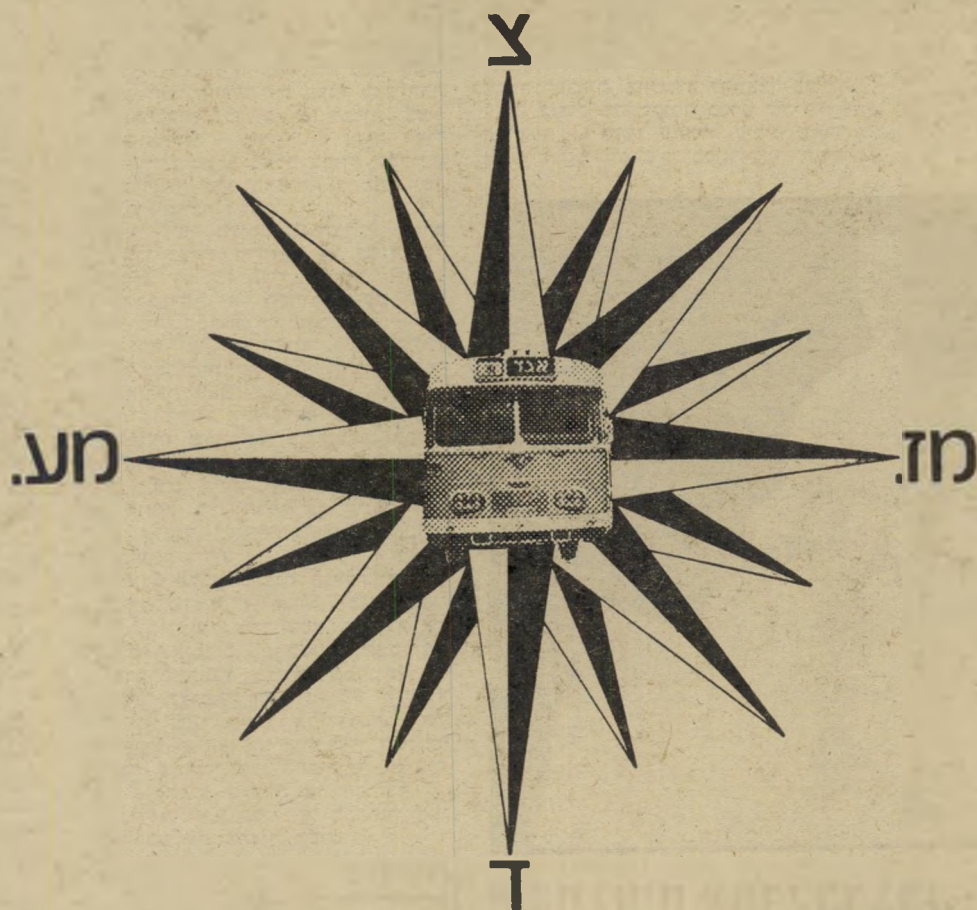

לא אגיד לך להשוויץ, אבל קצת פירוטת עצי' מית צנועה לא תזיק בכלל למעמדך. ואומנם, השבוע הוא המתאים ב' יותר לעסוק בעמדתך הציבורית או ביחסיך עם הסביבה, בן בתולה. מיטמך או רכילות המגיעה מהרחוב, אי אפשר להימנע מזה וכן אין להתעלם מזה: אבל מאידך גיסא, מסוכן להגיב בזעם. היי שקולה ונדי' בת'לב. אל חרבי לצאת ביחידות.

השבוע עומד כוכב ה' לכת אורנוס להיכנס לתחום השפעה מעורב בתורסקופ שלך. תהי' קופה המצפה לך צוי' פנות לבטים והסתבכו' יות מצד אחד, והתערי' ררות נפשית תלולה מצד שני. בהדרגה תגיע למסקנה, כי אינך מרוצה ממעשיך והישיגך בעבר, למרות שיש לך סיבות רבות להתפאר בהם. נצל את הזמן לערי' כת חשבון נפש, ואולי יעלה בידך לגלות את הסיבה להרגשה מיוחדת זו.

אגד מוביל בכל הדרכים

כל הדרכים מובילות לאגד

השטחים

בנים אכלו בוסר

ושני הורים חקיהנה!

פעם פוצצו בתי חבלנים

היום הופכים אותם לקברים

בוקר בוקר יוצא חשם אבוגרביע, קשיש, תושב שכס שהיה בעבר שוטר בממלכה הירדנית, מבית-המלון בו הוא מתגורר לעבר ביתו. הבית הבנוי אבן בן שתי הקומות, ניצב לא הרחק מהמימשל הצבאי בשכס. חשם אבוגרביע, שאשתו הזקנה חיכמאת מלווה אותו בטיוליו היומיים אל ביתם המרווח, יכול להתבונן בבית בו התגורר שירות שנים. ובו גידלו הוא ואשתו את ילדיהם. הוא יכול אפילו לגעת בו, למשש את קירותיו, להקיף אותו או לנכש עשבים בגינתו. רק דבר אחד אין הוא יכול לעשות: להיכנס לתוכו.

לא רק חשם אינו יכול להיכנס אל תוך הבית. אפילו זכור או נמלה אינם מסוגלים כיום לחדור אל תוך הדירה שעוד לפני מיספר שבועות שקקה חיים. מזה כחודש ימים שהבית נקבר חיים. כל פתחי דירתו של חשם, החלונות, הדלתות, החרכים והסדקים, כולם נסתמו בצורה כמעט הרמטית. החלונות והדלתות נסתמו בבלוקים שחוברו בבטון. החרכים נסתמו בבטון. רק פתח אחד נשאר בקומתו הראשונה של הבית, הפתח המוביל לקומה השנייה, שם מתגוררת משי פחה אחרת, שפתחי דירתה נשארו פתוחים.

אסור לגור באוהל! זמן קצר אחרי פשיטת צה"ל על מיפקדות החבלנים בביי רות, הגיעו אנשי הביטחון אל בית משפחת אבוגרביע. שמו של אחד הבנים, עבדל מג'יד אבוגרביע, שהתגורר יחד עם הוריו, נמצא באחת הרשימות שנתפסו בביי רות. הבן הנעצר, ממתיך למישפטו. אבל על ההורים, שגידלו בן שכזה, הוטל עונש מיידי. הם קיבלו פקודה לנטוש את הבית ולעבור להתגורר במקום אחר.

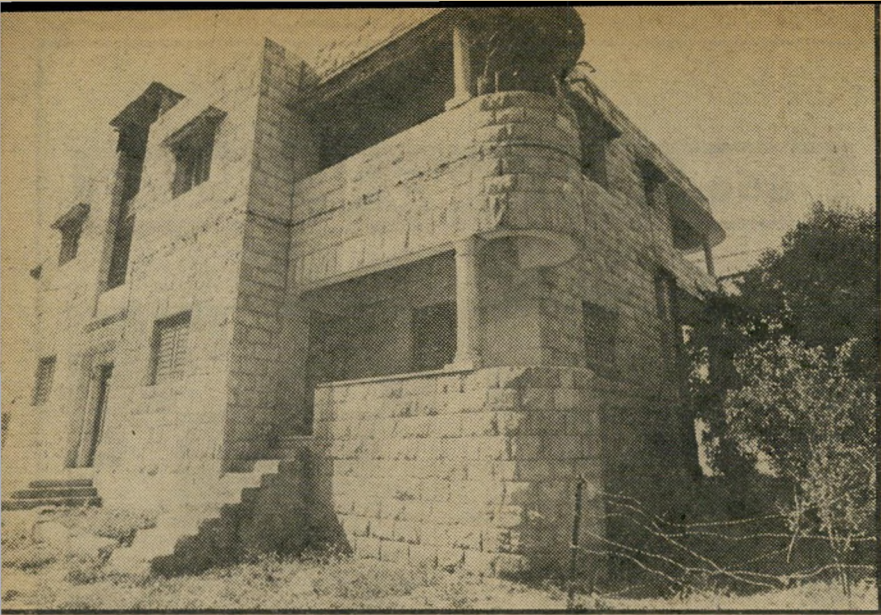
פעם, כאשר היו נתפסים חבלנים מתור שבי השטחים, היה המימשל הצבאי מפורץ צץ את בתי משפחותיהם. היום רוכזה המדיניות. כיוון שבקומה השנייה של הבית מתגוררת משפחה אחרת, לא נידון הבית לפיצוץ, אלא לסתימה בלבד. תחילה לא השלימו בני הזוג אבוגרביע עם רוע הגזירה. בסיוע ארגוני ה

מעשה בחמור. בין הנשים הפעילות בשכס נמצאת גם ריימונד טאויל, רעייתו של דאוד ג'ברן טאויל, מנהל בנק מקר מי. ריימונד, צעירה משכילה, ילידת עכו, שהיא אזרחית ישראל, כיוון שהתגוררה בעכו עד מלחמת ששת-הימים, ניגשה אל בניין המימשל, וביקשה מהחיל שניצב בשער לאפשר לה להיכנס ולפגוש את המושל הצבאי.

היא נתקלה בתשובה שלילית. החיל סרב להניח לה להיכנס. גם כאשר הגיע למקום אחד מקציני המימשל לא השתנה דבר. הקצין אמר שהמושל אינו מוכן לקבל אף אחת מהנשים. ביוזמתה של ריימונד בעלת עיני האזמגד הדוברת שר טפת ארבע שפות, נפתחה שביתת-שבת בפתח בניין המימשל, כדי שהמושל יסכים לקבל את הנשים לראיון.

למחרת בבוקר הוזמנה ריימונד אל משרד טרת שכס, הוחזקה שם במשך שש שעות, הואשמה בהעלבת חיל צה"ל, שוחררה בערבותו של בעלה.

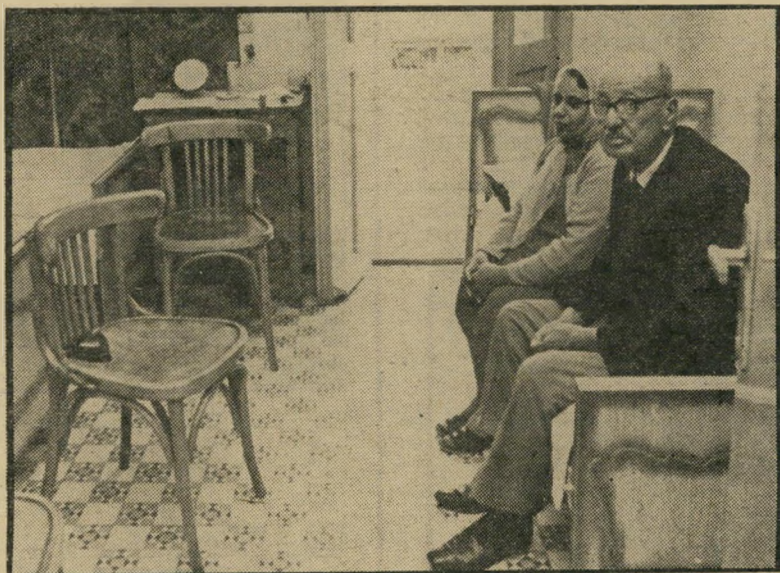
„האשימו אותי שהעלבתי את החיל ש” עמד בשער בניין המימשל, בכך שאמר

ביתו החפום של אבו גרביע
הבן חשוד

אסור עירום באוניברסיטה.

שריית דתיות. בעוד שמרבית הסטודנטים החילוניים טוענים כי הסרת צייר לומי העירום היא כניעה לכפייה הדתית, יצאו הדתיים להתקפת-נגד. הסביר הסטודנט הדתי שאול שטמפר את עמדתו נגד הצגת הצילומים, בביטאון הסטודנטים פי האחון: „ברור לכל שלצילומים אלה אין שום קשר לפורנוגרפיה. הם ביטוי אומנותי של צלמת מוכשרת. אני לא מטיל דופי בצלמת ובמארגני התערוכה. בכל

מפגשים חשם וחיכמאת אבוגרביע במדון

ההורים גורשו

לוחה למען הקשישים. למרות העובדה ש” לא ניתן לגרש לירדן מי שהיא אזרחית ישראל, אין תושבי שכס משתכנעים מ” כך. „אם רוצים לגרש — מגרשים!” הם אומרים, „ולא חשוב מה תצק אז!”

סטודנטים

כפיה ושמה עירום

האם הצגת תמונות עירום

בספרייה הלאומית

היא כפייה אנטידתית?

70 הצילומים שנתלו על קירות הספרייה הלאומית באוניברסיטה העברית בירושלים, שצולמו בידי תלמידי החוג לתולדות האמנות, לא היו מעוררים אולי תשומת לב, לולא נכללו בהם כמה צילומי עירום. לא היו אלה צילומים פורנוגרפיים, אלא אקטים שיגרתיים של גופות נשיות, שצולמו בידי הסטודנטית אורנה נחמיאס, בה נבחרו לתערוכה בידי ועדה מיוחדת, בה השתתפה, בין השאר, צלמים מיקצועיים. אורנה לא הציגה צילומי עירום בלבד. צילומיה, האופייניים לתערוכות חובבים, כללו גם צילומים של סבב דומם, כמו כביש או גגות בתים. אבל דווקא תמונות העירום שלה שהקימו את הסערה. מסתבר שכמה סטודנטים דתיים שבאו לקרוא ספרים בספרייה הלאומית לא יכלו להתרכן בתלמודם בשל צילומי העירום, פנו במחאה להנהלת האוניברסיטה. כדי לא לפגוע בחרות האקדמית ולא להיכנע לכפייה הדתית, נמצאה פשרה: תמונות העירום של אורנה לא הוצאו מ” התערוכה, אבל הועברו למיסדרון צדדי בקומה השלישית. אורנה נעלבה. לא הסכימה שתמונות העירום שלה יקופחו. כתוצאה מכך הוסרו צילומיה בכלל. רק אז החל הוויכוח בקמפוס אם מותר או

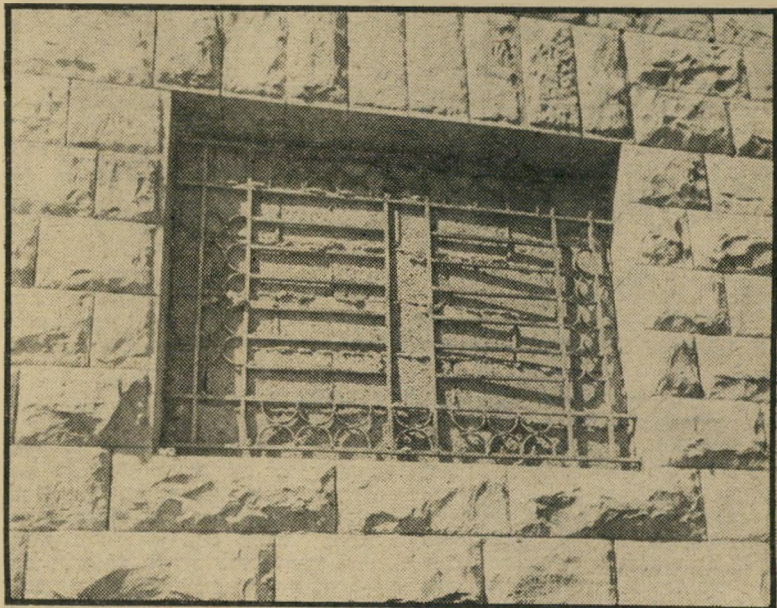

מפגינה טאויל

מיהו חמור?

זאת אני מתנגד משום שזה נגד ההלכה, כפי שאני מבינה... כל הנכנס לאולם ה” ספרייה רואה את התמונות לרצונו או שלא לרצונו, וזו כפייה... אני בא לספרייה כדי ללמוד ונכפה עלי לראות. כשם שאני מתנגד לכפייה דתית, אני מתנגד לכפייה חילונית...”

תמה פי האתון על הסערה: „גם אנח” נו לא מבינים מה הרעש שעושים מתמור” נות של בחורות עירומות — מה יש? לבחורות דתיות אין שדיים?”

חלון חפום בבזוקים בבית אבוגרביע

הבית נסגר

תי לו: „אתה חמור!” הסבירה ריימונד. „זה לא נכון. פנתי אל החיל בשאלות שונות והוא לא השיב לי מילה, כאילו היה אילם. כאשר הגיע לשם הקצין אמר” תי לו: „אך מעמידים בשער חמור שלא יודע לדבר!”

בינתיים הועברה משפחת אבוגרביע לחדר באחד המלונות בשכס. ואילו ריימונד הסתגרה בביתה, מסרבת לצאת לרחוב. הסיבה: בשכס פשטה השמועה כי ריימונד מועמדת לגירוש לירדן בשל פעי

נשים בשכס. שהודעו ססתימת הדירה, הם עברו להשתכן באוהל גדול שהוקם על מגרש ריק מול בניין המימשל ב” שכס. אין שום חוק, לא בישראל ולא בשטחים, האוסר על אזרחים להתגורר ב” אוהלים. אבל אנשי המימשל הצבאי לא הסכימו שמשפחת אבוגרביע, שדירתה נלקחה ממנה, תתגורר באוהל. מראהו של האוהל בליבה של העיר, עלול היה לעורר שאלות בלתי רצויות, אנשי המימשל מ” הרו להרוס את האוהל.

שעבר עליו מן העיירה היהודית דרך ההשפעות החילוניות, השואה, וכו' וכו'; קטלוג שלם של הגורמים ההיסטוריים בתיסכול היהודי, מבולבל לחלוטין אבל מביים באמנות בלתי רגילה.

אסור בשום פנים ואופן לשכוח את האכזבה הגדולה של הפסטיבל, את הו, בר מזל של לינדסי (...והיה אס) אנדרסון. זהו סרט יומרני, נפוח ומלא חשיבות עצמית, המנסה לערבב יחד את קנדיד של וולטר עם כל המחאות הסוציאליות האפשריות של התקופה. כל דבר נאמר בו כמה פעמים, ולאוו דווקא בצורה מער דנת — על־מנת שלא יימצא אפילו מטומטם אחד שלא יבין למה הכוונה.

הסיפור הוא של מאלקולם מקדואל, כור כב התפוז המיכני, שהשפעותיו ניכרות לא מעט בסצינות שרית קובריק עולה מהם.

ולסיום, שני פרסים פרטיים בהחלט, שאני מבקש להעניק: לסרט הטוב ביותר בפסטיבל, סרטו של אינגמר ברגמן זעקות ולחישיות.

הסרט לא קיבל פרס משום שהוצג מחוץ לתחרות, ומשום שברגמן אינו זקוק עוד לפרסים.

בטלן

ושואה

הו מעשה בשלוש אחיות, שאחת מהן גוססת ושתי האחרות מטפלות בה, יחד עם עוזרת נאמנה. מה שקורה בין ארבע דמויות אלה הוא לא רק מיצוי מדהים של כל מה שהבמאי השוודי הגאון חושב על אנשים הניצבים בפני המוות, אלא גם מבט חברתי נוקב לתוך גישמת האשה.

אכזבת הפסטיבל היה סירטו של הבמאי לינדסי אנדרסון, הו, בר־מזל בכיכובו של מלקולם מקדואל, שגם כתב את הסיפור — לא מעט לפי סיפור־חיייו שלו. זהו ניסיון יומרני לערבב את שרידי וולטר עם שרידי קובריק. התוצאה לא מקורית ולא משכנעת.

כמותו לא נראה עוד באף סרט בפסטיבל. הסרט המקסים ביותר בפסטיבל היה הלידה האמריקאית של טריפו. גם הוא הוצג מחוץ לתחרות, גם הוא אינו זקוק לפרסים.

זה סיפור הפקתו של סרט, שטריפו עצמו מגלם את הבמאי, ובהשתתפות צדור שחקנים הקרובים לליבו: ז'אן פיארא לאו, ולנטינה קורטזה, ז'אקלין ביסט וז'אן פיארא אומון.

שחקנים מוכרים פחות, מופיעים בתפקידי הצוות הטכני. מה שכובש את הלב בסרט זה היא האהבה השופעת לקולנוע מכל צילום וציר לום, הפירוק של הטכניקה הקולנועית לגורמיה — מבלי שהדבר יפגע כלל בקיסמה — והטבעיות והחן שמצליח טריפו להפיק מכל שחקניו.

אפשר עוד למלא עמודים אינ־ספור בסרטים שראוי וכדאי לציין — סרטים שאף פעם לא יגיעו לארץ: אחדים משום שהצנזורה לא תאשר אותם, אחרים משום שהמפיקים לא ייצאו בהם.

מה שיגיע לארץ מכל זה, אינו אלא שיכבה ממוסחרת ועלובה למדי של סחורה המחמיאה לקהל הבטלן, השואג לחשוב, והמעדיף להתבדר בלי בעיות.

משום כך, טוב, פעם בשנה, להיווכח שוב שלמרות כל ההודעות על המשברים, למרות זעקות החמס המוסריות והבכתי המסחרית — הקולנוע חי, מרגיש טוב מאד, יש לו מה להגיד, והוא לומד לעשות זאת בצורה נוקבת ומרשימה לא פחות מכל אמנות אחרת.

(המשך מעמוד 31)
השופטים של המבקרים, שבה השתתפתי גם אני, הורכבה במיוחד מאישים אנטי־מיסדיים, וזו נראתה לנו הזדמנות מוצ' לחת במיוחד להעמיד את המימסד במבוכה.

ואכן, התכסיס הצליח בהחלט — אלא שלא רק המימסד עמד במבוכה:

אחד אחר שלא ידע מה לעשות, בהזדמנות זו, היה הנציג הרוסי בוועדה־השופ'טים של הביקורת. כאשר הגיעה הוועדה לשלב הסופי של ההצבעה, וצריך היה להחליט בין האם והזונה לבין חוליה הגדולה, נערכה הצבעה חשאית.

יושבת־הראש ספרה את הקולות — והנה קול אחד חסר.

השתיקה

הרועמת

מנסים לברר מי לא הצביע — וכל הנוכחים טוענים שמסרו את פתקי. הם נערכת הצבעה שנייה — שוב חסר קול. זה כבר באמת מרגיז. כולם טוענים שהצביעו כחוק. הוחלט לערוך הצבעה שלישית בהרמת ידיים. כאן יצא המרצע מן השק. הנציג הרוסי, מר קפרלוב, המב' קר של פרבדה — סירב להרים את ידו. הוא מתנגד לשני הסרטים, הסביר.

מדוע לא אמר זאת לפני כן? לא ברור. התוצאה מכל מקום: שני הסרטים ווכים באותו מספר קולות — ומתחלקים בפרס. ביציאה מן האולם, מסביר מבקר צרפ'תי: „אתם יודעים מדוע זה קרה? באמצע ההצבעה נכנסה גברת אחת לאולם, וישבה בשקט. אבל בהתחשב בעובדה שהיא ידידתה ונציגתה של הגברת פורצבה

(שרת התרבות הרוסית), השתיקה שלה הייתה רועמת, והנציג הרוסי הבין אותה היטב.”

בילבול

הצופים

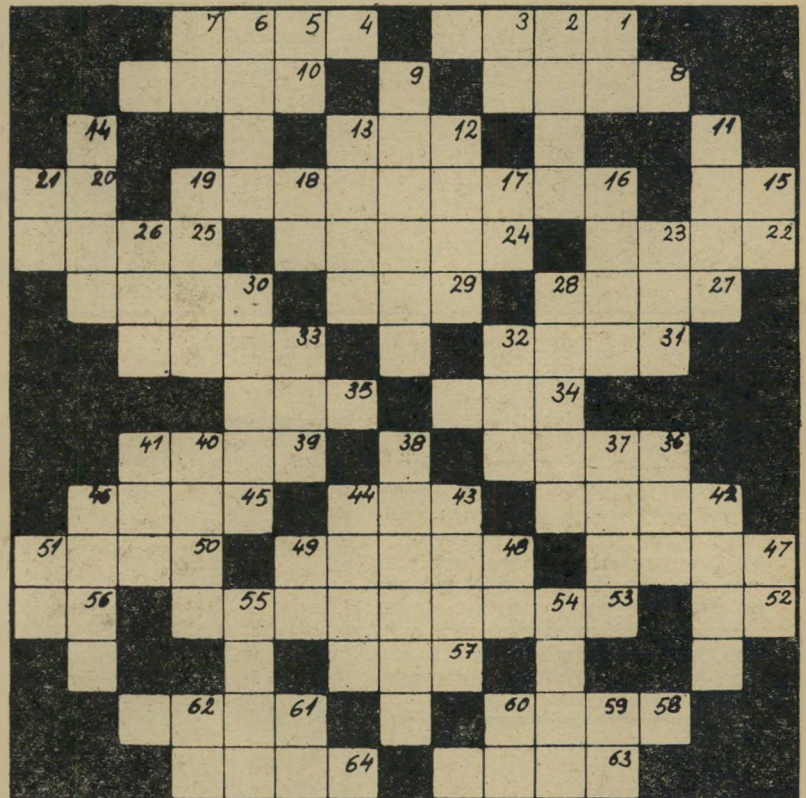
מובן שהפרטים שחולקו בפסטיבל לא יכלו להכיל את כל הסרטים הראויים לשבח. אי־אפשר למשל להתעלם מסרט מקסים כמו ההזמנה של השווייצר קלוד גורטה — סרט ציכובי המתאר מסיבת־גן של פקידים בבנק, וחודר לתוך נשמותיהם של הבורגנים הזעירים באיזמלי מנתחים דק.

ואסור שלא להזכיר את הטריוף המוח'לט של קארמלו בנה. הצעיר האיטלקי הסוריאליסטי שנעשה לבמאי סרטי־הלם. הפעם זכה להכרה רשמית כאשר סירטו המלט אחד פחות ייצג את איטליה, התהים בקומפוזיציות המופלאות שלו — למרות שבילבל את הצופים לגמרי בגירסתו הפ'רטית על הנסיר הדני, שאינו חפץ כלל לנקום את מות אביו, אלא מעדיף להיות מחזאי מצליח בפריז.

ועוד כדאי לציין את ג'רמי, סיפור־אהבה חביב בין שני גימנוזיסטים, שוכה לפופר לריות הגדולה ביותר במישאלי דעת־הקהל שנערכו שם. הבמאי שלו, ארתור בארון, בא לישראל לביים סרט על מצדה עם אסי דיין. או הסרט הפולני קלפסידרה („מודעת־אבל”), שבו נכנס משכיל יהודי לבית־הבראה שם מחזירים את הזמן אחורנית — והוא רואה בעיני דמינוג את כל מה

1866

השבוע העולם הזה

מאונך:

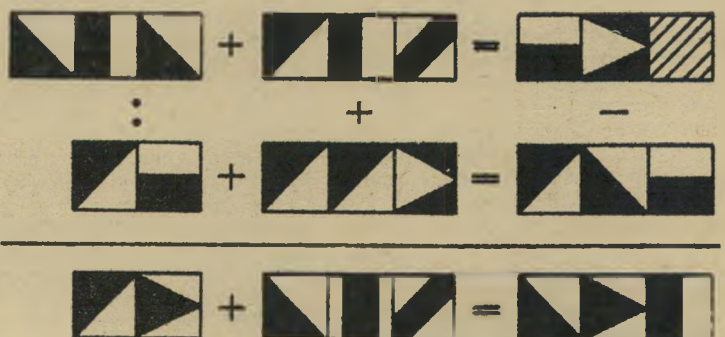
(1) גבעה. (2) שקט. שלו. חסר דאגה. (3) מילת בקשה. (5) בלבד. (6) פועל סיני. (7) דגל. (9) פנינה. (11) כסף. (12) אסם. (13) מכיווני בית המקדש. (14) „לא ה... למד, ולא הקפדן מלמד”. (15) ראשי תבות של ראשי תיבות. (16) אחת המגילות. (17) אויב. (18) עיר אירופית. (19) שלטון. (21) אחד השבטים. (23) דמות מ־חלום ליל קיץ”. (26) כוח. (28) נהר אפריקאי. (30) בירת אימפריה קדומה. (32) שמים אותו בפי הסוס. (33) רשע, חוסר צדק. (36) בא לפני הרעם. (37) רועד מהתרגשות. (38) אניית מלחמה. (40) רעל. (41) עליה מלך כורש. (42) בעל היה כוח. (43) ממנהיגי לוב. (44) אחד האבות. (46) שופט. (47) אותו אכלו בני ישראל במדבר. (48) מועד. (49) מקום נישא. (51) ישן. (54) כינוי של קיסר חבש. (55) שר מוסלמי. (59) פי החיה. (60) תו נגינה. (61) תווית. (62) מוצ'.

מאונך:

(1) כינוי לאליהו הנביא. (4) מין קוצ'. (8) רוזבה. (10) מכשף. (12) התקוממות. (15) אל מצרי. (16) רומן אנגלי מפורסם שגיבורו הוא היתקליף. (20) מצבה. (22) מין אקדה. (24) מתאפק. (25) צפרדע צעיר. (27) חוזה בכוכבים. (29) שדה. (30) דקאדנס. (31) בירה ערבית. (33) חוק. (34) ציוד חיוני של הקאובוי. (35) נהר ברוסיה. (36) תואר אצולה. (39) נושא דברים בפומ'בי. (42) אל האהבה. (43) קריש. (45) השמן מ־השמן והרוח. (47) אוסף. (48) טקס יהודי משפיל. (50) צמח גוי. (52) גרו יאיר (ר"ת). (53) אותו רקד בפאריז מרלון בראנדו. (56) מארבעת הבנים. (57) קרום דק. (58) שום דבר. (61) ג'וק. (63) מיץ. (64) חלקת אדמה.

חשבוע 1866

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור וחילוק, יש למצוא איזו סיפורה מציין כל סמל של ריבוע.

נחוג . במלון הארה בעיר הגירושין
האמריקאית רינו, טקס הבר-מיצווה של **מאריק סידני דייוויס**, בנם המאומץ של השחקנית מי בריט ובעלה לשעבר הר בדרן היהודי-כנסי סמי דייוויס שהתגיר ב-1954. המאכלים במסיבה היו על טהרת המיטבח היהודי וסמי דייוויס נתן לבנו כמתנה את כרטיס אנציקלופדיה יו דאיקה.

קיסניג'ר

נחוג . במסיבה פרטית בוואשינגטון, בהשתתפות 80 מוזמנים, יום-הולדתו ה-50 של יועץ נשיא ארצות-הברית לביטחון לאומי, היהודי יליד גרמניה פרופסור הנרי קיסניג'ר. את המסיבה ערך מנהל תוכנית המחקר למערב אירופה באוניברסיטת הארווארד, פרופסור גידון גולדמן, שכתב את התיוה שלו בפיקוחו של קיסניג'ר.

נחוג . יום-הולדתו ה-56 של המפקח הטלויזיוני איירונסייד, ריימונד בר, שגילם בזמנו בפני המצלמות במשך תשע שנים את תפקיד פרי מיסון, גיבור ספריו של אירל סטנלי גרדנר.

בר

נחוג . בנייר יורק, יום-הולדתו ה-85 של המלחין שחיבר עד כה למעלה מ-850 שירים פופולאריים, אירבינג ברלין, שבין השאר חיבר גם את חג המולד הלבן שהושר על ידי בינג קרוסבי והפך לתקליט שנמכר יותר מכל תקליט אחר בעולם.

עומדים להינשא . בתחילת חודש נובמבר השנה, הנסיכה אן (22) בתה של אליזבת מלכת בריטניה, וסגן מאריק פיליפס (24), בנו של מנהל חברת מזון המשרת בחיל-הפרשים שומרי המלכה, השניים הכירו לפני ארבע שנים והקשר ביניהם נוצר בעיקבות תחביבם המשותף: רכיבה על סוסים.

מונה . לתפקיד מנהל המלון הגדול ביותר בארץ, דיפלומט, דויד שיף (25), בנו של המלונאי חיים שיף שהוא בעל המלון.

מונה . עלידי ממשלת יפאן, לתפיד שגריר יפאן בישראל, במקומו של השגריר איג'י טוקורה שהתמנה לשגריר בהונגריה, קאזוהידה קומורו (58), הי משמש עתה כקונסול כללי באוסטרליה, החל עובד בשירות החוץ היפאני ב-1942 והיה יועץ בכיר לענייני המיזרח התיכון ואפריקה במשרד-החוץ היפאני.

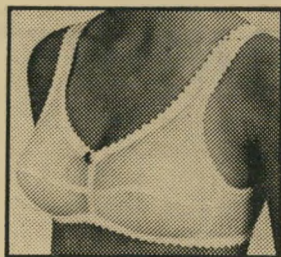
פרש . מעבודתו כראש מערכת הספורט של העיתון הצרפתי הנפוץ פראנס סואר, העיתונאי היהודי-צרפתי ז'אן אש'כנזי, שדיווח מאז 1930 על כל מישחקי הגביע העולמי. היה מיומני טורניר הנוער הבינלאומי השנתי בכדורגל בעיר הפסטיבלים קאן — העיר שהעניקה לו אחרי מלחמת העולם השנייה אורחות כבוד.

נתפס בגניבה . עלידי סוכני הריגול-הננדי הצרפתי, סגן הניספח הי אווירי בשגרירות ברית-המועצות בצרפת סגן-אלוף ייבגני ניקולאייביץ' מיי-רונקין (42), שניסה לגנוב בסלון האווירי שבלה-בורזה שליד פריס מכשיר ניווט ומכשיר לייזר, נתפס ושוחרר בגלל חסינותו הדיפלומטית, אבל בתנאי שיעזוב את צרפת.

נהרגה . בתאונת-דרכים בצומת יורעאל-תענך, בגיל 33, העוזרת הראשית לפרקליט מחוז חיפה והצפון, עורכת-הדין דינה נוף, שהיתה ממונה על תיקי בית-הדין לענייני עבודה במחוז חיפה והצפון. לילדת חיפה, דור רביעי, בוגרת בית-הספר חוגים בחיפה, למדה מישפטים באוניברסיטה העברית בירושלים.

ללכת עם ... להרגיש בלי ...

דגם 715

המתאימות לכל סגנון לבוש ומעניקות לך את המראה הצעיר והטבעי, יחד עם נוחיות וחופש תנועה. נסי עוד היום את אחד מדגמי החזיות של הנרי ה-8 ומיד תחושי בהבדל. חזיות הנרי ה-8 ניתן להשיג בחנויות מובחרות של לבני נשים ברחבי הארץ.

את אמנם לובשת חזיה של הנרי ה-8 אבל מרגישה כמו בלי; וזאת הודות לגיזורה הטבעית והגמישה של החזיה, והבד העדין ממנה נתפרה. כשאת לובשת חזיה של הנרי ה-8, את ראיית נפלא בכל מה שתלבשי. להנרי ה-8 עשרות דגמים שונים של חזיות

הנרי ה-8 (ישראל) — תעשיות אופנה אינטימית.

שני הדברים האהובים ביותר על הגבר.

גולדסטאר הוא הדבר השני.

תנו לגבר גולדסטאר

רחל מרחלת על כל העולם

עד מתי

יתנזר

אייבי?

לאור הזכרונות

הם נפגשו באקראי. חני הגיעה לארץ בבהילות, לאחר שאביה קיבל התקף לב, עמדה לעזוב השבוע, לאחר החלמתו, בדרכה לניו-יורק, מקום עבודתה הנוכחי. מנחם הגיע לארץ כדי לפתוח תערוכה בירושלים — ועשה זאת בחברת ידידה חדשה, שהיתה, כרגיל אצלו, אפי' לו יותר מקסימה מהקודמות. וכשהגפן נפגש עם הפרי, התגלה שהם סאחבים עד הגג.

זה היה פשוט נוגע-ללב, לראות את ידידות-האמת הטהורה שנוצרה בין חני פרי, מלכת-המים לשעבר וכיום דוגמנית מצליחה באנגליה, לבין הצייר מנחם גפן.

כשהשניים נפרדו, לאחר הרומן הקצר והמפורסם שלהם, קשה היה לקרוא לי-יחסים ביניהם ידידותיים, או אפילו נייטרליים.

אולם הזמן עושה את שלו, הפצעים הגלדו, הו, הא, וכאשר נפגשו השניים בשבוע שעבר, אפפה האידיליה את כל האיזור.

הוא עשה זאת. לאחר שסחף והליב ושר לבבות ברחבי-העולם, בחור-פעות-הזמר החסידות שלו —

ולאחר שכל הניסחפות והנהלות ושבירות-הלב קיוו שהנהיגה הן תצלחנה לצוד אותו —

והתאכזבו, כאשר לא עלתה המזימה בידו —

או אז קם הרבי המוקד, הלא הוא הרב שלמה קרליבך הנודע, ונשא לו אשה.

הכלה החסודה, הבתולה הצנועה, נקראה נעילה, והיא בת לנצר משובח: אביה הוא חזן נודע בק"ק טורונטו. ואכן בק"ק זו גם נערך טקס הנעילה.

טקס הנעילה -

— ושאר חתונות השבוע

החתונה בהאידיעה, שתיערך בימים הקרובים — מלבד זו של כבוד הרב — תהיה כמובן זו של בנו של ד"ר עמי פרי-מצ'נקו, מבעלי קונצרן עלית, עם ליאורה קרייזלר, חילת בלונדית שדודה הוא סגן-מנהל בית-החולים תל-השומר.

החתן, שסיים את לימודי מינהל-העסקים, יהיה כנראה הנצר הבא לשושלת אליה-השקולד, והחתונה תהיה בהתאם לי-כך: מתוקה מהתחלה עד הסוף.

חתונה אחרת, מפורסמת פחות, עשויה להתבשל בעקבות מיפגש אווירי שהתרחש ביום העצמאות.

יהיה זה בשעת המסע האווירי של חיל-האוויר, כשרוני שטן ואירית בק הורידו מבטם לרגע מהשחקים.

הורידו — ונפגעו: במקום מטוסים, ניכנסו להם לתחום-הראייה זה דמותו של זו ולהיפך, ותראו מה קרה מזה: השבוע הם התארכו.

אירית היא בתו של קברניט אל-על, וזה יחס מסויים. אבל רוני (28) נהנה מייחוס אבות רציני הרבה יותר: הוא לא אחר מאשר בנו של מלך הפלסטיק הישראלי.

ומשום כך, ואולי לא משום כך, הוא נחשב לאחד מנערי-הזוהר המבוקשים ביותר בעיר הגדולה, וגם מחוצה לה. במשך שנתיים תמימות — במובן של-מות — ניהל רוני רומן עם דליה גרושתו של ערי, המציל של בריכת גורדון.

אולם מלך ומלכת הפלסטיק התנגדו בחריפות לנישואיו עם גרושה פלוס שניים, והעסק נמוג, איכשהו.

אבל לאירית הם לא מתנגדים. ואם יתפתחו הדברים בדרך הטבע, הרי שאחרי

הרב קרליבך ואשתו

כלומר, החופה.

הזוג הצעיר (ה) רב בן 49, הרבנית (ה) בת 24 עומד לי-הגיע בקרוב, אי"ה, ארצה הקודש, וי-חסידינו כאן כבר מכינים לו כוזב-להפנים, שכמותה לא נראתה ולא נזכרה מזה ימים הרבה.

לפני שהתחתן, הירבה הרב קרליבך להסתובב בעור-לם, להפיץ את תורת ישראל בזמר ובשיר, כשהוא מלי-היב המונים בשי-רים חסידיים. הוא ניצל כל הזדמנות לבוא ולהופיע ב-ארץ. גם עכשיו, אחרי החתונה, מתכוון הרבי להמ-שין במסעותיו ה-מוסיקליים, אבל בקצב פחות סוער.

וזה לא פלא: חלק ממירצו הוא יצטרך להקדיש לי-אשתו.

אייבי נתן —

— ואיריס דוידסקן

להרבה השמצות זכה ספר-השלום אייבי נתן בחייו — אבל איש מעולם עוד לא טפל עליו שהוא נזיר ולא מוין. משום כך, מעריכים כל מיודעיו את ה-קורבן העצום שהוא מקריב כיום למען השלום, בהינורו מנשים על סיפון ספינתו.

מובן שקורבן כבד כזה — קל יותר לשאת בחברותא. משום כך, רק טבעי הדבר שאייבי מנזיר גם את כל הצוות, אסר טוטאלית עליות נשים לסיפון.

טבעי — אבל שאלה באיזו מידה מע-שי. יש גבול גם למה שהבן-אדם מוכן לעשות למען השלום, לא? כמו שאמר אחד מהצוות: „אם זה מחיר השלום, כבר יותר טוב מלחמה.“

משום כך, מתנהל כרגע טוטו נלהב בין יודעי דבר, דהיינו: כמה זמן יצ-ליח אייבי לשמור על חגורת הצניעות האופפת את ספינת השלום.

אני מניחה שלא הרבה. קודם כל, התנועה לשיחורור האשה ודאי תתלבש עליו, במוקדם או במאו-חר, בגלל האפליה המינית החמורה, ממנה משתמע כאילו השלום הוא עניינם של הגברים בלבד, ולנשים אסור לתרום את חלקן הצנוע, האחת במטבח, השנייה בהגשת תקליטים, השלישית בקירצוף ה-סיפון, וכי' וכי'.

האירוסין תבוא החתונה של הפלסטיק והמטוסים. גם במסעדת ג'קי המפורסמת היה השבוע יכול שופע מכרגיל. בשבוע הבא עומדים להתחתן בהיכל-הפאר שאול אייזנברג ובת-שבע, שנפגשו לראשונה בג'קי.

שאול, כתב הכדורגל של חדשות-הספורט, ראה את כלתו לעתיד, בפעם הראשונה בחייו, על מדרכת המסעדה. הוא לא ידע אז עדיין כמובן שהיא בתורחביבתו של קבלן תל-אביבי עשיר. אבל למרות זאת לא התעצל, שם לה על השולחן פתק עם מיספר הטלפון שלו.

גם היא לא התעצלה, ואת הסוף, של כל החריצות הזו, אתם רואים.

והזוג נוסף שנולד בג'קי — ואינני מדברת עדיין על חתונה — הם פנינה („נני“) פוקס, בתו של המאמן וכוכב-הכדורגל המפורסם אלי פוקס, שהשתחררה לאחרונה מצה"ל — ועסקו כדורגל יורם רוזביץ („פיקו“).

יורם הכיר את נני כשהיא באה פעם לג'קי עם אמה, ברכה, וכ-כה זה התחיל. ואחרון אחרון חביב: גרעין חדש, שממנו עתיד לי-צאת פעם זוג חי-דש, נשתל לאחי-רונה במסעדה. זהו המהנדס הימי ארי-יה ברקת, הי-דוע ברבים בשם נבלי, שקיבל סר-פית את הגט מי-אשתו, מיהר להי-כנס למחזור הע-ליזים והמתרונגים.

אולם יותר חמורה מהתנועה לשיח-רור האשה, היא התנועה לעליות האשה. זוהי תנועה עממית מקיפה, המאגדת בתוכה נשים מכל מין, צבע, גיל וסוג — במאמץ לזכות ולעלות לארץ הקדושה. נראה שסימן הסטאטוס החברתי החדש, לנערות-הזוהר, זוהי האפשרות לדווח על שהייה על סיפון של אייבי — ואולי אפילו קצת מתחת לסיפון.

אולם בינתיים, מחזיק אייבי מעמד בפני הגלים הסוערים. עד כמה מחזיק מעמד — אתם יכולים לראות מהעובדה שאפילו מלכת-המים איריס דוידסקן, שהפעילה לשם כך את כל הקשרים שיש לה — ותאמינו לי, יש לה — נשארה בינתיים על היבשה, לא זכתה להתקבל.

ברכה ונני פוקס

השקר המוסכם הגדול ביותר הוא שהישראלית חופשית מבחינה מינית!

יביעו את דעתם שניים מהמתקוממים. הראשונה היא נעמי מרס, ישראלית היושבת כיום בלוס-אנג'לס, שם עשתה את התואר הראשון שלה בפסיכולוגיה, מסיימת כיום את לימודי התואר השני בייצור. רשות הדיבור לפסיכולוגית הצעירה:

כפי שהיה צפוי, גרמו מאמריו של הפסיכולוג ד"ר דויד רודי, "לגיון הזרות" ו"רווקות בריכות" (העולם הזה 4-1863) לתגובות חריפות ביותר, הן מצד בעלי מקצוע, הן מצד הדיוטות. הנחותיו, קביעותיו, מסקנותיו, ובייחוד שיטות הטיפול שלו — קוממו רבים וטובים. בכתבה זו, השביעית בסדרה "הרווקות — האמת הערומה" —

הגבר הנשוי - רעל לרווקה

כמו גברים בג'יבס דומים, וחוסר שוויון זה מגדיל את התסכולות. לדברי ד"ר רודי, אצל כל היונקים קיימת התופעה של עודף נקבות. ההשלכה היחידה שאני מוצאת בזה — ואשר ד"ר רודי אינו מתייחס אליה — היא שאפילו היו כל נשות העולם נורמליות לחלוטין — עדיין היה קיים מצב של רווקות. אם כן: האם רווקות אלה תיחשבה או כבריאות. והרווקות תיהפך פתאום לבעיה סטטיסטית בלבד — או שגם אז נטען שהן "חולות"? או אולי נחליט שהפתרון יהיה — שהגבר יקח לו כמה נשים?

כלומר, אם אני מבינה נכון — אם רווקה יכולה ללכת למיטה מספר פעמים בשבוע — היא משתייכת. איזו מין שטות זו? אני יכולה להשתייך לגבר שמעולם לא אלץ אותו למיטה — ואני יכולה לא להשתייך לגבר שאיתו אני מגיעה לאורגאזם פעמיים ביום.

בעיית הרווקות, לא רק בישראל, היא מורכבת הרבה יותר. יש לה גוון חברתי ("מה, היא עדיין לא מצאה בעל?"), וגוון פסיכולוגי — הבדידות — וגוון פסי — הסיפוק המיני. אולם חשוב לא פחות הוא הגוון הכלכלי. מרבית הנשים העובדות, בעולם המודרני, אינן משתכרות

אני בת 35, אמא לשני ילדים. אני גרושה, אך חושבת על עצמי כרווקה, ואוהבת להיות רווקה — למרות שיום אחד אני עלולה אפילו להתחתן שוב. דברי אלה נאמרים בתגובה למאמרו של ד"ר רודי לגיון הזרות. לד"ר פרויד היה מספיק אומץ להודות שהוא מעולם לא הבין נשים, ולעולם לא הבין נשים. נשים זקוקות לנשים על-מנת להסביר את הדינמיקה שנקראת אשה. מן הראוי לזכור זאת כאשר קוראים את לגיון הזרות. בתחילת מאמרו טוען ד"ר רודי שרווקות היא בעיה פסיכולוגית. זוהי שטות. רווקות, כמו גישואין, הן הגדרות חברתיות, תרבותיות — אבל בשום פנים לא פסיכולוגיות. במידה ותחברה טוענת שרווקות היא בעיה — זה הופך רווקות לבעיה פסיכולוגית.

פחד סירוס

ד"ר רודי טוען כי מצבן של חלק מהרווקות נוצר עקב בעיית הזכות. אותה הוא בונה על תיאורית "קינאת הפין" של פרויד.

זוהי תיאוריה שמרבית הפסיכולוגים האנליטיים שאני מכירה אינם מסכימים איתה. אולי זה היה נכון בווינה של סוף המאה שעברה. אבל היום?

החלק השני של הרווקות, לדברי רודי, סובל מבעיית ההשתייכות. עתה, זהו נסיון לשלב את התיאוריה של אדלר. אולם נסיון זה באמת קלוש ביותר, מאחר שהוא אינו מצליח להסביר את בעיית הילד שאחרי הראשון.

רק במקום אחד נגע ד"ר רודי בנקודה חשובה — אבל אולי משום שהוא גבר, הוא לא תפס בעצמו את משמעות דבריו. זה כשהוא מדבר על גבר עם פחד סירוס. ואו, הוא יכול מן הסתם להביא הרבה דוגמאות על "האמת המפתח".

אבל אין לו כפי הנראה מספיק הבנה על מה שקורה לילדה שיש לה "האב המפתח" — אלה האבות שלא יכולים לסבול את הבנים שלהם, ואוהבים יותר את הבנות שלהם.

אני לא אוהבת לערוך ניתוחים פסיכולוגיים מתוך מאמרים. אבל הדוגמה של ד"ר רודי על האשה שקיבלה אצלו טיפול, ושהתאבדה אחרי שאביה מת, מריחה מאבא כזה.

הבעל המשעבד

צר לי על הרווקות הרואות אידיאל בחתונה באם המשמעות היחידה שיש לחייהן היא הנישואין, ובאם אין להם מספיק גברים לשם כך — החיים ודאי מאוד אומללים לגביהן.

לפי דעתי, רווקות אלה בוגדות באישיות שלהן, בעצי מיותן. האם הן עצרו פעם לחשוב רגע מה קורה בעצם לרווקה כזו, אחרי שהיא השיגה את מטרתה הנכספת והתחתנה? כמה בעלים, לדעתן, מכירים בזכותה של האשה שלהם להמשיך בעבודה עצמאית משלהן — לא רק בשביל הכסף, אלא בשביל הסיפוק שלהן, הביטוי העצמי שלהן?

האם הן יודעות כמה נשים נאלצו להפסיק קריירה — משום שהבעל לא יכול היה לסבול שתהיה להן אישיות עצמאית, מחוץ לתחום שליטתו? האם הן יודעות כמה בעלים מוכנים להשלים עם כך שלאשה יש השכלה גבוהה יותר מאשר להם?

אינני אומרת שאין גם גברים אחרים, אבל הם המיעוט הקטן.

אצל הרוב — ידוע מה המצב, ואו, אשה שנאלצת להיכנע לדרישות כאלה של הבעל — מגיעה למצב שהמיטה שלה ריקה לבילה.

המין המאכזב?

כמובן, תלוי מה מחפשים במיטה. אינני מתכוונת למין. אשה שמחפשת מין, יכולה למצוא את זה כל

..גם בלי טבעת על האצבע
יש לי זכות קיום!

האשה — אף פעם לא אשה

לדברי ד"ר רודי, קשה מאוד "לרפא" את הרווקות. לדעתי, עם גישה כמו שלו, ואם ניקח בחשבון עוד שיש עודף נשים על גברים — אני לא מבינה איך הוא יכול לגבות כסף עבור שירותים שהוא לא יכול לספק. הבעיה המרכזית של האשה הישראלית, לא רק הרווקה, היא לדעתי שבתחילה היא הבת של הוריה, אחר כך אשתו של בעלה, ובסוף האמה של ילדיה.

ואף פעם — לא היא עצמה. מחוץ לשלוש המסגרות האלה, אין לה שום משמעות עצמאית.

האשה הישראלית — ובייחוד הרווקה כמובן — נחשבת בעיני עצמה ובעיני אחרים כחופשייה מבחינה מינית. אני חושבת שזהו השקר החברתי המוסכם הכי גדול שישנו בארץ — ואני חושבת שזה בא לידי ביטוי קלאסי בביטוי "היא נותנת".

האם מישלה חשב פעם על הגבר ש"הוא נותן"? הלא מבחינה פיזית הוא באמת זה הנותן, ולא האשה. איך יכולה אשה לחשוב על עצמה ועל יחסייה מוויית כזו — ולהמשיך לכבד את עצמה?

לדעתי, האשה הישראלית רחוקה מאוד מעצמאות: בלי טבעת-הנישואין, או לפחות בלי גבר משלה — אין לה זכות קיום בכבוד בארץ.

מין שלא במקומו

אין שום הוכחות טענה שבני-אדם נולדו על-מנת להיות נשואים. אינטימיות היא תופעה פסיכולוגית. מין היא תופעה פיזית. נישואין הם תופעה חברתית. ד"ר רודי מערבב את התופעות, ומסבך את הבעיה ללא שום הצדקה.

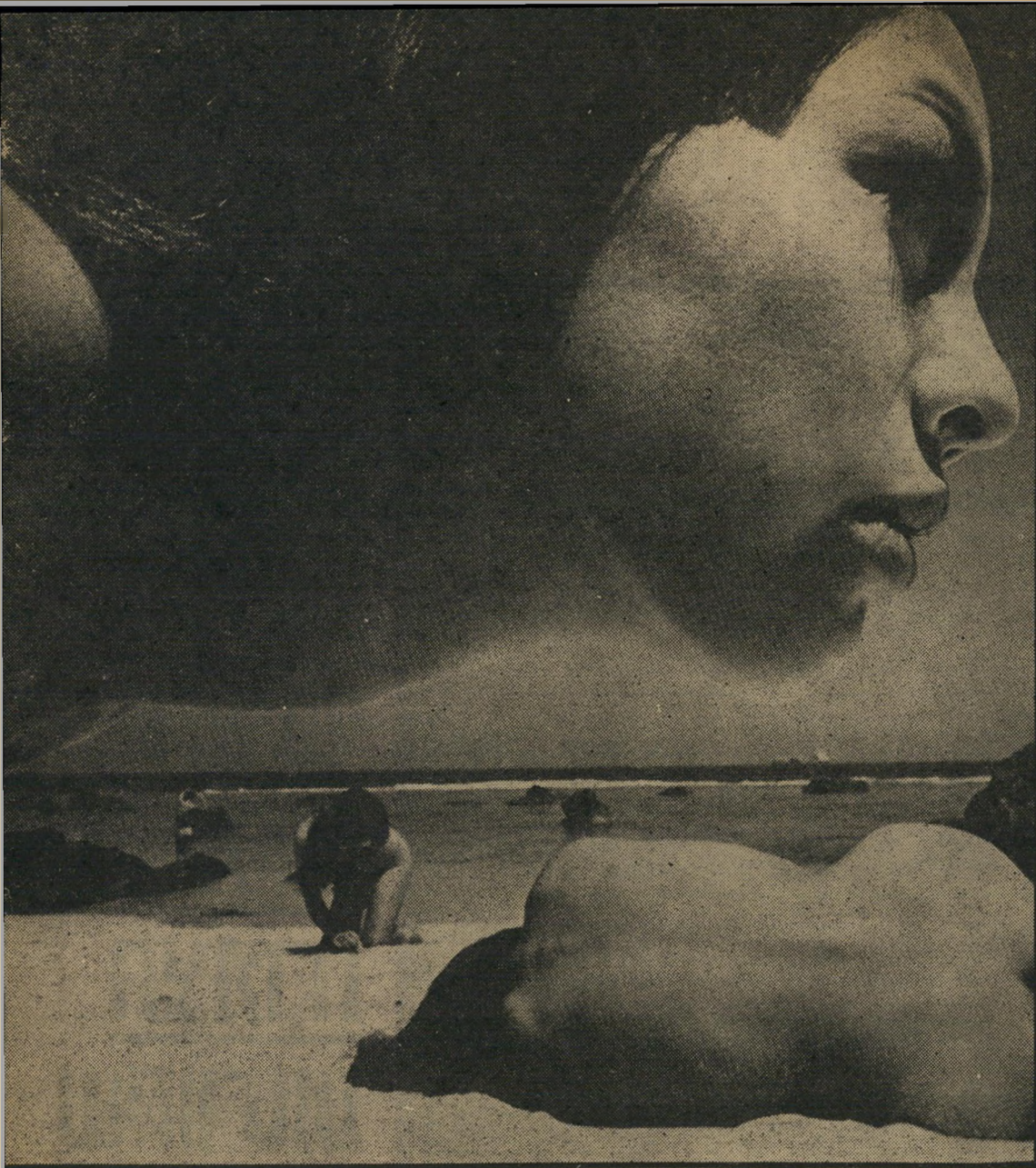
התרבות המערבית חינכה אותנו שהמין מותר רק כאשר קיימת אהבה — ואז זה צריך להיעשות רק במסגרת הנישואין. ד"ר רודי מסכים שכיום מותר לעשות זאת מחוץ למסגרת הנישואין — אבל עדיין מערבב מין עם השתייכות (או מה שאני קוראת אינטימיות).

במשך שנים נהגתי לקרוא את מאמריו של ד"ר רודי. מתוכם הבנתי שהוא שייך למחנה האנליטי. אני מעלה נקודה זו משום שאני לא שייכת למחנה זה. זה לא אומר שאיני מכבדת את פרויד. זה רק מסביר מדוע אני וד"ר רודי איננו מסכימים על הבעיה שנקראת רווקות. ד"ר רודי טוען שכולנו מחפשים השתייכות. אני לא מסכימה איתו. רווקים לא מחפשים השתייכות. באם היו רוצים להשתייך — היו משתייכים.

אולם במידה שהם מחפשים אינטימיות — זוהי באמת בעיה רצינית. אולם היא איננה בעיה של מין — למרות שהיא באה לעיתים לידי ביטוי באמצעות המין.

אורגאזם — בלי להשתייך

ד"ר רודי מספר שהוא רואה הצלחה בטיפול ברווקה, כאשר הוא מביא אותה לידי יצירת קשרים חלקיים עם גברים.

לילה. תמיד יהיה גבר שמוכן להתנדב. אבל אם האשה מחפשת אינטימיות — זה לא שייך למיטה. אינטימיות אפשר למצוא גם על ספל קפה.

ואשה שמחפשת גם אינטימיות וגם מין — לדעתי, היא מחפשת אהבה.

השאלה שלי היא רק: מדוע אהבה חייבת להיות קשורה בנישואין? בלי טבעת — אינני יכולה לאהוב את הגבר שלי? ואם יש כבר טבעת — זה סימן שאני ארוהבת אותו?

כאשר אני חושבת על כל המושגים שאיך־שהוא התערבבו יחד — אני מתחילה להבין מדוע הרווקות מהוות בעייה כל־כך רצינית.

וכשאנשים מחליטים מין באינטימיות, והולכים למיטה למצוא אינטימיות באמצעות המין — לא פלא שכולם יוצאים מאוכזבים.

אִי־אפשר למצוא אינטימיות באמצעות המין — אם היא לא היתה קיימת לפני כן.

בתולות ולא בתולות

בניגוד לנעמי מרס — ולד"ר רודי — מובאים דבריו של המתקומם הבא בעילוס־שם.

מתקומם זה, שהציג עצמו כפסיכולוג, היה אופייני למרבית המגיבים, בכך שסירב להודות.

החסבר של הרווקות שהגיבו וביקשו להישאר בעי־לום־שם היה רצון להימנע ממבוכה. הסברו של הפסיכולוג היה: הוא אינו מוכן לנהל ויכוח מיקצועי שלא מעל דפי העיתונות המיקצועית. לוא היה רודי משמיע את דבריו בעיתונות מיקצועית, היה עונה לו בשם־גילי.

יחד עם זאת, הוא חושב שאסור להשאיר את תפישותיו של רודי ללא הצגה של תפיסה שונה.

הפיתרון: הצגת תפיסתו השונה — אך מאחורי מסך של אלמוניות.

עם כל המשמעות שמסך כזה יש לו לגבי הדברים המושמעים:

יש לי ניסיון רב עם רווקות. בתולות ולא בתולות. צעירות ולא צעירות. רבות מהן נמצאות אצלי עכשיו בטיפול. ולכן כואבים לי הדברים שאמר דוקטור רודי. באות אלי פאציננטיות, מנספות במאמרים, ואומרות: „אתה רואה דוקטור! אנחנו לא אשמות. אנחנו פשוט לא יכולות לפתור את זה.“

ברצוני להתייחס לדברי ד"ר רודי, כי הוא מאושר כאשר הוא מצליח להביא רווקה אפילו למעמד של אשה שנייה או שלישית אצל גבר:

רוב הרווקות שמגיעות אלי לטיפול — באות דווקא בגלל מאהבים כאלה. בחורה כזו — אין לה כלום. הבחור הנשוי בא אליה, שוכב איתה, נהנה, וחוזר למישפחה. היא נשארת לבד, מדוכאה עד עפר. איזה מין סטאטוס זה? מצב כזה לא רק מחסל נפשית את הבחורה — זה גם הרס של משפחה אחרת.

יש לי מיקרה קלאסי לעניין הזה: בחורה, בשנות ה־30 שלה, בצעירותה זילזלה בכל בחור שיצאה איתו. לזה היה אף ארוך מדי, זה היה טיפש, אחר ירק בשעה שדיבר, וככה, מרוב ברירה, לא מצאה בסוף כלום, נשארה רווקה.

לפני זמן קצר, בא אליה לביקור אחד הבחורים שזרקה בזמנו. עבר במיקרה ליד מקום עבודתה, ראה אותה ונכנס. הוא היה כבר נשוי פלוס שלושה, אך למרות זאת התחיל לחזור אחריה. היא הסכימה, יצאה איתו, נכנסה איתו למיטה, ונהנתה מאוד. לי היא סיפרה שפתאום הוא נראה לה כבן־אדם חדש. לא עוד הילד שהכירה. והוא התבגר, חכם, ומאוד מצא־חן בעיניה מכל הבחינות.

כמובן שהוא סיפר לה שהיחסים בינו לבין אשתו מעורערים והוא חושב להתגרש. הבטיח לה שהוא אוהב אותה מאוד, וברגע שיקבל את הגט, יתחתן.

זרק אותה

מה עוד צריכה בחורה כזאת? היא האמינה לו. היתה בריקה השביעי.

ואז בא יום הפרידה, כאשר הבחור, בנימוס ואלגנטיות, זרק אותה.

הבחורה קיבלה ממש הלם. היא נכנסה לדיכאון נפשי, והגיעה אלי.

בחורה כזאת — לאן היא תגיע, אם אחליט עכשיו שהיא זקוקה למאהב חדש? הרי זה הבל ורעות־רוח! היא תיהרס לחלוטין.

התחלתי בטיפול. היא היתה הבת האמצעית מבין חמישה ילדים. את הוריה ראתה כפרימיטיביים. אולי באמת היו כאלה, אולי זה רק חלק מדרך הסתכלותה על העולם. היא זילזלה באביה בגלל אופיו החלוש, באמה בגלל בורותה, באחיה, בכלם. לדעתה היתה היא תמיד הכי פקחית והכי אמביציוזית.

נכון שהיא אמנם הגיעה בחייה להישגים. אבל הם הושגו במחיר גבוה מאוד — בהפרעה רגשית קשה מאוד, כאילו „כל העולם טינפות אחת גדולה. אני עולה על כולם.“

אינטימיות אינה מין! רווקה שנכנסת למיטה למצוא אינטימיות - תתאכזב

התייחסת לכולם? איך חשבת שכולם חוץ ממך הם זבל? אביך, אחיך, אימך? כאן היא תופסת את הפרינציפ, ומתחילה להתנגד: „לא נכון. לא בגלל זה. הוא באמת לא מצא־חן בעיני.“

התגלמות הכישלון

אז אני שואל: „ואת רוצה להגיד לי שאין למיסכן הזה שום דבר חיובי? כולו חיסרון אחד גדול?“ היא נשברת קצת, מודה שבצעם יש לו עיניים די יפות ואצבעות מקסימות. שזה מה שמשך אותה בעצם בפגישה הראשונה.

כאן אני מסביר: „את רואה, עכשיו דיבר אצלך החלק המבוגר. מי רואה הכל בשחור או לבן? רק ילד. מבוגר יודע תמיד להפריד, למצוא בכל אדם את מעלותיו וחסד רבנותיו.“

מובן שתיארת את התהליך בפשטנות מוגזמת ובקיצור. אולם כל בחורה כזאת, בלי יוצא מן הכלל, חייבת לצאת ממני עם גישה חדשה לחיים.

היא מתחילה לגסות. כמובן שהיא נכשלת בהתחלה — עם כל גבר שהיא מוצאת. ואז אנחנו יושבים, מנתחים את הכישלון — ופתאום, לפתע, יש כבר גברים בשוק. פתאום מומינים אותה למסיבות, לקולנוע. היא שברה את המחסום.

כל זה צריך לקחת חודשים, לא שנים. ואצל רודי, זה לוקח שנים. למרות כל מתירנותו החדשנית — רודי הוא קלאסי בגישתו. אם לא לומר עתיק, שלוש, ארבע, חמש שנים של טיפול — זה הרי ימי־הביניים! והוא עוד מספר: „היא עזבה אותי בסוף.“ איזה מין תירוץ זה, עזבה אותי? לדעתי זו היתה התגלמות הכישלון. יש מי שאומר: „מה חשוב משך הטיפול? העיקר שלפאצינט טוב אצל רודי, גם במשך הטיפול.“

הטוב הזה הוא בעצם רע מאוד. טיפול פסיכולוגי הוא כמו הרואין. אפשר בקלות להתמכר לזה. אדם שנמצא בטיפול זמן רב מדי — פשוט אינו יכול להמשיך יותר בלי הפסיכולוג הצמוד שלו. ואז, נדמה לו, שטוב לו — אולם האמת היא שעתה, בנוסף לבעיות שהביא עימו מהבית, יש לו עוד בעייה נוספת שקיבל מהפסיכולוג.

כעבור שלושה־ארבעה טיפולים — אני מדגיש, שלושה־ארבעה טיפולים — חלף דיכאונה, וכיום היא ניצבת עומדת בפני בעייתה העיקרית — לשנות את יחסה לעולם. גם זאת, אני מבטיח, לא יקח ארבע שנים. בהחלט לא! תוך זמן קצר יוטב לה, ויחסה לסובבים אותה ישתנה מן הקצה אל הקצה.

אינני אומר שמחר היא קופצת ומתחתנת. זה גם לא מעניין אותי אם תתחתן, או תנהל את יחסיה המיניים ללא טבעת. אין לי שום מינוי מן הרבנות. אבל לא עם גבר נשוי! היא תפתח מערכת־יחסים מספקת עם גבר רווק שיהיה שלה, והיא שלו. גבר נשוי — הוא רעל לרווקה.

מכה נוראה

שבאה אלי פאציננטית. אני מנסה לגלות הכל, בעיקר אודות יחסה לאביה. לפעמים מתגלים פרטים שבהם הפיתרון, לדוגמה: בחורה שאביה נסע לכמה חודשים לחו"ל כשהיתה קטנה, מבלי שהכינו אותה לזה ופתאום — נעלם. היא ספגה מכה נוראה. לגביה, פירוש הנסיעה היה הזנחה. עזיבה ואפילו שינאה.

מאז חזרה תמיד על המומנט הזה, האמינה שכל הגברים ינהגו בה כך: יאהבו אותה, יפנקו אותה, ואז יום אחד, בלי התראה מוקדמת, ייעלמו. משום כך, יותר טוב לא להתחיל איתם בכלל ביצירת קשר.

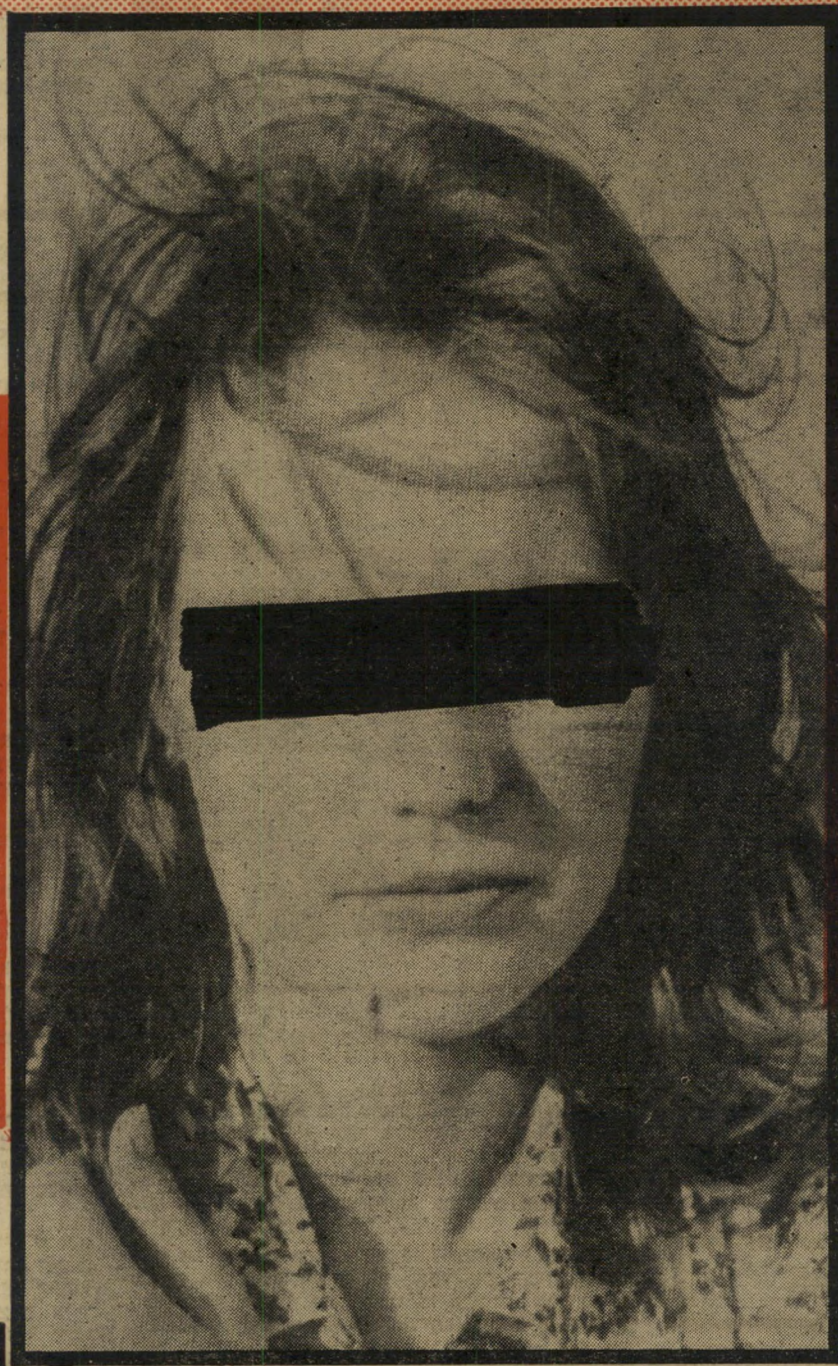
אחרי שיש לי את החומר על הילדות, אני נעשה אקטיבי: צריך לתת לה עכשיו אוריינטאציה חדשה. אני מסביר לה, בשפה לא־מקצועית, כי לכל אדם יש שלושה חלקים בנפשו: חלק שהוא מבוגר, חלק שהוא הורה, וחלק שהוא ילד. אני משתמש בזה כי זה ציורי מאוד, קל להבנה ופשוט. יש פסיכולוגים שמתחילים להסביר לפאצינט בדיוק מה זה אגו, סופר־אגו, איד. אני לא מאלה.

עכשיו אני מפנה אליה שאלות. ניקח לדוגמה את הבחורה עם המאהב הנשוי, שעליה סיפרתי. אני שואל אותה: „כשאת יוצאת עם בחור בפעם הראשונה, ומייד מוצאת אותו מלא חסרונות — איזה משלושת החלקים פעלו אצלך?“ היא מתקשה כמובן לענות.

ואז אני מזכיר לה: „את זוכרת כשהיית קטנה, איך

העולם הזה

בבעילת
בתה
הקטינה
של
פיל גשו

סיפורו
האישי
של יהלומן
הצמדת
שהודשע

הלוליטה
"אנסה אותי!"